

ΕΒΔΟΜΗ

ΕΤΟΣ 90^{ON}
ΑΡΙΘ. 445

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
8 Ἀπριλίου 1936

Εβδομιάς

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

Σὺν Θεῷ, πέρασε ἡ ἀσκητικὴ Σαρακοστή μετὰ τὰς νηστείας τῆς καὶ τὰς προσευχὰς καὶ πανηγυρίζουμε τὴν νεκρὰν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Πανηγυρίζουμε κατὰ τὰ εἰωθότα: Ψήνουμε τὸ ἀρνί ἐπὶ τοῦ σούβλα, τὰ ψήνομε μετὴν γειτόνισά μας πού μας ψήνει ἡ φλογερὴ καὶ τσαχνίνα ματιά της. Ὁ Ρωμῆος κοπανᾷ μερικὰς «μισέας» ἀγνῆς ρετσίνας, γίνονται φέσι κι' ὕστερα πετᾷ τὸ φέσι γιὰ κανένα μικρὸ καυσαδάκι πού ἀρχίζει μετὰ μιὰ ὑποθετικὴ λοξὴ ματιά καὶ καταλήγει Θεέ μου, συχώρησέ με σὲ φόνον καμμιὰ φορὰ... Ἀλλὰ καὶ μερικοὶ τέτοιοι ὅμοιοι φόνοι εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ ν' ἀποδείξουν πὺς οἱ Ρωμηοὶ ὁμοφώνουν.

Τὸ καλλίτερον πασχαλινὸ ἔθιμον—θὰ συμφωνήσατε, πιστεύω—εἶναι τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης. Φυσικὰ, ὅλα εἶναι σχετικὰ. Γιὰ φανταστήτε, δεινοπαθοῦντες γαμπροί, νὰ τὸ δνομάζω «καλλίτερον ἔθιμον» τὴν στιγμὴν πού ἡ πεθερὰ σας σὰς πασαλεῖβει τὸ μάγουλο! Εἰρωνεῖα! Τότε τὸ φιλὶ εἶνε χειρότερον, κι' ἀπὸ δαγκωνιά... θηρίον! Ἐλάτε ὅμως πού ὑπάρχει, γιὰ ἀντιστάθμισμα, τὸ γλυκὸ, μελισσταγὲς φιλὶ τοῦ κοραλλένιου χειλιῶν... Πόσες φορές, στίς ἄγιες καὶ εἰρηκῆς πασχαλινὰς μέρες, πού ἡ ἀνὰ ξη μετὰ τὸ ζωογόνο μυστήριόν της μιλά μέσα στίς καρδιὰς μας, δὲν παρασύρεται—ἄθελα ἢ ἐσκεμμένα—τὸ χέρι μας, τὴν στιγμὴν πού ὑπογράφουμε μιὰ εὐχρητήρια καρτοῦλα κι' ὁ τόνος τῆς φράσεως «...μετὰ φιλίας...» δὲν παραμερίζεται λίγο πρὸς κάτω, γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃ ἡ προσφιλεῖς ὑπαρξὴ «μετὰ φιλίας...».

Ἄς εἶναι: πρέπει νὰ εἶναι ὅλος ὁ κόσμος ἐπιεικὴς πρὸς τὰ παιχνίδια τοῦ ἔρωτος τὰ πασχαλινὰ: ν' ἀποδείξετε τὸ ἐναντίον μὴ πασχίσετε!

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΝ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Διπράκτη παιδική κωμωδία

Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΤΟΣ 1000

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τμήμα

1608-85

35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Χριστὸς Ἀνέστη! Μπάμ καὶ μπούμ!
Παντοῦ πανηγυρίζουν...

Πλὴν, ὅμως κόκκινα τ' αὐγὰ
βάφουν μονάχα... στὸν καυγᾶ—
καὶ εἰς τὸν Ρῆνον ὕστερα
πάνε... καὶ «τὰ τσουγκρίζουν»!

Χριστὸς Ἀνέστη! Οἱ Αἰθίοπες
βγαίνουν νικημένοι...

Ἦτανταὶ ὅμως κι' οἱ Ἰταλοὶ
στὴν χώρα ἐκεῖ τῶν Σομαλῶν.
Καὶ φθάνει—ὡς λέει ὁ λαὸς—
ὁ κόμπος εἰς τὸ «Κ.Τ.Ε...» νι!

Χριστὸς Ἀνέστη! Πότε; Ποῦ;
Χάνομε τὰ πασχάλια μας!

Κι' αὐτὸς πού ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
δὲν μένει ἐδῶ ἐπὶ μακρὸν—
μὰ φεύγει εὐθύς στοὺς οὐρανοὺς
γιὰ νὰ μὴν δῇ τὰ γάγια μας!

Κατόπιν παρακλήσεων,
δεήσεων, κλαυθμῶν,
ἀπεφασίσθη ὁριστικῶς
νὰ γίνῃ ὁ ραδιοφωνικὸς—
μέγα συμβάν πού ὡς γνωστόν,
ἀποτελεῖ... σταθμόν!

Τοῦ τραίνου πιά τῆς Κηφισιάς
ἢ φοβερὴ ἀηδία
πρόκειται νὰ καταργηθῇ
καὶ τὸ «θεριό» ν' ἀποταχθῇ...
Μὰ βρίσκομε, στὸ μέτρο αὐτό,
μεγάλῃ... θηριωδίᾳ!

Λένε πὺς ἔχει τραγικὸ
κατάντημα ὁ «Α.Σ.Ο...»
Καὶ ὁ Δεκάζος, μειδίων,
λέει γιὰ τὸν ἄσω... τὸν υἱόν:
ἰφταίει σ' αὐτὸ ὁ ὀργανισμὸς
καὶ δὲν θὰ χολοσκ... ἄσω!

Οἱ μοιρατζοῦδες—θήλεα
πολὺ μεγάλης πείρας—
ἐνώθηκαν σὲ σύλλογον...
Καὶ ὡς ὥραϊον ἐπίλογον
τοὺς εὐχομαι ὅτι ποθοῦν
καὶ τ' ἀγαθὰ... τῆς μοίρας!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἡ ἀνοιξὴ εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν λουλουδιῶν καὶ... τῶν ἐκθέσεων.

Κάθε αἶθουσα πού μπορεῖ νὰ φιλοξενήσῃ πίνακες ζωγραφικῆς καὶ κάθε «γκαλερί» εἶναι ἀνοικτὴ μετὰ ἐκθέσεις ἔργων ζωγραφικῆς καὶ ἄλλων καλλιτεχνιμάτων.

Στὸ «ἀτελιέ» ἡ ἐκθεσις τῆς Γερμανικῆς Τέχνης συγκεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ κοσμικῶν κύκλων.

Πίνακες ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, σμάλτο, κρύσταλλα, βιβλιοδετικὴ καὶ κάθε εἶδος χειροτεχνίας ἐκτίθενται ἐκεῖ. Ἐκτελεσμένα μετὰ γούστο, μετὰ προσοχὴν, μετὰ συνειδήσιν, χωρὶς προχειρότητα, δημιουργοὶ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται γιὰ πολιτισμένους ἀνθρώπους πού σέβονται πρὶν ἀπὸ ὅλα τὸν ἑαυτὸν καὶ τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ ἐκθεσις τῶν «Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν» στὴν Γκαλερί Στρατηνοπούλου πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Εἴκοσι τρεῖς ζωγράφοι καὶ γλύπτες ἐκθέτουν τὰ τελευταῖα ἔργα των. Διάφορες τεχνολογίες, εἰδῶν εἰδῶν σχολές, ἀλλὰ μετὰ κάποια μοντέρνα γραμμὴ πάντα, τὰ περισσότερα φανερώνουν πλούσιο ταλέντο καὶ δημιουργικὴ πνοή.

Ὁπωσδήποτε καὶ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἦταν δίκαιο νὰ ἐξεχωρίσῃ κανεὶς μερικά, ὅπως τὸ «Πορτραῖτον» τοῦ κ. Φ. Κόντογλου, τὸ «Κεφάλιν» καὶ τὰ τοπεῖα τῆς δίδος Γραφειάδου, τὸ «Πορτραῖτον», τὸ «Τοπεῖον» καὶ τὸ «Γυμνόν» τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀλ. Κοντοπούλου, τοῦ τοπεῖα τοῦ κ. Κεραμίδα, τὴν «Ἀσφαλτοστρώσιν», τὴν «Λατόμισσον» καὶ τὴς ἐυλογραφίας τοῦ κ. Α. Κορογιαννάκη, τὴν «Ἀγιάσσο» τῆς δίδος Βουτυρά, τὴν «Σύνθεσιν» καὶ τὴν «Ἀκρόπολιν» τοῦ κ. Η. Φέρτη, τὴν «Λαϊκὴν Ἀγοράν» καὶ τὴν «Νεκρὴ Φύσιν» τῆς δίδος Πανταζίδου, καθὼς καὶ τὰ ὡραϊότατα γλυπτὰ τοῦ κ. Περραντινοῦ καὶ τοῦ κ. Δ. Φερεντίνου.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη, καθὼς πληροφορηθήκαμε εὐχαρίστως, εἶχε ἐπιτυχίαν καὶ ἀπὸ ἀγοραστικῆς ἀπόψεως.

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ 4ου ΒΙΒΛΙΟΥ ΜΑΣ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

παιδική κωμωδία

τοῦ κ.

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Η ΓΗ ΕΤΡΕΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

—Μιά μέρα βρέθηκα σ' έναν τρομερό τεισμό.
—Φαντάζομαι την τρομάρα που πήρατε!
—Όχι και τόσο! 'Η γη έτρεμε περισσότερο από μένα!

□ □

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Πολύ φρόνιμος άνθρωπος αυτός ο κ. Μ. κάθε φορά που κερδίζει ένα ποσό δίνει τα μισά στην μπάνκα.
—Για τα παιδιά του δέβαια...
—Όχι, για τους δικηγόρους του!

□ □

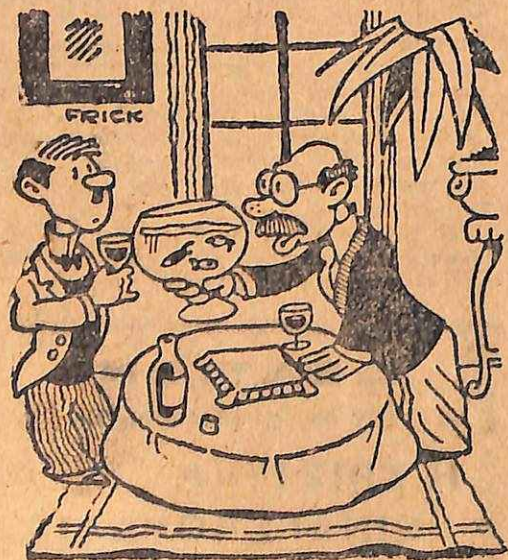
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

—'Η σύζυγος.—'Αγόρασες έναν παπαγάλο που δεν λέει λέξη!
—'Ο σύζυγος.—'Ακριβώς κι' εγώ γι' αυτό τον πήρα: για να σου δώση το καλό παράδειγμα.

□ □

ΦΟΒΕΡΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

—'Η πελάτις.—Θα ήθελα κανένα είδος ρετσινόλαδου που να μπορέη να το παίρνει κανείς χωρίς αηδία.
—'Ο φαρμακοποιός.—Θα σ' δώσω. Προηγουμένως όμως παίρνετε αυτήν την λεμονάδα;
—'Η πελάτις (άφου πή την λεμονάδα).—Και τώρα μπορείτε να μου δώσετε το ρετσινόλαδό σας;
—'Ο φαρμακοποιός.—Τό πήρατε κιόλας! Ήταν η λεμονάδα που ήπιατε. Είδατε πως δεν αηδιάσατε διόλου;
—'Η πελάτις (έντρομη).—Μά δεν τό ήθελα για μένα, για το παιδί μου ήταν!

ΜΥΩΠΙΑ

Στην υγεία σας.

ΓΚΟΓΚ Ο ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

—'Απ' το κοκκινωπό μονοπάτι που διέσχιζε την κοιμισμένη ζουγκλα, ακούστηκαν άγριες θηηνωδίες. 'Ο Φρέντ έβγήκε στην βεράντα, περίεργος να μάθη την αίτια.

—Αί, γέρω Νταρτέλ, φώναξε κυττάζοντας προς την πόρτα της επαύλειως, έλα να δούμε τι γίνεται. Θαρρείς κι' ήρθαν όλες οι μοιρολογήτρες να μ'ας κλάψουν ζωντανούς!

—'Η θηηνωδία πλησίαζε. 'Απ' το μισοσκόταδο, σ'ε μιά καμπή του μονοπατιού, φάνηκε ένας μισόγυμνος Ιθαγενής, ένας Ντουάκ (Ιθαγενής του Μπόρνεο) που με συρτό θήμα προχώρησε ως το άδεντρο μέρος που τό φώτιζε το φεγγάρι.

—'Ο Φρέντ τον κύτταξε με φρίκη: ήταν λεπρός!

—'Ο Ιθαγενής εξακολουθούσε να προχωρή. Σταμάτησε σ'ε μικρή απόσταση απ' την κατοικία και άρχα, με την μεγαλύτερη προσοχή χάραξε έναν κύκλο μέσα στην σκόνη. 'Υστερα μπαίνοντας μέσα στον κύκλο, που ήταν ασφαλώς μαγικός άρχισε να θλαστήμα.

—'Ο Νταρτέλ, ή άποικος απ' το Μπορντώ ήρθε τότε στην βεράντα:

—Με ποιόν τάχει; ρώτησε ο 'Αμερικανός.

—Με τον Γκόγκ, αποκρίθηκε ήρεμα ο Γάλλος. 'Επικαλείται έναντιόν του όλες τις θείες κατάρες. Κι' αυτό το κάνει χωρίς πανσέληνο.

—Και τι λέει ο Γκόγκ;

—'Ο Νταρτέλ έδειξε την σιλουέττα του μπόυ που έκανε να κρυφτεί πίσω από ένα δέντρο. Παρακολουθούσε με το βλέμμα τον λεπρό που ξυνόταν κατά κανονικά διαστημάτα.

—'Αφού θλαστήμασε άρκετά ο Ντουάκ ξαφνικά έφτυσε μέσα στον κύκλο κι' έφυγε κούτσας-κούτσας προς την διεύθυνση του χωριού, που ήταν στην όχθη του ποταμού.

—'Ο Νταρτέλ έδειξε ένα κάθισμα στον Φρέντ.

—Δεν θα με πιστευσες, του είπε, αν σου έλεγα νωρίτερα γιατί ο Ζοζίλο, ο λεπρός, καταριέται τον Γκόγκ κάθε πανσέληνο.

□ □

...Πριν από πέντε χρόνια οί Ντουάκ που είπαν πως κάποιος λευκός είχε έγκατασταθή στην κορυφή του βουνού του Πρασίνου Διαβόλου... στο ύψωμα που έλέπει δεξιά. 'Υστερα από λίγες μέρες, είδα τον άνθρωπο για τον οποίο μιλούσαν. Λουζόταν μέσα στο ποταμάκι. Ήταν νέος και συμπαθητικός. Γιατί να μην κάνω την γνωριμία του;

Καμιά τριανταριά χρονών με δημοφιλής, λεπτά χαρακτηριστικά, με παιδιάστικο, ανοιχτόκαρδο πρόσωπο, κινούσε άμέσως την συμπάθεια. Τά γαλανά μάτια του έδειχναν άμετρη ειλικρίνεια μέσα στο φωτεινό πλαίσιο των ξανθών μαλλιών του. Φαινόταν όμως νευρικός και ταραγμένος σαν να κρυβόε μέσα του κάποιον μυστικό καύμό κι' ή μελαγχολία σκίαζε ελαφρά το διάφανο μέτωπό του.

Τόν κάλεσα. Τινάχτηκε όμως τρομανυμένος μέσα απ' το ποτάμι, άρπαξε

τά ρούχα του και τώσκασε τρέχοντας ανάμεσα στους θάμνους.

—Θα είναι κανένας παλαδός, σ'έφεθηκα.

—'Υστερα από μιά εβδομάδα, ο Γκόγκ έπεσε μέσα στο ποτάμι, κοντά στον καταρράκτη. Το χέρι του είχε σπάσει με το πέσιμό του και ο ίδιος παρασυρόταν απ' το ρεύμα.

Την στιγμή ακριβώς που έκανα να βουτήξω, φάνηκε ο έρημίτης του βουνού. Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, ρίχτηκε μέσα στο ρεύμα, άρπαξε τον κινέζο απ' την μακριά του κοτσίδα και τον έσυρε ως την όχθη. Και πάλι, ύστερα τόβαλε στα πόδια.

□ □

—'Ο Γκόγκ ήταν άποφασισμένος να πάη να ευχαριστήση τον σωτήρα του. Είδαμε και πάθαμε ώσπου να σκαρφαλώσουμε στην κορυφή του βουνού. 'Υστερα σταματήσαμε γιατί ένας πελώριος θράχος έκλεινε το δρόμο. 'Ακούστηκε μιά φωνή να μ'ας λέη:

—'Αλτ! ή πυροβολώ!

—'Εχουμε ειρηνικούς σκοπούς, είπα. 'Ονομάζομαι Νταρτέλ κι' είμαι Γάλλος απ' το Μπορντώ. 'Ο μπόυ μου Γκόγκ ήρθε να σ'ας ευχαριστήση γιατί του σώσατε την ζωή.

—'Ας μ' ευχαριστήση κι' άς φύγη! συνέχισε ή φωνή δύσθυμα. Κανείς δεν πρέπει να με πλησιάση!

—'Ο Γκόγκ ευχαρίστησε μ' ευγλωττία και κανάμε να φύγουμε. Μας σταμάτησε όμως ή φωνή του άγνωστου.

—Κύριε Νταρτέλ, με συγχωρείτε που σ'ας μίλησα έτσι. Δεν τό έκανα για να σ'ας προσβάλω. 'Αποφεύγω τους όμοιους μου γιατί πάσχω από λέπρα.

—'Υψιστε Θεέ! Μπορώ να σ'ας φανώ χρήσιμος σ'ε τίποτα;

—Σ'ε τίποτα. Χαίρετε, κ. Νταρτέλ.

—Αντίο, καλέ Γκόγκ...

—'Αναγκαστήκαμε να έγκαταλείψουμε το πεδίο, γεμάτο θλιβερές σκέψεις. Πόσο βαθιά συμπονούσα τον δυστυχημένο νέο που είχε προσβληθή από την φριχτή αυτή άρρώστεια άπάνω στην καλύτερη ηλικία του, που αντί να τό χαμογελάση ή ζωή, έβλεπε μαύρα κοράκια να φτερουγίζουν από πάνω του με πένθιμους κρωγμούς θανάτου...

□ □

Τό θράδυ, καθώς καθόμουν στην βεράντα σκέφτηκα να καληνυχτίσω τον λεπρό. Σήκωσα την λάμπα και την κούνησα τρεις φορές σαν να ήταν φωτεινό σινιάλο. Τότε είδα μιά λάμψη άπάνω στο βουνό να κουνιέται τρεις φορές.

—Βλέπεις, άφέντη, άπάντησε, είπε ο Γκόγκ.

Κατά την διάρκεια των έφτά έβδομάδων που έπακολούθησαν κάθε θράδυ ύστερα απ' το δείπνο, ανταλλάξαμε σημάτα με τον έρημίτη του βουνού.

—'Υστερα, μιά νύχτα, μάτια κουνήσαμε την λάμπα επί δυο συνεχείς ώρες. 'Η ίδια άποτυχία και την επομένη. Την τρίτη θραδυά, άνησύχησα.

Τά ξημερώματα, ξεκινήσαμε με τον Γκόγκ και φθάσαμε στο έρημητήριο, του λεπρού. Ήταν ή ώρα πέντε το θρά-

ΚΙΝΕΖΟΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΑΓΚΡΑΙΒ

δυ. 'Ο έρημίτης ήταν ξαπλωμένος στο στρώμα του, καταβεβλημένος απ' τον πυρετό που τον είχε κάνει πετσι και κόκκαλο. Δεν έπαυε να προφέρει το όνομα Μύριαμ, καλώντας την γυναίκα αυτή με θραχή φωνή, γεμάτος τρυφερότητα.

—'Αν εξακολουθή να ταραζεται έτσι, είναι χαμένος, είπε ο μπόυ.

—Τι θα γίνη λοιπόν;

—Θέλει 'Εκείνην. Την αγαπά πολύ. 'Ισως μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτόν.

Ξέρεις ότι ο Γκόγκ έχει κάτι μυστηριώδεις ιδιότητες. Πήρε ένα άδειανό τσανάκι, τό γέμισε νερό και κούρνιασε σ'ε μιά σκοτεινή γωνιά της καλύβας. Κύτταξε με προσήλωση τό νερό που ήταν μέσα στο τσανάκι σαν να τον γόητευαν τά βάθη, μιάς άβυσσου...

....'Ε λοιπόν, φίλε μου, ή πόρτα άνοιξε, κάποιος μπήκε... Κάποιος που δεν μπορούσα να τον δω...

—'Ενοιωσα πως ή άόρατη ύπαρξη πλησίαζε άργά τό στρώμα όπου χαροπαλαίβε ο λεπρός. Δεν έβλεπα τίποτα σ'ε άναπλασθένω, άπορροφούσα όμως αυτή την Παρουσία από όλους τους πόρους μου.

Την στιγμή που άνοιξε ή πόρτα, τινάχτηκε όρθια κι' ή γάτα του λεπρού με τό τρίχωμά της άνασηκωμένο, κυττάζοντας με τά πράσινα μάτια της τό μέρος όπου ένοιωθα την Παρουσία.

—'Ο λεπρός έπαψε να άναστενάξη, ψιθύριζε μονάχα σιγανά: «Μύριαμ! κι' έκανε να χαϊδέψη ένα χέρι άκουμπισμένο στο μέτωπό του:

—'Υστερα έκλεισε τά μάτια.

Κάποιο θαύμα είχε συντελεσθή. Κοιμόταν με τό χαμόγελο στα χείλη.

Την στιγμή εκείνη, είχα την έντύπωση πως ή Παρουσία έγκατέλειπε τό δωμάτιο. Τό βλέμμα της γάτας την παρακολούθησε ως την πόρτα που μισάνοιξε και ξανάκλεισε. 'Ο Γκόγκ, τότε σωριάστηκε άναίσθητος. Τόν συνέφερα.

—Θα πέθαινε, άφέντη, είπε αν ό πυρετός τον κρατούσε ζύπνιο άκόμα μιά ώρα.

—'Οταν ξύπνησε ο έρημίτης του είπα: —Σ'ας έσωσε ο Γκόγκ, αυτός που τόύ σώσατε την ζωή στο ποτάμι.

Τό άπόγευμα, ο πυρετός έπεσε, την νύχτα όμως, ο λεπρός άρχισε και πάλι να παραληρή και να φωνάζη την νέα απ' το Χανόι: «Μύριαμ!»

—'Η ίδια σκηνή επαναλήφθηκε. 'Η πόρτα μισάνοιξε. Τό τρίχωμα της γάτας άνασηκώθηκε. Τά πράσινα μάτια της παρακολουθούσαν την Παρουσία που πλησίαζε τό στρώμα.

—'Ο πυρετός έπεσε όριστικά την επομένη κι' οί δυνάμεις του λεπρού ξανάρθαν.

—'Επέστρεψε στην έπαυλη, άφίνοντας τον Γκόγκ για νοσοκόμο. 'Ο μπόυ έρχόταν κάθε θράδυ κι' επέστρεφε φορτωμένος με τρόφιμα, άσπρόρρουχα, φάρμακα.

—Νά μπορούσαμε να τον γιατρέψουμε άφέντη, απ' την λέπρα, έλεγε συχνά ο Γκόγκ.

—'Αδύνατον, άπαντούσα. Δεν έχει γιατριά!

—'Ο Γκόγκ χαμογελούσε, μυστηριώδως...

□ □

—'Ενα πρωί, πέντε εβδομάδες, ύστερα απ' τον πυρετό του Μωρουά, καθώς άκολουθούσα ένα μονοπάτι, ο Γκόγκ έβηκε ξαφνικά μπροστά μου μέσα απ' τους θάμνους.

—'Αφέντη, φώναξε, μην προχωρήσ! Νόμισα πως είχε τρελλαθή. Μου έδειξε όμως κάτι παράξενα σημάδια χαραγμένα μέσα στην σκόνη.

—Γύρισε πίσω, άφέντη, έκτενυσε, γιατί θα σ'ου συμβή κάτι κακό!

Την στιγμή εκείνη άκούσαμε τον θόρυβο ενός τρεξίματος.

—'Ο Γκόγκ μ' έπιασε από τό χέρι και με τράβηξε μέσα στους θάμνους.

—'Ηταν ο Ζοζίλο, ο άνδρας που είδες πρό όλίγου.

Τότε, δεν ήταν άκόμα λεπρός... ήταν ο τρόμος του τόπου, ένα παλητόμαρο που ζούσε από ληστείες.

—'Οταν ο Ζοζίλο πέρασε άπάνω στα σημάδια, που είχε χάραξει ο Γκόγκ, τινάχτηκε σαν να τον είχε δαγκώσει φίδι κι' άρχισε να κυττάξη τό χώμα με συγκίνηση στην άρχη. Κι' ύστερα με φρίκη.

Τέλος, μπηγώντας μιά σπαραχτική κραυγή, τόβαλε στα πόδια.

□ □

Δυό μέρες ύστερα από αυτή την παράξενη σκηνή, ο Μωρουά, ο έρημίτης του βουνού, έμπαινε στην έπαυλή μου. —Νταρτέλ, μου είπε, γιατρέψτεκα. 'Η Θεία Πρόνοια με λυπήθηκε. Μπορώ να έπιστρέψω μεταξύ των ανθρώπων.

—'Εμεινα για μερικές στιγμές άκίνητος, άνικανος να προφέρω λέξη.

—Είσθε δέβαιος; τον ρώτησα τέλος.

—'Ημουν γιατρός, αγαπητέ μου Νταρτέλ. Δεν χωρεί καμιά άμφιβολία ότι γιατρέυτηκα. 'Ενα πραγματικό θαύμα! Θα κατεβώ ως την παραλία και θα έξιδιαστώ για τη Σαίγκον. Θ' γράψω στο Χανόι όπου μένει ή μηνηστή μου.

Σφίγγοντάς του τά χέρια με διάθεση, άθελα συλλαγίζομουν τις νύχτες που είχα περάσει στο προσκέφαλό του όταν έλυωνε απ' τον πυρετό.

□ □

Τό πιο παράξενο είναι ότι την θραδυά της άναχώρησής του Μωρουά ο Ζοζίλο ήρθε ως έδω και καταράστηκε τον Γκόγκ, όπως άπόψε.

—'Ετοιμαζόμουν να τον διώξω, όταν μου είδες στα πόδια του κάτι πηλές. Είχε πάθει λέπρα... Και ξέρεις τι ισχυριζόταν; Πως ο Γκόγκ του την είχε μεταδώσει για να την άφαιρέση απ' τον φίλο του τον λευκό, χάρις στα σημάτα που είχε χάραξει μέσα στην σκόνη.

—Παράξενη σκέψη. Τό πιστεύει όμως! Κι' ο Γκόγκ δεν τό άρνείται... άπειναντίας μάλιστα!

—Πάντως είναι γεγονός ότι ο Μωρουά γιατρέυτηκε!

ΖΑΝ ΝΤΑΓΚΡΑΙΒ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΙΑ ΛΟΓΟΣ...

Μιά φίλη.—'Ο Τοτός και ή 'Αλκη είναι άχώριστοι όπως πάντα;
—'Αλλή φίλη.—Μπά, κάθε άλλο... Τώρα έχουνε παντρευτή...

□ □

ΑΤΥΧΙΑ!

—Σ'ε βλέπω πολύ στενοχωρημένο...
—'Αλήθεια, ο έπόπτης βήκε κάποιον λάθος στους λογισμούς μου...
—Και άνέφερες τό πράγμα στην διεύθυνση;
—'Όχι, δυστυχώς. 'Εχει την άξίωση να τό μοιράσουμε.

□ □

ΑΥΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

—'Ο σκοπός.—Τίς εί;
—'Ο άξιωματικός.—Ζώνι... 'Ανοίξε.

□ □

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

—'Επ'ι τέλους γκαρσόν, τότε θα μ'ου φέρες τό κονιάκ που σου παράγγειλα.
—'Ω! Μην άνησυχήτε κύριε, κι' όσο παλύνει τό κονιάκ καλύτερο γίνεται!...

□ □

ΑΠΟΡΙΑ

—'Ο φυτοφάγος προπαγανδίζει: —... Και όμως φίλοι μου, τό δυνατότερο ζωοτό κόσμος, ο έλέφας, είναι φυτοφάγος!
—'Ενας άκροατής του.
—Ευτυχώς που είναι τόσο δυνατός, διαφορετικά πως θα βαστούσε μόνο με χόρτα!

ΠΟΥ ΝΑ ΦΑΝΗ

—Βγάλετε τη γλώσσα σας.
—'Ορίστε.
—Δεν την βλέπω.
—Δεν φταίω εγώ. Τά μουστάκια μου.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΩ Κ. Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑ

Ο "Αλκης σταμάτησε απότομα το αυτοκίνητό του σύρριζα στο πεζοδρόμιο, πήδηξε έξω, στράφηκε και στάθηκε μπροστά στην όμορφη λιγνόκορμη, ψηλή νέα που βάδιζε ανυπόπτη κάτω από τις φουντωμένες πιπεριές της λεωφόρου.

—Μιά στιγμή!... της φώναξε πιάνοντάς την απ' το χέρι σε μιάν αβρόμητη κίνηση της νέας να παραμερίσει και να εξακολουθήσει το δρόμο της. Πρόκειται για σάς! Πρέπει να μ' ακούσετε... Έλατε μαζί μου... Είναι ανάγκη! Πιστέψτε με, είναι μεγάλη ανάγκη...

—Μά... δεν καταλαβαίνω τι θέλετε!... του ψιθύρισε, ενώ τα μεγάλα έκπληκτα μάτια της συγκρατούσαν μόλις το ξέσπασμα μιάς φοβισμένης άνησυχίας.

—Αχ! συγγνώμην... ξέχασα να σάς συστηθώ. "Αλκης Μαράνης τ' όνομά μου, μηχανικός 30 ετών περίπου. Έσας, σάς λένε Μαρία Ρούσση. Το μικρό σας όνομα όμως μ' ενδιαφέρει περισσότερο γιατί μ' άρρσει υπερβολικά! "Ας είναι αυτό για την ώρα δεν ενδιαφέρει... Οί γνωστοί σας, ό παπούς σας κι' η μητέρα σας σάς φωνάζουν Μαίρη... Είστε μόλις 22 ετών, είστε έλληνής υπήκοος, είστε πολύ μουσικόφιλος, χωρίς να παίζετε ούτε πιάνο, ούτε βιολί, ούτε σαξόφωνο, τραγουδάτε πολύ καλά χωρίς κιθάρα, είστε κοσμική παρ' όλο που μισείτε κάθε σνομπισμό και τελικά είσαστε, κατά τους γνωστούς σας, υπερβολικά ύπρηφανη... "Ετσι δεν είναι; —"Ετσι είναι!... χαμογέλασε η ξανθόμαλλα κοπέλλα χωρίς να το θέλη.

Η ιδιότροπη φλυαρία και η απαρτιμωμένη των βιογραφικών της σημειώσεων από τον ψηλό άγνωστο νέο την καθυστέρησε ολόκληρα και της γέννησε μάλιστα μιάν μεγάλη περιέργεια για το πώς θα τελείωνε αυτή η ιδιότροπη συνάντηση.

Δεν άμφεβαλλα για τίποτα απ' όσα σάς ανέφερα... εξακολούθησε άμέσως ό "Αλκης. Δυστυχώς όμως είμαι ύποχρεωμένος να διακόψω αυτή την ευχάριστη συνδιάλεξη και να ξαναγυρίσω στο κύριο θέμα αυτής της στιγμής... Λοιπόν! Λάβετε τον κόπο να μητέ στο αυτοκίνητό μου! Δεν μ' άρρσει να στέκομαι μαζί σας, εδώ, στη μέση του δρόμου, που γίνεται πολυσύχναστος τώρα τις άπογευματινές ώρες...

Εξ άλλου, αν εξακολουθήσουμε να μένουμε εδώ, οι διαβάτες θα νομίζουν πώς προσπαθώ να σάς νωρίσω και να σάς μιλήσω μέσα στο δρόμο, όπως οι διάφοροι κορτάκηδες και δανδήδες—πράγμα που δεν είμαι και δεν επεξηγήσα—έάν ώρισμένα γεγονότα δεν με ανάγκωναν παρ' όλη την θέλησή μου να μεταχειριστώ το άκατακτήτηστο αυτό μέσον νωρίσματος... "Ελάτε λοιπόν περπάστε!... πρόβατε μ' ένα χαμόγελο τραβώντας την ελαφρώς προς το αυτοκίνητο.

—Μά, μιά στιγμή... άντιστάθηκε η Μαίρη. Τι θέλετε να κάμω;... Μου ζητάτε να έρθω μαζί σας... Δεν καταλα-

βαίνω όμως... Καί δεν ξέρω...

Η φωνή της έβουσε απότομα μ' ένα αίσθημα ντροπιασμένης άμηχανίας.

—"Αλκης έβαλε τα γέλια.

—Δεσποίνις Μαίρη!... σκέπτεσθε πολύ δυσάρεστα πράγματα... Σας είπα πώς είναι ανάγκη νάρθητε μαζί μου για λίγη ώρα... Πιστέψτε με θα σάς οδηγήσω σ' ένα μέρος και θα σάς έξηγησω πηγαίνοντας, ότι θέλετε και όσα δεν καταλαβαίνετε άκόμη... "Ελάτε και μās περιμένουν.

Η Μαίρη τόν άκούοθησε σιγά. Κάθισε κοντά του χωρίς μια λέξη αντίρρησης πιά, άφωσιωμένη στις σκέψεις της και σ' όλο τόν περιεργο τρόπο, αυτόν, του έπεισοδιού. Για μιάν στιγμή μάλιστα της πέρασε από το μυαλό η ιδέα ότι ό άγνωστος αυτός νέος ήθελε να την άπαγάγη και πώς έτσι, μονάχοι, δυό έρωτευμένοι θα κλεβόντουσαν ένα άπόγευμα σαν κι' αυτό που κανέναν από τους δικούς τους δεν θα τόν περίμενε. Αυτό όμως θάταν μιάν τρέλλα, ό νέος της ήταν έντελώς άγνωστος και τόν περισσότερο ούτε την άγαπούσε καθώς φαίνονταν τουλάχιστον από τα λόγια του έδώ και λίγα δευτερόλεπτα. Η λεωφόρος άλλωστε ήταν κεντρική κι' οι άστυφύλακες θρίσκονταν σέ κάθε γωνία του δρόμου. Μπορούσε να φωνάξη, να τόν άναγκάσει να σταματήσει όπου ήθελε. Καί τόν περισσότερο μάλιστα, η νυναικεία της διαίσθηση την είχε άσυναίσθητα πείσει πώς τ' όνομά του ήταν πραγματικά "Αλκης Μαράνης και πώς τέλος πάντων δεν της έλεγε ψέμματα! "Ηταν υπερβέβαιη γι' αυτό...

—Μά που πάμε;... του φώναξε ξαφνικά ρίχνοντας ένα βλέμμα προς τα έξω. Τα σπίτια είχαν άραιώσει και ένας στενός ασφαλτωμένος δρόμος χάνονταν στο βάθος πέρα οδηγώντας προς τα περικόρια.

Ο "Αλκης γύρισε για μιάν στιγμή προς το μέρος της κι' αντίκρουσε τα δυό μεγάλα μάτια της να περιμένουν άπάντησιν. Χαμογέλασε και ξαναστράφηκε στο δρόμο μπροστά στο βάθος πέρα που χάνονταν ή ασφαλτωμένη λουρίδα.

—Θάθελα... άρχισε σιγά, να μούγατε λίγο περισσότερο έμπιστοσύνη... Αυτό είναι λιγάκι δύσκολο βέβαια, πάντως όμως όχι κι' αδύνατο.

—Και ποιος σάς είπε πώς δεν έχω;... τόν διέκοψε σχεδόν ή Μαρία. Αυτό όμως δεν μ' έμποδίζει από τού να θέλω να

μάθω και που πάμε;...

—Πολύ σωστά... ειρωνεύθηκε λιγο ό "Αλκης.

—Μην ειρωνεύεσθε και δεν σάς πάει διόλου κύριε Μαράνη!...

—"Ωστε θυμόσαστε τ' όνομά μου;... τη ρώτησε καταχαρούμενος γυρίζοντας πάλι προς το μέρος της. Αυτό είναι θαυμάσιο!... Θυμόσαστε μήπως και τόν μικρό μου όνομα; Η μητέρα μου με βάφτισε "Αλκη...

—Προσέξτε!...

Τα μικρά κατάλευκα χέρια της έπιασαν τόν τιμόνι του αυτοκινήτου γυρίζοντάς τόν λιγάκι δεξιά, αλλά σταθερά πολύ σταθερά.

Πέρασαν μόλις ξυστά από μιάν χωριάτικη σοδστα που προπορευόταν.

—Μπράβο σας δεσποίνις... φώναξε γελώντας ό "Αλκης, ξέρετε μήπως και κολύμπι;...

—Έβαλε και κείνη τα γέλια.

—Μά, γελάτε;... Πήγαμε να γίνουμε κι' οι δυό μαρμελάδα επάνω στο κάρο και με ρωτάτε αν ξέρω κολύμπι;...

—Εσείς γιατί γελάτε; τήν ξαναπείραξε εκείνος.

—Γελώ, γιατί σάς βλέπω πώς... Μά τι σχέσι έχει αυτό επί τέλους; Ούφ! Είστε πολύ περιεργος... Κυττάτε καλύτερα μπροστά σας να μη μās συμβή κανένα χειρότερο...

—Αυτό είναι αδύνατο! είσθε ό φύλαξ άγγελός μου...

—Μη λέτε κουταμάρες!... τόν διέκοψε σχεδόν νευρισμένη.

Ο "Αλκης χαμογέλασε κι' άφωσιώθηκε τόν δρόμο. Ανέπτυξε μάλιστα άρκετά τήν ταχύτητα για να τήν άναγκάσει να τού πη' κάτι και να ξαναρχίσουν κουβέντα. Η Μαίρη όμως δεν έλεγε τίποτα και σέ λίγο αυτό άρχισε να τόν πειράζει, να τόν έκνευριζει μάλιστα κι' ένα παράξενο αίσθημα που δεν μπορούσε να διευκρινίσει.

Δεν θα τελειώσετε πιά να με κυττάτε;... τήν ρώτησε ξαφνικά χωρίς καθόλου να γυρίσει τα μάτια του. Είμαι βέβαιος πώς με κυττάτε αδιάκοπα τόσην ώρα... θέλετε τίποτα να με ρωτήσετε μήπως;... "Εμπρός! γιατί δεν μιλάτε;...

—Ναι!... σάς κυττούσα, ψιθύρισε λιγάκι ντροπιασμένη. Καί, έχετε δίκιο, ήθελα και δεν ήθελα να μού άπαντήσετε σέ κάτι που τόσην ώρα προσπαθώ να καθορίσω... Δηλαδή... Πώς δεν σάς έχω συναντήσει πουθενά μέχρι σήμερα...

—Και βέβαια γιατί μέχρι προχθές δεν ήμουν εδώ... "Οχι! Είναι τώρα 11 μέρες που γύρισα στήν "Αθήνα...

—"Α!... μά καλά, δεν εργάζεσθε εδώ... στήν "Αθήνα, τώρα; τόν ξαναρώτησε περιεργη.

—Τώρα ναι! "Αλλά πρίν όχι... Γιατί εργαζόμουν στο έξωτερικό. Κατά διαστήματα μονάχα γύριζα να δώ τούς δικούς μου για λίγες μέρες... Κι' άλλωστε δεν είμαι διόλου κοσμικός, δεν μ' άρρσει κανένα απ' όλα αυτά τα μέρη που γίνονται συγκεντρώσεις και διασκεδάσεις. Μ' άρρσει καλλίτερα...

Σταμάτησε απότομα κάμνοντας μιάν κίνηση άπογορευσεως.

—"Οχι... μη παύετε... εξακολούθηστε!... τού φώναξε η Μαίρη με πραγματική ελκρινεία. Θάθελα τόσο πολύ ν' άκούσω τις ιδέες σας... Καί μη γελάσετε! Φαντάζομαι πώς θάχουμε άπάνω κάτω τις ίδιες... Λοιπόν για εξακολουθήστε... Σας άρρσει καλύτερα;...

—Μ' άρρσει καλύτερα ή έξοχή, ξανάρχισε ό "Αλκης. Ναι! πολύ καλύτερα ίσως άκόμα και ή μοναξιά που μπορεί κανείς να συγκεντρωθή περισσότερο στόν έαυτό του. "Αλλά διακόπτα γιατί τή φτάσαμε!...

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά σ' ένα έξοχικό μαγαζάκι με τραπεζία σπαρμένα ανάμεσα σέ πυκνόφυλλα σκοίνα και πεύκα. "Ολα τα τραπεζάκια ήταν έρημα άκόμα. Οί έρωτευμένοι άγαπούν περισσότερο τή νύχτα κι' ό ήλιος μόλις άρχισε να μσκοιμάται πίσω από τόν καταπράσινο βουνό.

Ο "Αλκης διάλεξε ένα άπόμερο πεύκο τριγυρισμένο από ψηλά σμύρτα και πρωτόγαλτες περιπλοκάδες. Η Μαίρη κάθισε ρίχνοντας μιάν χαρούμενη ματιά γυρωτρίγυρα, και σέ λίγο στράφηκε στόν συνοδό της, που τήν κυττούσε αδιάκοπα με μιάν περιεργή έκφραση θαυμασμού.

—Σας κυττάω, δικαιολογήθηκε άμέσως εκείνος, γιατί οδηγώντας δεν μόδεσα να σάς θαυμάσω και να πιστοποιήσω ότι μού διηγήθηκαν για σάς.

Δεν θάρθουν οι άλλοι; τόν διέκοψε εκείνη. Φαντάζομαι πώς αυτοί που μās περίμεναν, όπως μούπατε πρίν, δεν έφυγαν κιόλας;...

Δεν ήρθαν άκόμα... ψιθύρισε διασμένα ό "Αλκης. "Αλλά θάρθουν, πρέπει νάρθουν!... Για μένα τουλάχιστον, πρόσθεσε πιδ έλευθερα, έφτασαν σχεδόν... Είναι έδώ!... Πρέπει να είναι έδώ!... Κι' όταν τούς γνωρίσετε θα ήπτε πώς θα σάς άρρσουν...

Γιατί μού λέτε ψέμματα;... τόν ρώτησε ήσυχά σηκώνοντας άφοβα τα μεγάλα της μάτια στά δικά του. Καί ποιος έπρόκειτο να γνωρίσω λοιπόν, που ήταν έδώ...έφτασαν, καθώς λέγατε; "Ηταν ύποθετικά πρόσωπα;... ρώτησε σιγά, σχεδόν άνήκουστα.

—Μαίρη! Μη φύγετε άκόμα, τήν παρακάλεσε.

—Μά δεν φεύγω... θεβαίω με ντροπή. "Ενώ έπρεπε, άφοδ δεν μās περιμένει κανένας κι' ήμαστε μόνοι έδώ...

—Μά θάρθουν, θάρθουν... επέμενε ό "Αλκης με θερμή. Ναι θάρθουν... ό "Ερωτας και ή "Αγάπη!... αν όχι σήμερα αύριο, αλλά θάρθουν, γιατί πρέπει να τόν θέλουμε!... Με μιάν άπαλή κίνηση τήν πήρε στήν άγκαλιά ται, σηκώνοντάς της τόν πρόσωπο κοντά πολύ κοντά στο δικό του.

—"Αλκη! τού ψιθύρισε με θουρκμένα μάτια. "Αν είναι άλληια... αν είναι... μη με φιλήσης άκόμα... ως περιμένουμε άκόμη λίγο... Καί τα χείλη της σιγότερμαν μισάνοιχτα κοντά στά δικά του.

—Μόλις έκλεισαν είκοσιτέσσερες ώρες που γνωρίζομαστε... τού χαμογέλασε ή Μαίρη, παίζοντας χαδιάρικα τόν ξανθό της κεφάλι. Είμαστε πάλι στο ίδιο μέρος όπως χθές κι' οι άφανείς γνωστοί μας είναι πιδ κοντά μας!... Στρογγυλοκάθισαν μάλιστα! "Εμένα δε τουλάχιστον μ' αίχμαλώτισαν για όλη μου τήν ζωή. "Εσένα;... για πές!...

Μά, τι έχεις; "Αλκη! γιατί κυττας άλλο;...

Ξαφνιασμένος γύρισε να τήν κυττάει.

Δεν έχω τίποτα... μουμούρισε. "Οχι έχω! φώναξε παίρνοντας μιάν άπόφαση. Πρέπει να σού μιλήσω... Πάμε να φύγουμε από δώ, σήμερα τουλάχιστον... Αυτό τόν μέρος με πειράζει... Στο είπα και πιδ πρίν και μ' έπεισε με τα λόγια σου... Πάμε πρίν είναι πιά άργά...

—"Αργά;... χαμογέλασε. Είμαι έλεύθερος μέχρι τις 9 τόν θράδυ. Δηγήθηκα τόν έπεισοδιό μας στόν παπού και μούδωσε αυτός τήν άδεια γιατί ή μητέρα δεν θα μού τήν έδινε σήμερα... "Εχουμε λοιπόν άκόμα δυό ολόκληρες ώρες!...

—Είναι κιόλας έπτά; τη ρώτησε με φοβισμένη άνησυχία. Μαρία κάνε μού τη χάρη να φύγουμε... Πάμε να φύγουμε!... εξακολούθησε μ' ένα φοβερά έκνευρισμένο τρεμουλιασμα στή φωνή.

—Μά τι έχεις;... Τι έχεις "Αλκη; τόν ρώτησε όλη άγωνία προς τόν άπότομο

ξέσπασμά τού.

—Σού είπα και πάλι ψέμματα!... ψέμματα και μόνο... "Εβαλα ένα τρελλάστοίχημα να βγώ μαζί σου έντός είκοσιτεσσάρων ώρών! Τό στοίχημα θα διαρκούσε τρεις μέρες κι' άρχιζε άκριβώς από τήν στιγμή που θα σού πρωτομιλούσα. Χθές τέλειωνε ή δεύτερη μέρα... "Επρεπε λοιπόν... έπρεπε να βγώ μαζί σου γιατί ήταν τόν τελευταίο είκοσιτετράωρο! Με παρακολουθούσαν λοιπόν και σού μιλήσα. Χθές τόν θράδυ δταν σ' άφισα τούς ξανάδα και δεν είπα πώς...

—Με ποιους έβαλες στοίχημα; τόν διέκοψε με τρεμουλιαστή φωνή.

—Τους ξέρεις και τούς δυό... τόν Πέτρο και τόν Δημήτρη... Μούπαν πώς είσαι πολύ περήφανη, πολύ ιδιότροπη και ή πεποίθησί τους πώς θάταν αδύνατο να τόν κατορθώσω, γιατί ήμουν έντελώς άγνωστος σέ σένα και τόν περισσότερο, πώς δεν έγνηκες ποτέ μέχρι σήμερα μόνη σου μ' ένα νέο. Δεν ξέρω γιατί!

Και ύστερα τήν πήρε από πίσω άσυναίσθητα...

άλλα ένα περίεργο αίσθημα μ' έκανε νά δεχθώ και νά επιχειρήσω εντός τριών ημερών νά σέ γνωρίσω και εντός ενός κουδέντα νά θυλώ μόνος μου μαζί σου και μάλιστα νάρθω εδώ... Έδω πού τώρα σέ λίγο θάρθουν νά πεισθούν πώς κέρδισα ή πώς έχασα, αν τυχόν δέν ή-σουν μαζί μου...

Σταμάτησε απότομα και σήκωσε τά μάτια του στά δικά της πού τόν κυ-τοῦσαν αδιάκοπα, ξεστατικά, χαμένα, σέ κάθε του κίνηση, λέξη και μορφα-σμό.

—Πάμε νά φύγουμε... τοῦ εἶπε μ' ένα περίεργο χαμόγελο. 'Αλλά όχι! ἄς πε-ριμένουμε τούς πραγματικούς άλλους, πρόσθεσε τονίζοντας κάθε λέξη, γιά νά πεισθούν... ἄς κέρδισα τὸ στοίχημα, ἄ-φοῦ ἄλλωστε...

—Μαίρη!... προσπάθησε πάλι ὁ "Αλ-κης. Πάμε νά φύγουμε... Είναι ακόμα καιρός νά μὴ μάς θροῦν ἐδῶ κι' ἐστὶ τοῦλάχιστον δέν θά σέ δοῦν και...

—Πόσο ήταν τὸ στοίχημα; Χρήματα θέβασα!... τὸν διέκοψε.

—Μά γιατί μὲ ρωτᾷς; προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ ὁ "Αλκης.

—Πόσα χρήματα; ἐπέμεινε ἡ νέα;

—Δέκα χιλιάδες...

—Δέν ἀξίζα περισσότερο; εἰρωνεύθη-κε ἡ Μαίρη. Περίεργο! Νόμιχα πὼς κά-τι παραπάνω ἀξία εἶχα ἀπὸ αὐτὸ τὸν πενταψήφιο ἀριθμὸ πὸν τέσσερα μη-δενικά... "Οχι! μὴ διάζεσαι!... πρόσθεσε σέ μιὰ του κίνηση ἀνυπομονησίας, εἶναι ἄλλωστε ἀργά πιά...

"Ενα κλειστὸ αὐτοκίνητο εἶχε σταμα-τήσῃ πίσω ἀπὸ τοῦ "Αλκη, καὶ δύο νέοι ἔρχονταν ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος του μαζί μὲ μιὰν καστανή νέα.

—"Α! Ψιθύρισε ἡ Μαίρη. Ἐφεραν καὶ τὴν φίλη μου... τὴ Ντόρα!... κι' ἕνα πε-ρίεργο χαμόγελο στάθηκε γιά λίγο στά χεῖλη της. Καλησπέρα παιδιά!... Γειά σου Ντόρα!... Κρίμα πὸ ἀργήσατε... "Εγὼ κι' ὁ "Αλκης φεύγουμε τώρα καὶ σᾶς ἀφήνουμε μόνους νά κλάψετε τίς ὥρατες χιλιάδες σας!... Πάμε "Αλ-κη!

"Ήσυχη προχώρησε πρὸς τ' αὐτοκίνη-το. "Ήσυχη φαίνονταν. "Ενα τρεμου-λιασμα μονάχα στά χεῖλη μπορούσε νά δώσῃ δλοδίκηρη τὴν ψυχική της τραγω-δία. Τὸς εἶχε ὅμως πιά προσπεράσει καὶ κανένας δέν τὸ πρόσεξε, ἀπαιχο-λημένοι ὅλοι μὲ τὰ λόγια της πού τοὺς εἶχαν κτυπήσει κατάμουτρα, προσέλη-τι-ά, κατακάθαρα.

"Ο "Αλκης τὴν ἀκολουθῆσε ἀμίλητος μὲ σκυφτὸ κεφάλι. "Όταν ἔφτασαν στ' αὐτοκίνητο μονάχα ἔκανε μιὰ κίνηση νά τὴν βοηθήσῃ ν' ἀνέβῃ.

—"Οχι! ἀφῆσέ με!... τὸν πρόλαβε ἡ Μαίρη. Καὶ σταμάτησε σὲ παρακαλῶ στὴν πρώτη στάση τῶν λεωφορείων...

"Ο "Αλκης ξεκίνησε σὺν τρελλῶς. Σέ λίγα δευτερόλεπτα εἶχαν γαθῇ μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἄλλων.

"Ἐφτασαν στὸν ἀσφαλτωμένο δρόμο.

—Σταμάτησε! τοῦ φώναξε ἡ Μαίρη. Θά κατέβω ἐδῶ... Πρὸ ὀλίγου προσπε-ράσαμε ἕνα λεωφορεῖο... "Εδῶ εἶναι κι' ἡ στάση πὸ κάτω. "Οχι!... μὴ πῆς τίπο-τα σὲ παρακαλῶ. Θά κατέβω! Κι' ἄ-κουσέ με γιά τὰ δύο λεπτά... Εἶναι ἀπί-στευτο πὼς θέλει νά κερδίξῃ χρήματα ἕνας ἄνθρωπος ὅταν ἕνας ἄλλος παίζῃ καὶ τὴν ζωὴ του ἀκόμα... Κι' ὅλα αὐτὰ γιά ἕνα ἐγωϊστικὸ ἀντρικὸ στοίχημα...

Ναὶ ἤμουν υπερήφανη, ἤμουν ὅ,τι θέ-λεις ἀλλά ποτέ δέν θέλησα νά παίξω μὲ τέτοιου εἴδους αἰσθήματα... "Οχι!

ἄφῆσέ με... μὴ κυττάς πὸ σοῦ μιλῶ τόσο ἡσυχᾶ... Στῶπανε πὼς εἶμαι πε-ρήφανη κι' ἀπὸ υπερηφάνεια καὶ μόνον δέν θέλω νά κλάψω... Φύγε... Φύγε... σέ μισῶ!...

"Ανοίξε τὴν θύρα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πετάχτηκε στὸν δρόμο. Κι' ὅταν ὁ "Αλκης σήκωσε τὸ κεφάλι του νά τὴν κυττάξῃ, ἀνήμερος ν' ἀφήσῃ ἔστω καὶ μιὰ κραυγὴ, ἕναν ἀναστεναγμὸ μεγα-λο πόνου, τὴν εἶδε πὸ πέρα λίγο, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μέσα σ' ἕνα ματωμέ-νο δειλινὸ, σὺν φουτουριστικὸ σκηνικὸ θεάτρου, νά τὸν κυττάξῃ μὲ τὰ μεγά-λα γαλανὰ μάτια της πού δέν εἶχαν πιά καμμιὰ υπερηφάνεια. "Ήταν δύο μάτια πὸ θλέπουμε πάντα στίς εἰκόνες τῶν ζωγράφων πὸ ἀγαποῦν τίς θλιμμένες Παναγίες. Τίς Παναγίες πὸ κλαῖνε τὸν θάνατο ἑνὸς Χριστοῦ, μιὰς ζωῆς, ἑνὸς ἔρωτα, μιὰς ἰδέας μεγάλης, πὸ εἶναι τὸ πᾶν καὶ τὸ τίποτα, τὸ πλημύρισμα καὶ ἡ ἐκμηδένιση μιὰς ἀσφαρκῆς ὕλης. Καὶ μόνο τὰ δάκρυα δέν ἦταν φαντα-σία καλλιτέχνη. "Ήταν δάκρυα πὸ κυ-λούσαν, κυλούσαν αδιάκοπα, δάκρυα ἀνθρώπινα, δάκρυα πικρά, πικρά καὶ μόνο...

... ..

—Δέν θά τὴν ξαναδῶ πιά! Πάει, τῶ-πα καὶ τελείωσε! τοῦς φώναξε σὺν τρελλῶς ὁ "Αλκης διακόποντας μιὰ εἰρωνική τους παρατήρηση, ἄς ἀλλά-ξουμε κουβέντα...

—Μά γιατί; ἐγὼ θρίσκα πὼς ἴσα-ἴσα πρέπει νά ἐξακολουθήσουμε... Πήγαινε νά τὴν βρῇς; πάμε μαζί ἂν θέλῃς, παρα-τήρησε ὁ Πέτρος σιγὰ μὲ μιὰ γρήγορη ματιά στὸν Δημήτρη νά σωπάσῃ. Φαν-τάζομαι πὼς ἡ Μαίρη θ' ἀλλάξῃ ἰδέα ἅμα τὴς ποῦμε...

—Δέν ἔχουμε τίποτα νά ποῦμε... ἐπε-νέθηκε ὁ Δημήτρης. Θά τὴν πάρουμε μιὰ μέρα καὶ τυχαίως θάρθῃ κι' ὁ "Αλ-κης νά μάς βρῇ.

—Τι θά πῇ τυχαίως;... Εἶσαι θλάκας ἂν νομίζῃς πὼς θέλω ἄλλη μιὰ φορά νά τὴν ξαναδῶ γιά νά μὲ θρίσῃ μὲ τὸ ψυχρὸ ὕφος της, μὲ τὰ θλιμένα της μά-τια, μὲ τὰ δάκρυά της πὸ... Εἴμαστε ἴσοι!... "Ἐπαιξα ἕνα παιγνίδι ἄσχημο. "Ἐπαιξε κι' αὐτὴ τὸ δικό της, τὸ πὸ ἀπαίσιο, τὸ πὸ φριχτό, τοῦ νά μὴ θε-λήσῃ ν' ἀπολογηθῶ, νά τὴς πῶ πὼς δέν

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ἔπαιξα, δέν ἀστετεύθηκα πιά ἀπὸ τὴν πρώτη μας συνάντηση στὸ ἐξοχικὸ αὐ-τὸ καφεενεδᾶκι.

—Τὴν ἀγαπᾷς "Αλκη; ρώτησε ξαφνι-κά διακόποντάς τον ὁ Πέτρος.

—"Όσο μ' ἀγαπάει κι' ἐκεῖνη... τὸν ἀποπῆρε αὐτὸς. Μὴ λές θλακείες, βρέ ἀδελφέ... Στοιχήματα δὲ θάζει ὁποῖος ἀγαπάει...

—Μά δέν τὴν ἤξερες ὅταν στοιχημά-τισες. Εἶναι θαυμάσια κοπέλλα, "Αλκη. "Όλοι μὲς τὴν ἀγαπάμε. Πρέπει νά τὴ ξαναδῇς "Αλκη!... εἶναι μεγάλη ἀνάγ-κη νά μὴν ἐξακολουθήσουμε αὐτὸ τὸ παιγνίδι πὸ σκοτῶνει καὶ τὴν Μαίρη καὶ σένα...

—Ποτέ! φώναξε ἀράθυμα, ποτέ!... Νά! Ξαναθάξω ἕνα νέο στοίχημα, μιὰ κι' ἀρχίσουμε μὲ στοιχήματα, πὼς δέν θά τὴν ξαναδῶ ποτέ. Καὶ νά τὴς τὸ πῆ-τε μάλιστα... Μπρός! 20, 30 40 χιλιά-δες!...

—"Ο Πέτρος τὸν κύτταξε γιά λίγες στι-γμές κι' ὕστερα ἔβλεπε τὸ χέρι του πρὸς τὸν "Αλκη πὸ ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ.

—Στοιχίμα! Σαράντα χιλιάδες... "Ο-τι δέν θά τὴν ξαναδῇς καὶ νά τὴς τὸ ποῦμε μάλιστα... "Ἐτσι!...

—Μά τρελλαθήκατε; μουρμούρισε ὁ Δημήτρης.

—Μὴ στοιχηματᾷς ἐσὺ! τὸν ἀποπῆρε ὁ Πέτρος. Σύμφωνοι, "Αλκη! 40 χιλιά-δες... Μὲ συγχωρεῖς μάλιστα πὸ φευ-γὼ ἀμέσως, ἀλλὰ θέλω νά διαδῶσω τὸ γεγονός... Πάμε Δημήτρη! "Α! Ναί. συγγνώμην καὶ γιά τὸν Δημήτρη, ἀλλὰ τὸν θέλω ὡς μάρτυρα... Γειά σου!...

Σηκώθηκε καὶ βγήκε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Δημή-τρη πὸ μ' ἕνα περίεργο αἶσθημα μουρ-μούριζε ἀκατάληπτες φράσεις.

—Τρελλαθήκατε;... ξαναψιθύρισε στὸν Πέτρο ὅταν βγήκαν στὴν ἐξώθυρα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ "Αλκη.

—Κάθε ἄλλο! Εἶμαι τὴς ἰδέας πὼς τὸ στοίχημα θά βγῇ σέ καλὸ. Τὴν ἀγαπάει τρελλὰ ὅπως κι' αὐτὴ. Τώρα πὸ θά μεί-νῃ μόνος αὐτὴ καὶ μόνῃ ἡ ἀπαγόρευση πὼς δέν μπορεῖ νά τὴν δῇ, θά τοὺς ἐνώ-σῃ γιά πάντα... Θά εἶναι τὸ καλύτερο χαμένο του στοίχημα...

—Καὶ οἱ σαράντα χιλιάδες; ρώτησε ὁ Δημήτρης, οὔτε πρέπει νά τίς δεχτῇς...

—Καὶ ναὶ καὶ ὅχι!... Θά τὸν κάνουμε μ' αὐτὲς ἕνα ἡγεμονικὸ γαμήλιο δῶρο... ἀποτελεῖωσε τὴν φράση του ὁ Πέτρος ξεσπώντας σέ γέλιο.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

—Δέν τὸ σκέφθηκε ὁ Κολόμβος.

Τὸν ἀνέμεναν. Καὶ ἦλθε. "Αλλὰ "Υ-ψιστε Κύριε! Πὼς τὸν ἀνέμεναν καὶ πὼς ἦλθε! Δεκαπέντε χρόνια συνεχοῦς διαμονῆς στὴν χώρα τῶν δολλαρίων ἔπαιξαν μεταμορφω-τικὸν ρόλο στὴν ζωὴ του καὶ τοῦ ἀνέτρε-ψαν ἐντελῶς τίς ἐθνικὲς θέσεις τῶν οἰ-κογενειακῶν του παραδόσεων.

—"Ιάκωβε!... Καὶ τοῦ ἀνοίξαν θερμὲς ἀγκάλες. "Αλλὰ ὁ ταξιδεμένος τοὺς ἐδιώρθωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή:

—Τζάκ, περικάλω!

—Τζάκ!;

—Μάλιστα. Διότι εἰς τὴν "Αμερική ὁ "Ιάκωβος δέν ἔχει πέραση. "Ενῶ ὁ Τζάκ τὰ καταφέρνει παντοῦ.

—Τζάκ, λοιπὸν, χρυσέ μας Τζάκ! "Αλλὰ ὁ Τζάκ δέν ἦταν οἷος ἀνεμένε-το. "Ήταν ἕνας διάσημος ἀχέρας. Φέ-σι μὲ φούνταν πελωρίαν ἐφοροῦσε, μπλὲ σακάκι, ἄσπρο παντελόνι, χρυσεῖ καδέ-ναν. "Αλλὰ τὸ φέσι δέν ἦταν τὸ χειρό-τερο. Χειρότερο ἦταν ὅτι γινόταν ὁ ἴδιος φέσι. "Ανῆλκον στὴν παράταξη τῶν «ὑ-γρῶν» τὴς "Αμερικής, ἐννοοῦσε νά τὰ κοπανᾷ ἀγρίως, διότι ἔλεγε καὶ ἔπρατ-τε τὰ φοβερότερα τῶν πραγμάτων. Οἱ δικοὶ του τὸν ἐθαύμαζαν καὶ ἐδυσφο-ροῦσαν συγχρόνως. Τὸν ἐθαύμαζαν γιὰ-τί ἦταν γαλαντόμος. Τὴν βραδυὰ τοῦ Πάσχα ἐπρομηθεύθη μὲ ἀφθονίαν τὰ πάντα κι' ἔστεισε ἐπάνω στὸ πασχαλιά-τικο τραπέζι μιὰ πυραμίδα ἀπὸ κόκ-κινα αὐγά — πεντακόσια αὐγά! "Ἐδυ-σφοροῦσαν γιὰτί ὅταν ἐμεθοῦσε ἰσχυ-ρίζετο φοβερά πράγματα.

—Ἐξέρετε, λοιπὸν, κάτι μαί ντῆαρ;

—Τί;

—"Εγὼ εἶμαι ὁ Κολόμβος!

—Σώπα! "Όστε ἐσὺ ἀνεκάλυψες τὴν "Αμερική;

—Γές ρε παιδιά! Μά τὸν Χριστὸ πὸ ἀναστήθηκε σήμερα!

Καὶ οἱ δικοὶ του ἐκυτταζόντουσαν μὲ ἀνησυχίαν. Τὸ χειρότερο ὅμως ἦταν ἄλ-λο. "Απὸ τὴν «"Αμερική» δέν ἀποθαύμα-ζε τίποτα ἄλλο ἔξω ἀπὸ τοὺς γκάγκ-στερς! "Όταν μιλοῦσε γιά τοὺς ἄθλους τῶν δέν εὑρίσκε ἐπίθετα γιά νά ἐκφρά-σῃ τὰ αἰσθήματα τοῦ θαυμασμοῦ του. Καὶ τὸ ἱδανικὸ τοῦ Τζάκ ἦταν νά γίνῃ μιὰ μέρα ἕνας καλὸς καὶ διάσημος γκάγκστερ!

—"Αμέ! Λατζέρης στὴν "Αμερική τρῶς τὴν ζωὴ σου καὶ λατζέρης πεθαίνει. "Ενῶ γκάγκστερ! "Αλλὰ πὸ θά πάῃ; "Όταν ξαναγυρίσω θά φροντίσω νά μῶδ σέ μιὰ συμμορία! Καὶ νά σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια;

—Γιὰ λέγε...

Καὶ ἔτρεμε τὸ ἀκροατήριον.

—"Ενα δὺν πρόθεσε τίς ἐκάναμε δη-λαδῆς! "Ωλ ράιτ! Στὴν ὕγειά σας!

...

...

...

...

Τὰ κόκκινα αὐγά τοῦ Κολόμβου

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΦΑΘΑ

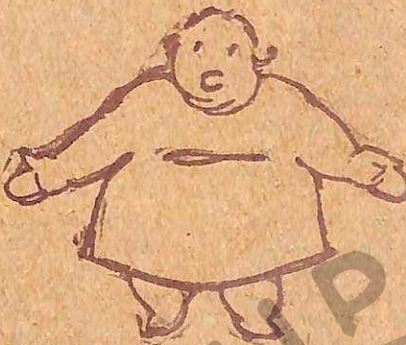
ἦταν ἀγαθῆς ψυχῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θη-λυκόκοσμος τὴς γειτονιάς ἐρρίγησε μὲ τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ λαμπρὸς "Αχέ-πας ἦλθε νά παντρευθῇ καὶ νά προμη-θεύθῃ παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἔστω καὶ μπαλωμένο. "Ἡ οἰκογένεια τοῦ "Α-χέπα ἦταν περὶχαρὴς καὶ ἐτέθη εἰς ἐ-ξερεύνησιν τῶν πολυφέρων νυμφῶν τὴς περιοχῆς. "Εκαλλιεργοῦσε μὲ ἐπιμέλει-αν τὴν φήμην του στὴν γειτονιά. "Οτι ἦταν ἑλούσιος. Εἶχε ἐργοστάσια στὸ Μπόστον, στὸ "Οχάιο καὶ στὴν Νέαν "Υ-όρκην. "Οτι ἦταν γνωστότατος στὴν "Α-μερική μὲ τίς μεγάλες ἐπιχειρήσεις του. "Οτι εἶχε δεσμούς καὶ φιλίες ἐπὶ τὰ πὸ σημαντὰ πρόσωπα. Καὶ αἱ προσφορὰ συνεχῶς ἠδῆάνοντο.

Δυὸ ἑκατομμύρια τοῦ ἔδινε ἡ οἰκογέ-νεια Τσιφούτη καὶ μιὰν κόρην τριαντα-επτὰ Μαῖων πὸν διητήρησε ἀμόλυτα ἀπὸ ρεαλιστικὰς κηλίδας τὰ παρθενικά της ὄνειρα ἐκεῖ ἐπάνω στὸ ράφι, ὅπου ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπεσύρθη. "Ἐγιναν οἱ διαπραγματεύσεις. "Ἡρωτήθη ἡ δεσποι-νὴ Τσιφούτη καὶ εἶπε:

—Εὐχαρίστως. "Αλλὰ πρέπει νά τὸν δῶ!

"Ἡρωτήθησαν τὰ πεθερικά καὶ ἐπανέ-λαβαν:

—Εὐχαρίστως. "Αλλὰ πρέπει νά τὸν

—Εὐχαρίστως, ἀλλὰ πρέπει νά τὸν δῶ...

δοῦμαι!

Καὶ ἐδόθησαν συμβουλὰι στὸν Τζάκ νά φανῇ ἀντάξιος τῶν δύο ἑκατομμυ-ρίων. Νά εἶναι προσκετικὸς. Εὐγενής. Περιποιητικὸς. Νά δείξῃ τὰ προσόντα καὶ τίς ἱκανότητές του.

—"Ωλ ράιτ!

Νά δείξῃ πὼς ἡ κοπέλλα δέν θά πέσῃ σέ κακὰ χέρια:

—"Ωλ ράιτ!

—Πὼς τὰ λεφτά δέν θά πέσουν σέ ἄ-γονον ἀγρόν;

—"Ωλ ράιτ!

Πὼς δὲ πολλοπλάσιαση, θά τὰ ρίξῃ στίς ἐπιχειρήσεις του καὶ θά γίνῃ πε-ρισσότερο διάσημος ἀπὸ ὅ,τι εἶναι:

—"Ωλ ράιτ!

Εἶχε αὐτοπεποίθησι ὁ Τζάκ. Καὶ ὠ-ρίσθη μιὰ βραδυὰ γεύματος στὸ σπίτι τῶν πεθερικῶν ὅπου θά παρουσιαζέτο ὁ Τζάκ γιά νά γίνῃ ἡ πρώτη γνωριμία καὶ ἐπαφῇ, ὅπως γίνεται συνήθως, γιά νά ἐπακολουθήσουν οἱ ἀρραβῶνες. Εἶ-χε τὸ σχέδιό του ὁ Τζάκ. Ποτισμένος μὲ τὸ πνεῦμα τῶν "Αμερικανικῶν κινήμα-τογράφων τὰ ἔπαιξε αὐτὰ τὰ πράγμα-τα στά δάχτυλά του. Σπουδαῖο πρᾶγμα ἦταν νά κἀνῃ ἐντύπωση. "Ἐξήγησε στοὺς δικούς του ὅτι ἤξερε καλὰ τὴν

ὑπόθεσι τῶν αὐγῶν τοῦ Κολόμβου. Καὶ ἐπειδὴ οἱ δικοὶ του δέν καταλάβαιναν τοὺς ἐξηγήσε:

—"Όταν ὁ Κολόμβος ἐπήγαινε νά ἀ-νακαλύψῃ τὴν "Αμερική τοῦ ἔτυχε Πά-σχα μέσα στὴν μέση τοῦ πελάου. "Ἐθα-ψαν τὸ λοιπὸν κόκκινα αὐγά καὶ ἔτσι νά κἀνον Χριστὸς "Ανέστη. Τότε λέει ὁ Κολόμβος. Ρέ παιδιά μπορεῖτε νά σπά-σετε α' αὐγὰ χωρὶς νά τ'ἀγγίξετε; Νά σταθῇτε ἐκατὸ μέτρα μακριὰ καὶ νά τσουγκρίσετε; Νόου, λένε οἱ ἄλλοι. Τὸ λοιπὸν πέρνει ὁ Κολόμβος τὰ κόκκινα τ' αὐγά, τὰ θάζει στὴν κουβέρτα τοῦ βαποριοῦ, πᾶει ἐκατὸ μέτρα πίσω τρα-βᾷ τὸ πιστόλι καὶ τάκα-τάκα, τάκα-τά-κα, τὰ σπάει ὅλα τ' αὐγά!

—Μπά;

—Βέβαια! "Ἐτσι ἀπλὸ ἦταν τὸ πρᾶγ-μα καὶ ὅμως κανένας δέν τὸ σκέφτηκε! "Ενῶ ὁ Κολόμβος πού ἦταν ἔξυπνος ἄν-θρωπος τὰ ἔκανε μαντάρα ὅλα!

—"Αλήθεια; Καὶ πὸ τὸ εἶδες αὐτό;

—Μοῦ τὸ εἶπε ἕνας φίλος μου γκάγκ-στερ! "Ἐτσι τὸ λοιπὸν ἐκεῖνο πὸν νο-μίζετε ἐσεῖς δύσκολο γιά μένα εἶναι τί-ποτα!

Καὶ ἐνθουσιάστηκαν ἔτσι οἱ δικοὶ του.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

8 Ρομπέρ Ούντνέν

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΣ ΤΑΧΙΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΣ

Ο Ρομπέρ-Ούντνέν γεννήθηκε στο Μπλουά, την 6 Δεκεμβρίου 1805. Το πραγματικό του όνομα ήταν Ζάν-Εζέν Ρομπέρ κι' ο πατέρας του ήταν ρολογας. Πέρασε τα παιδικά του χρόνια μέσα στο εργαστήριο του πατέρα του κι' είχε μανία με την μηχανική. Ο πατέρας του τον μόρφωσε άρτια, στέλνοντάς τον από τα έντεκά του χρόνια στο κολλέγιο της Όρλεάνης. Ο νεαρός μαθητής περνούσε τις ώρες της σκόλης του συλλαμβάνοντας τα ποντίκια που λυμαίνονταν τις σοφίτες και τους κοιτώνες του κολλεγίου: χρησιμοποιούσε δε αυτά τα τρωκτικά για να θέτη σε κίνηση κάτι παράξενες μικρές μηχανές-άντλεις, μύλους, που προκαλούσαν τον θαυμασμό των συμμαθητών του.

Αφού τέλειωσε τις σπουδές του, ο πατέρας του τον έβαλε γραφέα σε συμβολαιογραφείο. Όπως και στο σχολείο, ο Ζάν-Εζέν εξακολουθούσε ν' ασχολείται με την μηχανική, ιδίως το πρωί, προτού νά πάη στο συμβολαιογραφείο: κατασκεύαζε ένα σωρό μικρά αυτόματα.

Καθώς είχε πολύ βαρύ τον ύπνο και δεν ήταν κάτοχος ξυπνητηρίου, βρήκε έναν λαμπρό τρόπο για νά ξυπνά τα ημερώματά. Κάθε βράδυ, προτού κοιμηθεί, έδενε το ένα πόδι του μ' ένα σκοινί που ή άλλη άκρη του ήταν δεμένη στην γρίλλια του κήπου. Κάθε πρωί, ο θυρωρός άνοιγε τα ημερώματά την πόρτα της γρίλλιας και έτσι... τραβούσε τον νεαρό έφευρέτη έξω από το κρεβάτι του.

Ο Ρομπέρ βαρέθηκε το συμβολαιογραφείο κι' ύστερα από δυο χρόνια μπήκε μαθητευόμενος σ' έναν εξαδέλφό του, ρολογάρ στο Μπλουά. Μια μέρα που είχε πάει ν' αγοράσει ένα έγχειρίδιο ώρολογιοποιίας, ο βιβλιοπώλης, κατά λάθος, του έδωσε ένα έγχειρίδιο ταχυδακτυλουργίας.

Αυτό υπήρξε μια άποκάλυψη. Πολλές μέρες και πολλές νύχτες καταβρόχθισε αυτό το βιβλίο, το διάβασε και το ξαναδιάβασε, για νά το μάθει απόξω κι' ανακατωτά. Αφού έμαθε πώς νά εκτελή τα τεχνάσματα που περιγράφονταν μέσα στο έγχειρίδιο, θέλησε νά θέσει την επίσημη του σε εφαρμογή. Πήρε μαθήματα μ' έναν πεντικιουρίστα του Μπλουά που είχε ταλέντο ταχυδακτυλουργού. Μολονότι ήταν άπορροφημένος από το έπαγγέλμά του, κατόρθωσε νά βρή καιρό νά εξοικειωθεί με την πρακτική.

Ο Ζάν-Εζέν έβαζε τα χέρια στις εύρωχες τσέπες του κι' έκανε ταχυδακτυλουργίες με παιχνιδιάρχα ή με κέρματα. Σε λίγο, έγινε άρεττά επιτήδειος, ούτως ώστε νά δίνει κάπου-κάπου παραστάσεις μπροστά στον προϊστάμενό του και στην οικόγένειά του. Όλοι ησαν κατενθουσιασμένοι.

Αφού τέλειωσε την μαθητεία του, μπήκε εργάτης σ' ένα ρολογάρ του Τούρ κι' ύστερα παντρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Μέγας θαυμαστής του Βοκασόν, όνειρευόταν νά γίνει διάσημος κι'

αυτός κατασκεύαζοντας πρωτότυπα αυτόματα, που νά ησαν ικανά νά εκτελέσουν τις πιο περίπλεκες κινήσεις.

Έτσι του ήρθε ή έμπνευση νά δημιουργήσει έναν «συγγραφέα-σκιτογράφο», ικανό νά άπαντά γραπτώς ή με σκίτσα στις έρωτήσεις που θά του έθεταν.

Υπέβαλε αυτή την ιδέα σ' έναν πλούσιο έμπορο παραδοξοτήτων που του υποσχέθηκε ν' αγοράσει το αυτόματο, μόλις τελειώσει. Του πρόσφερε 5000 φράγκα, εκ των οποίων του προκάτεβαλε τα μέσα.

Ο Ζάν-Εζέν Ρομπέρ νοίκιασε τότε έ-

Ρομπέρ Ούντνέν.

να μικρό διαμέρισμα στην Μελβίλ κι' επί ένα χρόνο ζούσε έρημικό βίο, βλέποντας μόνο μια φορά την βδομάδα την γυναίκα του και τα παιδιά του, που είχαν μείνει στο Παρίσι. Αφού τελείωσε το αυτόματο, έγιναν οι δοκιμές του. Θαύμα! "Αν τον ρωτούσαν, λ.χ. «Ποιός καλλιτέχνης σου χάρισε την ζωή;», ο «συγγραφέας-σκιτογράφος» έπαιρνε άμέσως μια κόλα χαρτί κι' έγραφε: «Ζάν-Εζέν Ρομπέρ». "Αν, σε οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας, κανείς ρωτούσε: «Τι ώρα είναι;», το αυτόματο έγραφε άμέσως την πληροφορία σ' ένα χαρτάκι και τώδινε.

Τώρα πρέπει νά μιλήσουμε για κάτι που έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην ζωή του Ούντνέν.

Ενώ ήταν ακόμα υπάλληλος του ρολογάρ στο Τούρ, ο Ζάν-Εζέν άρρώσθησε σοβαρά, μια μέρα και άπάνω στο παραλήρημά του, έγκατέλειπε το δωμάτιό

που τον φύλαγαν κι' ανέβηκε σ' ένα λεωφορείο για το Μπλουά. Στόν δρόμο, άπάνω στον πυρετό του, άνοιξε την πόρτα του λεωφορείου και με κίνδυνο νά σκοτωθεί, ρίχτηκε στόν δρόμο. Τον περιεπαλψε ένας υπάθριος ταχυδακτυλουργός που τον περιποιήθηκε μέσα στην ρουλότα του, όπου τον φιλοξένησε επί έξι μηνες. Μ' αυτόν, ο Ρομπέρ εξοικειώθη πιο πολύ με την έκλαϊκευση των ταχυδακτυλουργικών του γνώσεων. Κατόπιν από αυτή την περιπέτειά του, επέστρεψε στο Παρίσι, όπου και παντρεύτηκε. Το όνειρό του ήταν νά δώσει ταχυδακτυλουργικές παραστάσεις. Κατόρθωσε νά εξοικονομήσει αρκετό ποσό για την κατασκευή ενός μικρού θεάτρου κι' υπελόγισε πώς είχε σημαίνει ή ώρα νά επιδειχτεί. Χωρίς νά εγκαταλείψει τα αυτόματά του, συνέχισε την ταχυδακτυλουργική του προπόνηση. Σε λίγο, τα δάχτυλά του είχαν άποκτησει μεγάλην δεξιότητα.

Την 3 Ιουλίου 1845, έδωσε την πρώτη παράστασή του.

Ο Ρομπέρ-Ούντνέν (είχε προσθέσει στο έπίθετό του και το έπίθετο της γυναίκας του) ένεφανίσθη από σκηνης κατάμαυρα ντυμένος, χωρίς φωνές, χωρίς ασυνάρτητες κινήσεις και χειρονομίες, μετρημένος... Έφερε σωστή άναστάτωση στο έπαγγέλμα του ταχυδακτυλουργού. Η έπιτυχία του υπήρξε καταπληκτική. Μέσα σε μια βδομάδα είχε έδραιωθεί ή φήμη του Ρομπέρ-Ούντνέν κι' δολόκληρο το Παρίσι έσπευσε νά χειροκροτήσει τον καινούργιο μάγο! Έκανε θριαμβικά τουρνέ κι' ύστερα από έφτα χρόνια έγκαθιστάτο σε άλλο θέατρο του μπουλβάρντζ-Ιταλιέν όπου έδωκε παραστάσεις επί ένα χρόνο ακόμα.

□ □

Αφού έδωκε παραστάσεις τόσο μπροστά στο πολύ κοινό, όσο και μπροστά στον Λουί-Φίλιπ, στην βασίλισσα Βικτώρια και στον Ναπολέοντα 3ο, ο Ρομπέρ-Ούντνέν, πλούσιος πιά, άποσύρθηκε στην γενέτειρά του.

Δέν ξεκουράστηκε όμως για πολύν καιρό, γιατί ή γαλλική κυβέρνηση του ανέθεσε μια έπίσημη άποστολή για το Άλγέρι.

Έδώ και δυο χρόνια, οι άλγερινοί μαρμπού προσπαθούσαν νά προκαλέσουν έπανάσταση εναντίον της γαλλικής έπικρατείας. Έκαναν τους μάγους για νά προκαλέσουν έντύπωση στους Ιθαγενείς πληθυσμούς κι' έκτελούσαν «θαύματα» που δέν ησαν στην πραγματικότητα, παρά κοινότατες ταχυδακτυλουργίες! Ζήτησαν άπ' τον Ούντνέν νά καταπολεμήσει την έπιρροή αυτών των έπικινδύνων προφητών και νά δείξει στους "Αραβούς πώς κι' οι Γάλλοι είχαν μαρμπού ικανούς νά εκτελέσουν μεγαλύτερα «θαύματα».

Ο Ρομπέρ-Ούντνέν έδωσε ένα σωρό παραστάσεις στο Άλγέρι κι' ύστερα έκανε τουρνέ στις κυριότερες φυλές του έσκερικού.

Οι μαρμπού έχασαν όλο το γόητρό τους κι' ή έπανάσταση που είχαν θελήσει νά προκαλέσουν ναυάγησε άθλια.

Τότε ο ταχυδακτυλουργός, ένδοξος πιά και τιμημένος, επέστρεψε στο κτήμα του που είχε στο Σαιν-Ζερβάλ, όπου πέθανε το 1871, χωρίς νά βρεθεί από τότε άξιος μιμητής του.

ΑΝΡΙ ΚΟΥΜΠΝΙΚ

9 Δυο μερόνυχτα έρωτος

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Μόλις είχαν περάσει δέκα λεπτά άπ' στιγμή που ο γκρουμ του ξενοδοχείου είχε φέρει ένα τηλεγράφημα στην διάσημη Γκρουσίνσκα-γ' που ή καλλιτέχνης άρπαζε το τηλέφωνο κι' άναστάτωνα δολόκληρο το προσωπικό της.

—Θυρωρός! Τι ώρα φεύγει το προσεχές τρένο για το Βουκουρέστι;... Σε μια ώρα; Τόσο γρήγορα; Κρατήστε μου μια κοκέτα στο βαγκόν-λί... Δέν υπάρχει βαγκόν-λί;... Τι άναπνδιά! "Ας είναι, ένα εισιτήριο πρώτης θέσεως... Και τώρα δώστε μου γραμμή με τον Χέρ Βίτε.

»Σούζυ, κοιμάσαι, παιδί μου; Κουφάθηκες; Δυο φορές είναι που σε φωνάζω... Έτοιμάσε ή βαλίτσα μου την μικρή, Γ... τα άπαραίτητα για ένα τριήμερο ταξίδι. "Ενα άπλούστατο φόρεμα... δέν θέλω μαζί μου βραδυή τουαλέττα...

»Βίτε! Έσεis εισθε, άγαπητέ φίλε; Έλάτε άμέσως στο σπίτι μου. Έχω μια καλή είδηση... "Ενα τηλεγράφημα της Άναστασίας. Ναι, μια είδηση που θά σάς προξενήσει κατάπληξη.

»Θυρωρός! Δώστε μου την γραμμή με τον Χέρρ Σαρντόβσκυ. Κι' είδοποιήστε τον σωφέρ μου πώς θέλω νά του μιλήσω στο τηλέφωνο...

»Έμπρός! Έδώ... Η κυρία Γκρουσίνσκαγια στο τηλέφωνο. Άγαπητέ μου Σαρντόβσκυ, είναι άπαραίτητο νά άναβληθεί ή γενική δοκιμή για την Πέμπτη... Άδύνατον, είπατε; Κυτάξτε νά τα κανονίσετε γιατί ή λέξη «άδύνατον» δέν έχει καμιά θέση στο λεξικό ενός ιμπρεζάριου που σέβεται τον εαυτό του...

»Γιατί;... Γιατί, άπλούστατα, είμαι άρρωστος. Ναι, Δηλητηρίαση... Μύδια, στρείδια, άσκακούς... ό,τι θέλετε... ο γιατρός θά σάς εξηγήσει... Θά έπιστρέψω στις δέκα, την Πέμπτη, το πρωί, για την γενική δοκιμή... και θά χορέψω το βράδυ της Πέμπτης. Έν τώ μεταξύ ο Νικιτόφ θά φροντίσει για όλα κατά την άπουσία μου. Άποταθήτε σ' αυτόν αν τά βρήτε σκούρα...

»Ποιός είναι εκεί; Ο σωφέρ μου; Λοιπόν, Ρέγγουαιη, το αυτοκίνητό μου νά είναι έτοιμο σε είκοσι λεπτά της ώρας. Θά με οδηγήσετε στον σταθμό. Σύμφωνοι;... Δέν έχω άποσκευές, μόνο μια βαλίτσα...

□ □

Κι' άφού ή Γκρουσίνσκαγια, έπαυε νά δίνει διαταγές, μιλώντας γαλλικά με την καμαριέρα της, ρωσικά με τον Νικιτόφ, πολωνέζικα με τον ιμπρεζαριό της, κι' άγγλικά με τον σωφέρ της, στράφηκε πρós τον Βίτε, τον παληό φίλο της και διευθυντή της όρχήστρας. Άκουμπώντας τα δυο άμορφα χέρια της στους ώμους του, του είπε σιγανά, με φωνή κομμένη άπ' την συγκίνηση:

—Βίτε, Φεύγω άμέσως για την Βουδαπέστη. Η Άναστασία έφερε στον κόσμο έναν γυιό.

—Όχι-δά; Άδύνατον! Αυτή ή μικρούλα που ως χθές ακόμα...

—Μικρούλα: Μά είναι δυο χρόνια παντρεμένη! Μην ξεχνάτε, Βίτε, πώς έχει κλείσει τα είκοσι. "Ημουν μόλις δεκαοχτώ χρονών όταν γενήθηκε. Δέν τό θυμάστε;

—Τό θυμούμαι πολύ καλά, άγαπητή μου. Είναι όμως μια εύχαιστη έκπληξη. Σας συγχάρω και σάς εύχαιριστώ που έμπιστευθήκατε και πάλι σε μένα. Νά γιατί τά γράμματα της μικρής δλοένα άραιώναν τους τελευταίους μηνες. Τι εύ-

χαριστημένη που εισθε. Μοι έπιτρέπετε νά σας συγχάρω... νεαρά γιαγιά;

—Η χορεύτρια σάθηκε άκίνητη για μια στιγμή στο μέσο του δωματίου.

—Αυτό είναι άλήθεια, άγαπητέ μου φίλε! Είμαι πιά γιαγιά, Γιαγιά!

—Έχετε δίκιο νά φύγετε άμέσως! συνέχισε ζωηρά ο Βίτε, γιατί το διαπεραστικό του βλέμμα είχε προσέξει ένα σύννεφο που σκοτεινίασε άπτότομα το πρόσωπό της. Άδριο θά φιλήσετε την Άναστασία... Θά παίξετε με το μωρό. Πόσο δίκιο έχετε νά μη στερηθήτε αυτή τη χαρά.

—Αυτό λέω κι' εγώ, Βίτε. Πολλές φορές θά είχα στη ζωή μου, αυτό το έρετε κι' έσεις. Και θάλεγε κανείς πώς μοι είναι γραφτό νά στερούμαι πάντα τρυφερότητας. Σήμερα νοιώθω μια πραγματική χαρά... και νά που πρέπει νά την φυλέξω μυστική. Άλλοτε άναγκάστηκα νά κρύψω την μητρότητά μου, σήμερα δέν μπορώ νά όμολογήσω πώς είμαι γιαγιά.

»Γιά βάλτε με το νοι σας τους τίτλους των έφημερίδων; «Η κ. Γκρουσίνσκαγια, άστήρ των ρωσικών μολέτων, είναι ήδη γιαγιά». Και την φωτογραφία μου στην πρώτη σελίδα με τον έγγονό μου στην άγκαλιά!... Αυτό μάς έλειπε!

□ □

Η Γκρουσίνσκαγια έφθασε την τελευταία στιγμή στον σταθμό. "Ωρμησε σ' ένα βαγόνι. Ένας εύγενικός συνταξιδιώτης την άπήλαξε άπ' την βαλίτσα και την έβαλε μέσα στο δίχτυ.

—Σας εύχαιρώ, κύριε, του είπα γαλλικά, χωρίς νά προσέξω σε ποιόν άπευθυνόταν κι' έλειψε άποφασιστικά τά μάτια.

Και, ξαφνικά, όπως ήταν πολύ κουρασμένη άπ' τα ταξίδια της χρόνιας που δέν

υπήρξαν παρά ένας συνεχής δρόμος χωρίς στασημά ένοιωσε πώς μέσα στο βαγόνι, άπάνω στην μπανκέτα ξεκουραζόταν για πρώτη φορά. "Ηταν τόσο κουρασμένη που δέν μπορούσε νά τακτοποιήσει τις σκέψεις της: έκλεισε λοιπόν τα μάτια της. Άναπνιάζε και το μέτωπό της έκαιγε—θά ήταν άπ' τον πυρετό. Σε λίγο, την μισοπήρε ο ύπνος, με το μονότονο λίκνισμα του τρένου. Ο άντικρυνός της την μελετούσε:

«Γυναίκα του καλού κόσμου, σκεπτόταν. Γι' αυτό δέν χερει καμιά άμφιβολία. Πολύ κομψή παρά το άπλούστατο φόρεμά της. Άπ' την βαλίτσα της που έχει τις μάρκες των καλλιτέρων ξενοδοχείων, φαίνεται πώς έχει πολύ ταξιδέψει. Παντρεμένη άρανε; Πιθανόν. Κάτω άπ'

Πήγαν περίπατο ανάμεσα στα λειβάδια.

... γάντια της πώς να διακρίνει κανείς αν φορά βέρα. Νέα, τουλάχιστον είκοσι-οχτώ χρονών, πολύ όμορφη, καλοκαμωμένη. Ασφαλώς δεν είναι Γερμανίδα—τό μαρτυρά η λεπτή, μελαχρινή επιδερμίδα της...»

■ ■

Ο ξένος αναστέναξε άθελα. Όνομαζόταν Άρνολντ φόν Στέτεν κι ήταν άρχιμηχανικός ενός εργοστασίου χημικών προϊόντων. Πήγαινε στην Βιέννη για να παντρευτεί. Η μηνησή του άνηκε σε μία πολύ καλή οικογένεια κι ήταν πολύ περήφανη που θα γινόταν γυναικούλα του. Πρώτο το παρόν όμως, ο Στέτεν ήταν ολόμοντας μέσα στο βαγόνι, αντίκρυ σε μιά όμορφη γυνίκα και μελετούσε τα χαρακτηριστικά του κουρασμένου προσώπου της.

—Μήπως σάς ένοχλει το φως; Ν' ανάψω την μώβ λαμπρίτσα; ρώτησε με έγνοια, βλέποντας τα ματόκλαδά της να τρεμουλιάζουν.

—Σας ευχαριστώ. Είναι ακόμα νωρίς όμως για ύπνο, νομίζω... τού άποκριθηκε γερμανικά γιατί αντίλαμβανόταν πώς δεν μιλούσε καλά τα γαλλικά. Άρκει να μην άνεβη κανείς άλλος στο βαγόνι! αναστέναξε.

—Τό έλπιζω κι' εγώ, άποκριθηκε ο Στέτεν, άποστρέφοντας τό βλέμμα. Η Γκρουσίνσκαγια ξανάκλεισε τα βλέφαρά κι άρχισε να συλλογίζεται την Άννασασία και τό μαρό. Αύριο, σε λίγες ώρες, θα έσφιγγε στην άγκαλιά της τό νεογέννητο, μιά μικρή, χαριτωμένη ύπαρξη που θα ήταν αίμα της, παιδί της λατρευτής κόρης της που είχε δυό χρόνια να την δει!

Ο Στέτεν παρακολούθουσε την κοιωμένη. Σαφινικά, την είδε να ανατριχιάζει σύγκορμα. Πήρε τό σκέπασμα και την σκέπασε.

—Σας ευχαριστώ... Είσθε... πολύ εύγενης, ψιθύρισε ή χορεύτρια μισοξυπημένη, μ' ένα χαμόγελο.

Ο ξένος είναι πολύ ύποχρεωτικός, σκέφθηκε. Δεν είμαι συνηθισμένη να με φροντίζουν έτσι. Κανείς δεν νοιώθει τρυφερότητα για μένα. Άραγε να φέρωνται ψυχρά πρὸς όλες τις διασημότητες; Με φοβούνται, δεν μ' αγαπούν όμως. Άνδρες σκοτώθηκαν για την άγάπη μου, κανέναν όμως δεν μ' έδειξε πραγματική τρυφερότητα. Κανείς δεν με τύλιξε με μιά κουβέρτα όταν κρύωνα. Η Άννασασία; Η κόρη μου είναι μιά ξένη για μένα.

—Σας ευχαριστώ, ψιθύρισε πάλι. Δέν βαρύνεστε, δεν βαρύνεστε σκεπτόταν ο Στέτεν. Είμαι πολύ εύτυχης που θα σάς φανώ ευχάριστος, όμορφη μου κυρία! Είναι ευχαρίστησή μου να σάς βλέπω να κοιμάσαστε. Χαμογελάτε: Έχει γοῦστο να με κοιτίζετε... Μήπως περιμένετε τίποτε άλλο από μένα; Κάμια έρωτική περιπέτεια που θα διαρκέσει όσο και το ταξίδι; Αυτό μού είναι αδύνατο, όμορφη μου ξένη. Πάω να παντρευτώ. Δεν θάπρεπε και να σάς κυττάζω όπως σάς κυττάζω αυτή τη στιγμή. Πάνε πιά οι έρωτοδουλειές τού παλαιοῦ καιροῦ. Σε τρεις μέρες θα είμαι παντρεμένος...»

■ ■

Ξαφνικά, συνέβη κάτι τό άπερίγραπτο. Μιά τρομαχτική σύγκρουση... Όταν ο Στέτεν συνήλθε, πίστεψε πώς είχε μεταφερθεί στην κόλωση. «Σίδηρο»

δρομικό δυστύχημα» ψιθύρισε. Άνέπνεε με δυσκολία γιατί κάτι πίεζε βαρεία τό στήθος του. Έκανε μιά υπέρτατη προσπάθεια για ν' άπαλλαγεί. Δεν μπορούσε να κουνήσει τό άριστερό του χέρι που ήταν μουδιασμένο. Δίπλα του, άκουσε βογγητά. Άπλωσε τό χέρι του κι ένοιωσε ένα κορμί ζωντανό που άνέπνεε κοντά του. Μιά καινούργια προσπάθεια τόν έκανε να άπολευθερωθεί από τό βάρος που τόν πίεζε. Έλευθέρωσε τό δεξί του χέρι και ψαχούλεψε δλόγυρά του: Ένοιωσε ένα ζεστό στόμα μιά λαχανισμένη άναπνοή... αίμα... Και πάλι λιποθύμησε. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια του ένοιωσε ζωηρό πόνο. Ήταν ξαπλωμένος πάνω στο χορτάρι, κοντά στην σιδηροδρομική γραμμή και τόν εξέταζαν στο φως ενός φαναριού:

—Έλαφρά τραύματα στο άριστερό χέρι, είπε μιά φωνή. Άραγε, θα μπορέσετε να περπατήσετε; Ταξιδεύατε μόνος;

—Με μιά κυρία, ψιθύρισε ο Στέτεν και σηκώθηκε με κόπο, τρικλίζοντας.

Η άναποδογυρισμένη άτμομηχανή είχε γίνει παρανάλωμα τού πυρός. Στην λάμψη, φαίνονταν μαύρες σκιές που κινούνταν, γιστροί με λευκές μπλοζες που έσκυβαν άπάνω στους τραυματίες και στους νεκρούς.

—Είσθε τυχερός! Κι' ή γυναίκα σας δεν έπαθε τίποτα, είπε κάποιος. Συνοδέψτε μας ως τό άμάξι με τό όποιο θα την μεταφέρουμε.

Σε λίγο, μ' ένα κάρο τούς οδηγούσαν στο χωριό.

■ ■

Τι να είχε συμβη, άραγε; Νά είχε ζήσει μήπως κανένα φριχτό όνειρο; Αυτό άναλογιζόταν ο Στέτεν καθώς άφιναν πίσω τους τις λάμψεις της πυρκαϊάς. Ο κομμένος σανός μύριζε τόσο όμορφα και τ' άστέρια στον ούρανό έμοιαζαν να τούς συνοδεύουν.

—Τι όμορφα! φιθύρισε ή Γκρουσίνσκαγια, με τό κεφάλι της άκουμπισμένο στο στήθος τού Στέτεν.

Τους υποδέχτηκαν οι χωρικοί μπροστά σ' ένα σπίτι.

—Νά δυό που την γλύτωσαν! είπε ο καροτοέρης.

—Φράντς, είπε μιά γυναίκα όδήγησε την Κυρία στο δωμάτιο. Φαίνεται τόσο αδύνατη ή καϊμένη.

Ο Στέτεν είχε κατεβη άπ' τό κάρο, μόνος του. Η Γκρουσίνσκαγια άγκάλιασε τόν λαϊμό του.

—Θά σηκώσω μόνος μου την κυρία, είπε εκείνος.

Κατά βάθος, ήταν γυναίκα του. Μήπως

δεν είχαν συναδελφωθεί μέσα σ' ένα τόσο μεγάλο κίνδυνο; Την σήκωσε και την βρήκε υπερβολικά έλαφρή. Τό τραυματισμένο χέρι του όμως τόν έκανε να πονή.

Μιά λάμπα φώτιζε τό ευρύχωρο δωμάτιο. Στο μεγάλο κρεβάτι είχαν αλλάξει τα σεντόνια κι' ή χωρική έφερνε κοινά, τσάι, ζεστό νερό. Έγδυσε την πληγωμένη και την πλάγιασε κι' ύστερα εϋχήθηκε την καληνύχτα στο άντρόγυνο κι' έγκατέλειψε τό δωμάτιο.

■ ■

Άφοῦ ήπτε μενοροῦφι δυό ποτήρια κοινά, ο Στέτεν έχέσσε τό τραῦμα του κι' ένοιωσε μέσα του την χαρά της ζωής.

—Ζούμε! Ζούμε! φώναζε. Κι' όσο συλλογιέμαι πώς μπορούσαμε να είχαμε σκοτωθεί!

Η Γκρουσίνσκαγια άνοιξε τα βλέφαρά της, τόν κύτταξε βαθεία στα μάτια κι' έφερε τό χέρι του σ' ένα χείλη της.

—Είσθε καλός, πονετικός και τρυφερός. Σας ευχαριστώ, τού είπε. Ποτέ δεν μού φέρθηκε κανείς έτσι...

Ο Στέτεν τράβηξε τό χέρι του και πλησίασε στο παράθυρο. Ήταν ολόμοντας μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο με μιά γυναίκα που λίγο έλειψε να πεθάνη μαζί μ' αυτόν. Αυτό τό περιστατικό δημιούργουσε άνάμεσα τούς ένα δυνατό δεσμό... Άραγε νάνοιωσε κι' εκείνη τό ίδιο;

Ξαφνικά, ή Γκρουσίνσκαγια άρχισε να μιλά ρωσικά. Σιγοψιθύρισε φράσεις που ξεχύνονταν άπ' τα χείλη της σαν μουσική. Ο Στέτεν δεν τις καταλάβαινε, την άκουγε όμως γοητευμένος, ένδ' εκείνη τού διηγόταν την ιστορία της ζωής της:

—Τίποτε δεν μού συνέβη ποτέ. Μόλις σήμερα βλέπω τό φως μου! Πώς μπόρεσα να πιστέψω πώς ζούσα; Μόνη, πάντα μόνη! Μέσα μου, τό κενό, ή άπομόνωση. Κι' έξω, ή τέχνη μου που με άπορροφά! Κατάστρεψα την ζωή μου!

»Η παιδική μου ήλικία: άθλια! Έξαντλητική χορευτική προπόνηση στην άθουσα χοροῦ της αυτοκρατορικής Άκαδημίας. Προωινίζεται υπέροχη ή καριέρα μου. Πρώτες έπιτυχίες. Δεν έχω κλείσει τα δεκαεφτά και με διατάζει ο πρίγκιψ να συζήσουμε. Γενιέται τό παιδί μου! Μοῦ τό άπάνουν και ξαναβρίσκομαι μόνη με την έντύπωση ότι πέθανα μέσα μου την στιγμή που ή έπιτυχία στέφει τα βήματά μου!

»Στην καρδιά μου ξεχειλούσε ο πόθος της ζωής... κι' όμως ποτέ μου δεν έζησα! Και τώρα, ο φόβος μην γεράσω, ή συνεχής προσπάθεια να μένω νέα, ο άγών έναντιόν της ήλικίας! Νά μένω όμορφη, εύκίνητη, πιά λαμπερό άστέρι άπό όλα τα άλλα!

»Κι' ή έπιτυχία που γίνεται μέρα με την μέρα πιά δύσκολη, ή διαφήμιση που δεν μπορεί πιά να λείψη! Ο πανικός, με την άποκάλυψη των πρώτων ρυτίδων στους κροτάφους μου και στο λαϊμό μου!

»Σήμερα, ή ζωή είναι έδω. Την νοιώθω κοντά μου, μέσα μου, άκόμα πιά έπιτακτικά γιατί ο θάνατος φτερούγισε κοντά μου. Μοῦ φαίνεται γλυκειά και τρομαχτική συγχρόνως. Νοιώθω τόν πόθο να ζήσω, να είμαι εύτυχισμένη! Ω! Τι υπέροχη ή προαίσθηση της έπικείμενης εύτυχίας!

»Ξένη, ποθώ να μ' αγαπήσης, να είσαι καλός μαζί μου! Θέλω ν' άγκαλιά-

σω τόν λαϊμό σου. Έτσι μόνο θα πλέξω εύτυχισμένα όνειρα...

—Μήπως ύποφέρετε; Έχετε πυρετό; ρώτησε ο Στέτεν που είχε σκύψει.

—Όχι. Όλα είναι υπέροχα τώρα, άποκρίθηκε ή Γκρουσίνσκαγια σιγανά, σαν σε όνειρο.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Διάβασε στα μάτια της τόσο πόθο που γονάτισε κοντά της.

—Είσθε όμορφη! της ψιθύρισε. Και της έσφιε στο χέρι.

—Μιλήστε, μιλήστε άκόμα, ψιθύρισε η Γκρουσίνσκαγια.

—Είσαι δική μου, έγω σε τράβηξα άπ' την κόλωση, είσαι δική μου!

—Μιλήσε μου... Πές μου λόγια τρυφερά.

—Ο κόσμος άλλαξε, τίποτε πιά δεν ύπάρχει μεταξύ μας.

—Τίποτε... τίποτε... είπε ή Γκρουσίνσκαγια αναστενάζοντας. Άς ζήσουμε!

Η μικρή λάμπα δεν άργησε να σβύση.

■ ■

Τό λάλημα τού κόκκορα άνήγγειλε τη μέρα. Ο ήλιος άνέτελλε, φωτεινός. Ο άνδρας κι' ή γυναίκα επανήλθαν ξαφνικά στην πραγματικότητα, ξεφεύγοντας άπ' τα φτερά τού έρωτικού τους όνειρου. Κάμια άπογοήτευση όμως δεν τούς έπιφύλασσονταν στο ζῦγμά τους: όλα γύρω τους φαίνονταν υπέροχα άραία.

Πήγαν περίπατο άνάμεσα στα λειβάδια που ήταν ύγρα άπ' την δροσιά και ψιθύρισαν έρωτόλογα που μόνο τα πουλιά τα άκουσαν.

Όταν ξαναγύρισαν στον μύλο—γιατί είχαν σταγαστή εκεί—ο μυλωνάς τούς πληροφορήσε πώς άκόμα δεν είχε φτιαχτή ή γραμμή και δεν θα περνούσε κανένα τραίνο. Αυτό τούς έκανε πιά εύτυχισμένους, σαν να ήθελαν να άπομονωθούν άπ' τόν άλλο κόσμο.

Ξαναγύρισαν στον κήπο και καθισμένοι στην όχθη μίλησαν:

—Τό όνομά σου; ρώτησε εκείνος.

—Καλλίτερα να μην έχουμε όνόματα. Είσαι ο άνδρας, είμαι ή γυναίκα.

—Έχεις δίκιο. Πρέπει όμως να σε ρώτησω κάτι. Είσαι παντρεμένη; Έχεις παιδιά που ν' αγαπάς και που να σε ζητήσουν κάποτε;

—Όχι. Δεν έχω κανέναν. Είμαι ολόμωχη. Έσύ;

—Η ζωή μου κύλησε άσκοπα ως τώρα. Η άτυμόσφαιρα ήταν εύδιανή.

—Ω! να μην έρχόταν ποτέ κανένα τραίνο έδω!... αναστέναξε εκείνη.

—Μαζί... πάντα μαζί!... ψιθύρισε ο Στέτεν. Ν' αγαπιόμαστε έτσι, χωρίς περιορισμούς, χωρίς προλήψεις!

—Θά μπορούσαμε να ζήσουμε στην Ίταλ'α ή στην Βρετάνη. Και στην Ίταλ'α άκόμα...

■ ■

Δυό κύριοι με κασκέτο γεμάτο σειρήνια και πράσινο μανδύα πέρασαν άπ' τό χωριό με ποδήλατο. Έκαναν κατάλογο των διασωθέντων.

—Η κυρία; Γυναίκα σας είναι, άσφα-ώς;

Ο Στέτεν δίστασε για μιά στιγμή.

—Όχι, είπε σιγανά. Ο ένας κύριος ρώτησε την Γκρουσίνσκαγια:

—Άν θέλετε να στείλετε τίποτα τηλεγραφήματα, είμαστε στην διάθεσή σας.

Ο Στέτεν δίστασε για μιά στιγμή κι' ύστερα συνέταξε βιαστικά τρία τηλεγραφήματα: για την μητέρα του, την μηνηστή του και τό εργοστάσιο.

Η Γκρουσίνσκαγια, μισοκοιμισμένη, έγραψε συγχαρητήρια στην Βουδαπέστη κι' ύστερα δυό λόγια στον Σαρνόβσκυ που έπρεπε να την δικαιολογήσει για την άναβολή της γενικής δοκιμής.

Οι κύριοι με τις στολές άπομακρύνθηκαν, βεβαιώνοντας πώς την έπομένη, θα είχε άποκατασταθ ή συγκοινωνία με τα τραίνα.

Και τό ευρύχωρο δωμάτιο βυθίστηκε και πάλι στην σιγή.

Ο Στέτεν πλησίασε τό κρεβάτι και χάιδεψε τα μαλλιά της Γκρουσίνσκαγια και την φίλησε στο μάγουλο.

—Γιατί κλαίς, άγάπη μου;

—Δέν κλαίω, είπε εκείνη ρωσικά. Είναι καλά.

Και τόν τράβηξε στην άγκαλιά της.

■ ■

Και πάλι λάλησαν οι κοκόροι, ο ήλιος όμως δεν άνέτειλε, κρυμμένος πίσω από βαρεία σύννεφα.

Ο Στέτεν ξύπνησε άργά με φοβερό κεφαλόπονο. Άνασηκώθηκε πάνω στον άγκωνα του και κύτταξε την γυναίκα που κοιμόταν στο πλευρό του. «Είναι κουρασμένη!» ψιθύρισε αναστενάζοντας και γύρισε άπ' τό άλλο τό πλευρό. Μιά σκέψη είχε περάσει από τό νοῦ του: «Είναι γρηά!»

Ναι, ήταν γρηά! Σ' αυτό τό θλιμμένο και γκριζό πρωινό ή επιδερμίδα της φανόταν ζαρωμένη με ρυτίδες γύρω άπ' τό στόμα και τα μάτια. Αυτή ή γυναίκα που είχε άνθισει κατά την πρώτη νύχτα, είχε μαραθί κατά την δεύτερη.

Ο Στέτεν μελαγχόλησε, σηκώθηκε, ντύθηκε άθόρυβα κι' έφυγε σαν κλέφτης. Μόλις βρέθηκε έξω, συλλογίστηκε με τύψεις την μνηστή του. Πώς να βγῇ άπ' αυτό τό αδιέξοδο;

Όταν ξύπνησε ή Γκρουσίνσκαγια, ήταν ολόμωχη. Μόλις ξύπνησε, θυμήθηκε πώς ήταν Τετάρτη και πώς δεν προλάβαινε να βρísκεται στο θέατρο για την γενική δοκιμή. Θά πλήρωνε ένα ήερό πρόστιμο. Κι' οι έφημερίδες θάγραφαν τόσα και τόσα.

Κι' ή Άννασασία; Τόσο τό χειρότερο, θα την έβλεπε άργότερα.

Ένα χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της: έπιτέλους, είχε ζήσει! Ήταν υπέροχα ν' αγαπά κανείς έτσι... όσο διαρκεί ή άγάπη... να μπορη όμως άραγε να διαρκέσει; Ένοιωθε τόν εαυτό της κουρασμένο.

Στόν καθρέφτη, είδε τα τραβηγμένα χαρακτηριστικά της: «Δυό μέρες χωρίς μάσας, χωρίς γυμναστική...» σκέφτηκε.

■ ■

Μπροστά στον μύλο, δυό άδρες άργότερα, μιά συγκινητική σκηνή λάβαινε χώραν.

Ένας ήλικιωμένος κύριος με μιά ξανθή, δροσερή νέα άντάμωναν τόν Στέτεν. Ο μηχανικός την πήγε στο παγκάκι, μπροστά στον μύλο, της έπιασε τό χέρι και της διηγήθηκε τό δυστύχημα. Ήταν στενοχωρημένος, νευρικός κι' άναρωτιόταν τι θα συνέβαινε όταν ή «άλλη» θα έρχόταν πρὸς τό μέρος του και θα τού μιλούσε τρυφερά, με ύπαινιμούς για την διήμερη περιπέτεια τούς! Οί δυό υπέρογες μέρες είχαν ήδη περάσει.

Δέν είχε όμως να φοβηθῇ τίποτα. Η Γκρουσίνσκαγια άπ' τό παράθυρο, πίσω άπ' τις κουρτίνες, παρέστη στην συγκινητική σκηνή. Άπλως, ένοιωσε κάποια μελαγχολία, κυττάζοντας τούς μνηστευμένους.

Ξαφνικά, ήρθε τό αυτοκίνητό της, με τόν Ρέλυουαη στο βολάν τόν Σαρνόβσκυ, δυό άγνώστους και τόν Βίττε.

—Έφθασα! φώναζε ή Γκρουσίνσκαγια γαλλικά.

Ευχαρίστησε ζωηρά τόν μυλωνά και την γυναίκα του. Οί όπερατέρ τού κινηματογράφου την φωτογράφησαν. Και προτού να φύγη, ή Γκρουσίνσκαγια πλησίασε τούς μνηστευμένους κι' έδωσε τό χέρι στον Στέτεν που έτρεμε.

—Πώς να σάς ευχαριστήσω, αγαπητέ μου Στέτεν, για ό,τι κάνατε για μένα! είπε γαλλικά.

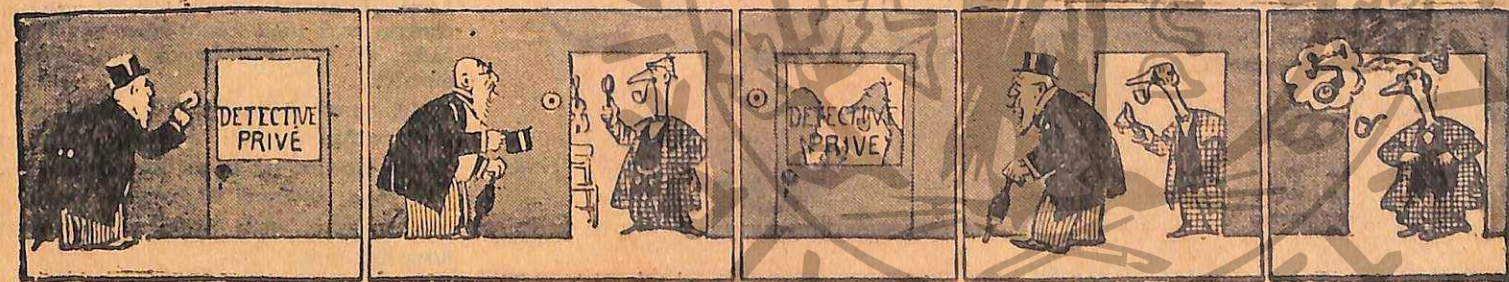
Κι' έφυγε με τούς δικούς της.

—Ποιά είναι ή κυρία; ρώτησε ή μνηστή.

—Δέν την γνωρίζω, άγάπη μου. Της έσωσα την ζωή στο φοβερό σιδηροδρομικό δυστύχημα και δεν ξέρω ούτε καν τό όνομά της, άπάντησε ο Στέτεν με μετριοφροσύνη.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο Κ. Πειραχτήρης είναι μυστικός αστυνόμος, ο πέλατης του όμως...

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

ή πασχάλια τὸ ὥραϊο αὐτὸ καὶ τόσο ἐπικαιρο ἄνθος, εἶναι λουλουδι... διεπνέει. "Οἱ οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ θὰ τὸ θυμηθοῦν τὸ Πάσχα καὶ θὰ στολίσουν μ' αὐτὸ τὸ τραπέζι τους. Στὴν Ἀγγλία μάλιστα, υπάρχουν τὰ μεγαλύτερα φυτώρια καὶ ἀνθοκομεία, ἀποκλειστικὰ γιὰ πασχάλιες.

μ εὐὰ τὸν θάνατο τοῦ Ζάρο ἀγὰ, ἡ Τουρκία ἔχασε τὰ πρωτεῖα δὲ ὑπεραιωνοβίου. Τὰ ἔχει τώρα ἡ Ρωσία μὲ ἓναν ξυλουργὸ τοῦ Καυκάσου ποὺ θὰ γιορτάζῃ αὐτὲς τὲς μέρες τὴν 130ετηρίδα του. Ὁ πατέρας του πέθανε σὲ ἡλικία 137 ἐτῶν καὶ ἡ μητέρα του 118.

αὐτὲς τὲς μέρες θὰ ἑορτασθῇ ἡ 150ετηρίδα τῆς γομαλάστιας. Ἐφευρέτης τῆς, τυχαίως, ὅπως οἱ περισσότεροὶ ἐφευρέται, ὑπῆρξε ἓνας ἄγγλος χημικός. Οἱ πρώτες γομαλάστιχες κυκλοφόρησαν στὸ ἐμπόριο τὸ 1785 καὶ πουλοῦνταν... μὲ τὸν τίτлу. Στοίχιζαν δὲ πανάκριβα.

π οῖν πέντε χρόνια, ἓνας πτηνοτρόφος τῆς Σκωτίας, εἶχε χάσει ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα του περιστέρια. Πρὸ μ.α. ἐβδόμηδος ὁ ἄσωτος αὐτοῦ υἱὸς ἔναγυριζε ἑαφνικὰ στὴν φωλιά του σώως καὶ ἀβλαβῆς, πρὸς μεγάλη κατὰπληξη καὶ χαρὰ τοῦ κυρίου του. Ποῦ ρεμπέλευε, μυστήριο!..

ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες ἐνδὲς ἐτους, οἱ σοφοὶ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀνατολικῶν Ἐπιστημῶν τῆς Μόσχας κατάρθωσαν νὰ διαβάσουν κάτι ἀρχαῖες μογγολικὲς ἐπιγραφὰς ποὺ εἶχαν θερῇ στὸ Τεκροσκίε τοῦ Βόλγα. Ἦταν ἓνα μογγολικὸ ἔπος τοῦ 13ου αἰῶνος φιλολογίας ἐντελῶς ἄγνωστης.

ξ έρετε σὲ τί ἡλικία μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ ἀράχνη; Ὡς τὰ 20 χρόνια! Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκπληκτικὸ, γιὰτὶ υπάρχουν ἀράχνες ποὺ ζοῦν μονάχα ὀκτὼ μῆνες. Μερικὲς ἀράχνες ζοῦν χρόνια δόκιμα χωρὶς νὰ τρώνε διόλου σχεδόν. Π.χ. μιὰ ἀράχνη ἔζησε 22 χρόνια τρώγοντας 15 μύγες τὸ χρόνο!

ὁ Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Λέιτσεστερ Μπάρλοου, παρέδωσε στὴν Ἀμερικανικὴ κυβέρνηση τὰ σχέδια ἐνδὲς νέου πολεμικοῦ σκάφους ποὺ θάναί ἀπρόσβλητο ἀπὸ τίς τορπίλλες καὶ τὰ ἀεροπλάνα. Τὸ «ὑπερ-υπερδρόνη» αὐτὸ θὰ εἶναι 85.000 τόννων. Δὲν θὰ τὸ παίρνῃ δηλαδὴ κανένα λιμάνι!

ξ έρετε πὼς διατηροῦνται ἀνέπαφα τὰ μνηματογραφικὰ φιλμ: τὰ βάζουν μέσα σὲ μεταλλικὰ κουτιά ποὺ στὸν πάτο τους ὑπάρχει ἓνα χονδρὸ στυλόχαρτο βουτηγμένο σὲ διάλυση γλυκερίνης μέσα σὲ νερό. Τὸ μέρος ποὺ τὰ φυλάσσουν εἶναι μᾶλλον ἄγρὸ γιὰτὶ ἡ ξηρασία σπάζει τὰ φιλμ.

ή Ἀφρικὴ κινδυνεύει νὰ μείνῃ... χωρὶς πυθῆκους. Παρ' ὅλους τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἀράων, οἱ λαθροπῆρες τοὺς χονδρὰ πιάσει σχεδὸν ὅλους γιὰ ἐμπορικὸς σκοποῦς, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὲνουν σχεδὸν οὐτε γιὰ ἀναπαραγωγή. Ὑστερ' ἀπ' αὐτό, θὰ γίνῃ... εἰσαγωγή ἀπ' ἄλλες ζούγκλες.

Η ΗΛΙΑΣ

ήταν μιὰ μέρα Ἀπριλιάτικη. Ἡ καλύτερα ἦταν χαλαυγὴ Πρωταπριλιάς. Ἀρχίζε δηλαδὴ ὁ εὐλογημένος μῆνας τοῦ ἔρωτα καὶ τῶν λουλουδιῶν. Ἡ γῆ περιμενε ἀνυπόμονα τὰ δῶρα τ' οὐρανοῦ. Καὶ ἡ Ἀνοιξή, ἀνυπόμονη κι' αὐτὴ νὰ πλέξῃ τίς πρώτες φωλιὰς στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, καὶ νὰ κόψῃ τὰ πρώτα λουλούδια τῶν λειβαδιῶν, ἔτρεξε νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἥλιο, ποὺ φαινόταν πὼς εἶχε διάθεση γιὰ ὕπνο καὶ τεμπελιά.

— Σήκω ἥλιε! Σήκω. Εἶναι Πρωταπριλιά καὶ ἀπὸ τὴ γῆ φθάνει σὲ μᾶς ἓνα μουρμούρισμα ἀπὸ ἀνυπόμονους πόθους καὶ στεναγμοὺς γεμάτους μελαγχολία.

Ὁ ἥλιος, ποὺ παρ' ὅλα τὰ αἰῶνια νεῖατα του, ἔχει καὶ στιγμὲς θαρρεμάρας, ἔτριψε τὰ μάτια του κι' ἀπάντησε νυσταγμένος: «Φώναξε τὴν Ἴριδα καὶ θὰ κατεβούμε μαζί στὴ γῆ, ἀνυπόμονή μου!»

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ Ἀνοιξή, μαζί μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὴν Ἴριδα κατέβηκε στὴ γῆ. Δάση, λιβάδια ριγοῦσαν ἀπὸ ἡδονὴ στὸ πέρασμά τους. Ἐπαίρνε ἡ Ἀνοιξή τίς θερμὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, καὶ τίς λαμπρὲς ἀχτίδες τῆς Ἴριδας καὶ μὲ γεμάτα χέρια τίς σκορποῦσε στὰ λιβάδια, στοὺς ἀγρούς, στὰ κλαριά τῶν δέντρων, στὶς ρωγμὲς τῶν βράχων, στὶς ἀκροποταμιές. Καὶ ὅπου ἔπεφτε ἡ εὐλογία ἐκείνη τοῦ οὐρανοῦ, ἀμέσως ἀνθίζαν λουλούδια. Λουλούδια τριανταφυλλιά, κόκκινα, γαλάζια, κίτρινα, λευκά.

Λουλούδια μ' ὅλες τίς ὁμορφιὲς τοῦ οὐρανοῦ καὶ μὲ ἓνα ἄρωμα ποὺ πρώτη φορά σκορπίζονταν στὴ γῆ: Γιόμισε ἔτσι ἡ γῆ ἀπὸ μυρωμένα πολυχρώμα στρώματα.

Καὶ σὲ κάθε λογῆς στρώμα, ἀστράκια, μπουμπούκια καὶ ἄλλα, μεγαλόσχημα, προφαντά.

Καὶ ὅλα ἐνώνονταν ἐρωτικά.

Κοί ἡ γῆ χαιρόταν καὶ ἔπαλλε στὶς χαρὲς τους καὶ στὰ φιλιά τους, κι' ἄ-

πλῶνε στὰ πλάσματα ποὺ ἀχτινοβολοῦσαν ἀπὸ νεῖατα, χαλιὰ ἀπὸ σμαράγδια καὶ δροσερὰ μαξιλάρια... Ὁ ἥλιος δὲν κουραζόταν οὔτε ἡ Ἀνοιξή ἀπὸ τὴν ἐργασία ποὺ εἶχαν ἀναλάβει. Ἀπ' ἐναντίας δειχτήκαν τόσο ἀπλοχέρηδες ὥστε κόντευε νὰ τελειώσουν τὰ χρώματα ἀπὸ τὸ κουτὶ τῆς Ἴριδας.

Τρέχοντας φτερωτοὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ φίλοι, εἶχαν περάσει ὅλη τὴ γῆ κι' ἔφθασαν μακριὰ σὲ μιὰ ψυχρὴ χώρα ποὺ ὁ ἥλιος κοιμάται γιὰ μῆνες ὀλόκληρους καὶ τὰ λουλούδια εἶναι λίγα καὶ οἱ πάγοι πολλοί.

Ἡ Ἀνοιξή, ποὺ σὰν γυναῖκα, ἦταν πιὸ πονόψυχη ἀπὸ τὸν ἥλιο, στράφηκε στὸν σύντροφό της, καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο:

— ἥλιε παντοδύναμε, ἄς δώσουμε καὶ σ' αὐτὴ τὴν παγωμένη γῆ ἓνα στρώμα ἀπὸ λουλούδια.

— Μὰ δὲν βλέπεις — τῆς ἀπάντησε ὁ ἥλιος — πὼς τὸ κουτὶ τῆς Ἴριδας ἀδειασε;

— Εἶναι ἀλήθεια. Μένει ὅμως πολὺ μῶς, ποὺ στὶς ἄλλες χώρες ρίξαμε φιλάργυρα.

— Καλὰ λοιπὸν, ρίξε ἐδῶ λουλούδια μῶς.

Ἡ Ἀνοιξή τότες μὲ γεμάτα χέρια, πήρε τὴν στερνὴ ἀχτίδα ἀπὸ τὸ κουτὶ τῆς Ἴριδας, τὸ πέταξε στὰ δεινδράκια καὶ στοὺς ἀγρούς τῆς ψυχρῆς χώρας. Καὶ ὅπου ἔπεφταν οἱ ἀχτίνες ἐκεῖνες ἀνθίζαν λουλούδια Πασχαλιάς. Ἀφθόνα, χιλιάδες μονομιάς, ἓνας κόσμος ὀλόκληρος.

Ὁ ἥλιος ἄν καὶ αἰσθανόταν κρῖο, ἔτριβε τὰ χέρια καὶ γελοῦσε εὐχαριστημένος, βλέποντας τὴν θιάση μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἀνοιξή σκορποῦσε τίς χιλιάδες ἐκεῖνες τίς Πασχαλιές. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔρρηκε πὼς εἶχε ρίξει πάρα πολλές.

— Σταμάτησε λοιπὸν, τρελλοκόριτσι. τῆς φώναξε ὁ ἥλιος. Δὲν βλέπεις πὼς κάθε θάμνος ποὺ δέχεται τίς μῶες αὐτὲς ἀχτίνες, ἀνθίζει; Δὲν βλέπεις τώρα πὼς ἀδικήσαμε τίς ἄλλες χώρες; Μείναν χωρὶς λουλούδια!

— Ἀφῆσέ με! Ἀφῆσέ με! Ἡ παγωμένη αὐτὴ γῆ δὲν θάξῃ ποτὲ τὴν εὐτυχία νὰ δῇ τριαντάφυλλα, δὲν θὰ νοιώσῃ ποτέ φιλία ἀπὸ κυκλάμινα, οὔτε τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῆς μανόλιας. Ἀς τῆς δώσουμε τοῦλάχιστον μιὰ θάλασσα ὀλόκληρη πασχάλιες.

Ὁ ἥλιος, ὅμως, ποὺ σὰν ἄντρας ἦταν πιὸ δίκαιος ἀπὸ τὴν Ἀνοιξή, πήρε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς τὸ κουτὶ τῆς Ἴριδας, καὶ ἀνακάτεψε ὅτι εἶχε μείνει ἀπὸ τὰ ἑπτὰ χρώματα. Τάρριξε τότες καὶ κείνα ἀπάνω στὰ μῶς λουλούδια τῆς Πασχαλιάς, κι' ἔτσι ἐγίναν τὰ λουλούδια πιὸ ὥραϊα...

Νὰ γιὰτὶ ἡ πασχάλια ἀνθίζει στὶς πρώτες ἡμέρες τοῦ Ἀπρίλη, ἀλλὰ ποτὲ τόσο ὥραϊα, μὲ τόσο θαυμάσιο χρῶμα καὶ τόσο πλούσια θλάσση, ὅπως στὰ ψυχρὰ μέρη, ποὺ εἶναι ἡ πραγματικὴ πατρίδα της...

MARILETTA MINΩΤΟΥ

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΗΛΙΚΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ

Ἄς μὲ συγχωρήσουν οἱ ψυχολόγοι ποὺ θὰ διαφεύωσι τίς θεωρίες των, διακηρύττοντας ὅτι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἡλικία στὶς γυναῖκες εἶναι μεταξὺ εἴκοσι καὶ εἰκοσιπέντε χρόνων.

Στὴν ἡλικία αὕτῃ ἀκριβῶς, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἤδη μερικὲς ἐπιτυχίες στοὺς ἀνδρες, φαντάζεται ὅτι ἔχει ἤδη μιὰ δικὴ τῆς προσωπικότητα, ἓναν δικὸ τῆς «τύπο». Καὶ ὅμως τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὕτῃ κάθε πράξη τῆς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποφασιστικὴ γιὰ τὸ μέλλον τῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, μὴ νομίζετε ὅτι μονάχα τὸ Χόλλυγουντ μὲ διέμορφωσε ὅπως εἶμαι. Ἐκεῖνο ποὺ διέπλεσε κυρίως τὸν χαρακτήρα μου εἶναι ἡ ἐργασία. Ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων ἀναγκάστηκα νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ ζήσω.

Καὶ εἶχα τὴν τύχη νὰ σχετιθῶ μὲ ἀνθρώπους μαρφομένους, συγγραφεῖς, καλλιτέχνες, σκηνοθέτες ποὺ μ' ἔσωσαν ἀπὸ τὴν μετριότητα.

Νομίζω ὅτι κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ δουλειὰ ἢ μιὰ ἀπασχόληση ποὺ νὰ τὴν φέρνῃ σὲ συνάφεια μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, τοῦλάχιστον ἀπὸ ὅταν γίνῃ εἴκοσι χρόνων.

Πάρα πολλές γυναῖκες δὲν ἔχουν παρὰ μιὰ μόνο φιλοδοξία στὴν ἡλικία αὕτῃ: τὸν γάμο. Μόλις παντρευτοῦν γίνονται πραγματικὰ καλὲς νοικοκυρές, οἱ ὁποῖες ὅμως παραμελοῦν ἐντελῶς τὴν προσωπικότητά τους.

Ὁ γάμος εἶναι βέβαια κάτι σημαντικὸ, δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀπορροφᾷ ὀλοκληρωτικὰ τὴν ἐνεργητικότητά μιᾶς γυναῖκας.

Κοντεύω νὰ κλείσω τὰ τριάντα μου χρόνια. Χαίρομαι γι' αὐτὸ καὶ ἡ παραμικρὴ σκέψη δὲν σκιάζει τὴν χαρὰ μου.

Πιστεύω πραγματικὰ, ὅτι τὰ τριάντα χρόνια εἶναι ἡ ὥραιότερη ἡλικία γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Στὴν ἡλικία αὕτῃ ὅλες οἱ διδάσκειες γυναῖκες, ὅλες οἱ ἡθοποιοὶ ἔφθασαν στὸ κατακόρυφο τῆς δόξας των.

Στὴν ἡλικία αὕτῃ ἡ γυναῖκα ἀποκτᾷ πλήρη αὐτοκυριαρχία. Ἐχει πιά περάσει ὁ καιρὸς τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ τῶν δισταγμῶν. Τώρα ἔχει ἀποκτήσει στ' ἀλήθεια τὴν ἀπαιτούμενη πείρα.

Πολλὲς γυναῖκες θ' ἀντικρούσουν αὐτὰ ποὺ λέγω, μὰ ἐγὼ θεωρῶ τὰ χρόνια τῆς ἐφηβότητος — ἀκόμη καὶ τὰ εἴκοσι χρόνια — ὡς μιὰ ἡλικία ἐπικίνδυνη καὶ μιὰ ἐποχὴ ἀσάφῃ.

Ἄν καὶ ὅλοι συνηθίζουν νὰ ρίχνουν ἓνα βλέμμα γεμάτο νοσταλγία καὶ λύπη στὸ παρελθόν, ἐγὼ ὅταν ἀναπολῶ τὰ παλαιὰ μου, κοκκινίζω μονάχα γιὰ τίς τρέλλες καὶ τίς ἀνοήσιες ποὺ ἔκανα τότε.

Πόσα διαζύγια δὲν ὀφείλονται στὸ γεγονός ὅτι τὰ νέα κορίτσια σπεύδουν νὰ παντρευτοῦν μόλις κλείσουν τὰ εἴκοσι χρόνια των χωρὶς νὰ ξέσουν κἂν ἀκόμα τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ τοὺς ταίριαζε.

Ἀκόμη κι' ἓνα κορίτσι ποὺ ἄρχισε πολὺ νωρὶς τὴ βιοπάλη κι' ἔχει ὅπως δῆποτε κάποια πείρα τῆς ζωῆς δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὥριμη γιὰ γάμο σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων. Φαντασθῆτε λοιπὸν, πόσο περισσότερο ἀπροετοίμαστο γιὰ τὸ γάμο εἶναι ἓνα κορίτσι εἴκοσι

χρόνων ποὺ πέρασε τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ σπίτι του, ἀσχολούμενο μὲ τίς τουαλέτες του μόνο καὶ τὴν καλλονὴ του. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἔχῃ σχηματισμένη ἀντίληψη γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ.

Οἱ ἀντιλήψεις μου γιὰ τὸν ἄνδρα ἄλ-λαξαν πολὺ. Προτιμῶ τώρα ἓνα τύπο ἀνδρὸς πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ μοῦ ἄρεσε ὅταν ἦμουν δέκα ὀκτὼ ἢ εἴκοσι χρόνων. Τώρα, ἐκτιμῶ κυρίως στὸν ἄνδρα τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν καλὴ σύνη. Ξέρω ὅτι ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ γοητεία δὲν εἶναι τὸ πάν.

Δὲν μιλῶ γιὰ τὸ δικό μου διαζύγιο: ἦμουν εἴκοσι - δύο χρόνων ὅταν χωρίσαμε.

Δὲν τὸν εἶχα παντρευτὴ θιαστικά, εἶχα σκεφθῇ ἔξη μῆνες προτοῦ τὸν παντρευθῶ. Δὲν μπορέσαμε νὰ συνεννοηθοῦ-

με γιὰτὶ εἶχαμε δύο χαρακτήρες ἐντελῶς διαφορετικούς.

Πάντως νομίζω ὅτι εἶχα μιὰ φύση ἀνεξάρτητη τότε — ἄλλο ἐλάττωμα τῆς ἡλικίας ποὺ εἶχα τότε. Ὅταν εἶναι κα-νεῖς εἴκοσι χρόνων, ἀναλαμβάνει συχνὰ ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύνες ἀνώτερες τῶν δυνάμεών του.

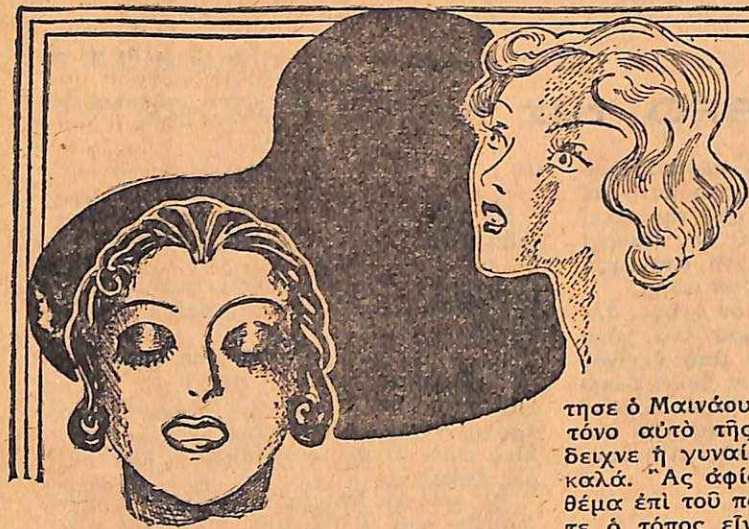
Ἄκουσα πολλὰ εἰς ἑσέος μου. Αὐτὸ μὲ ὠφέλησε. Ἐνα στούντιο μ' ἔδωξε καὶ ἔκανα πολλὰ κακὰ φιλμ... Μὰ εἶναι προτιμότερο νὰ συναντᾷ κανεῖς δυσκο-λίες ὅταν εἶναι νέος παρὰ νάχῃ πρόω-ρες ἐπιτυχίες.

Ἡ κριτικὴ ἡλικία τῶν εἴκοσι χρόνων ὑπῆρξε γιὰ μένα μιὰ περίοδος προε-τοιμασίας καὶ πειραματισμοῦ.

Σήμερα ἐξακολουθῶ νὰ προσπαθῶ ν' ἀναπτύξω τὴν προσωπικότητά μου. Καὶ μονάχα τώρα ἀρχίζω νὰ ζῶ...

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ

Δύο το αριστοτέλειο γυναίκες

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρή κόρη της Ζυλιάν ντε Τράχημπεργκ, κατεστραμένη οικονομικώς, αναγκάζεται να παντρευτεί τον πλούσιο κόμητα Ραούλ ντε Μαινάου, γέρο, που δεν την αγαπά καθόλου, και που παντρεύεται για να δώσει μια μητέρα στο παιδί του και να εκδικηθεί την δούκισσα Έρμίνια, που τον είχε άλλοτε περιφρονήσει.

Η Ζυλιάν όμως δεν είναι διόλου εύτυχημένη στον σύζυγό της πύργο του Σόνδερεθ, όπου όλοι την θεωρούν ως μια παρθεσία και ιδίως ο αυλόαρχος, πατέρας της πρώτης συζύγου του ντε Μαινάου. Μια μέρα, έρχεται στον πύργο η Δούκισσα.

Κατά την διάρκεια της δεξιώσεως στους κήπους του πύργου γίνεται ένα μικρό επεισόδιο εξ αιτίας των αίσθημάτων της Ζυλιάν προς τον μικρό Γαβριήλ.

Στόν πύργο προσορίζουν τον Γαβριήλ για το ιερατικό στάδιο, ενώ αυτός έχει κλίση στην καλλιτεχνία. Η Ζυλιάν διαμαρτύρεται για την απόφαση που πήραν εις βάρος του μικρού φίλου του Λέο, του γιου του Μαινάου.

Η δούκισσα έπεμβαίνει στην συζήτηση για να ταπεινώσει την Ζυλιάν και ο ντε Μαινάου δεν απο την δυσανεμία του έναντι της συζύγου του. Η Ζυλιάν μένει μόνη και ξεσπά σε κλάμμα. Έκείνη την ώρα εμφανίζεται ο Μαινάου. Η σκηνή είναι ζωηρή μεταξύ των δύο συζύγων.

9. (Η συνέχεια)

Αποτεινόμενος στην σύζυγό του, ο θαρώνος ντε Μαινάου συνέχισε: —Μετανοείτε λοιπόν σήμερα γιατί συγκαταστήκατε στα τυφλά να παντρευθείτε έναν άνθρωπο που δεν τον γνωρίζατε αρκετά. Αλλά παραποιείσθε φυσικά και έναντι του συζύγου σας, που είναι άνθρωπος μεγαλύτερος και με πείρα, ή τουλάχιστον που έπρεπε να έχετε πείρα του κόσμου και που έπρεπε εγκαίρως να προβλέψει ότι τα πράγματα θα έφθαναν μοιραίως εκεί που έφθασαν σήμερα... Και μετανοείτε...

—Ναι...

—Και αν και εκείνος επίσης μετανοούσε...

—Όστε, συμπίπτομε σ' αυτό, Μαινάου; Είμεθα σύμφωνοι, λοιπόν; Μπορούμε τότε να σπάσουμε την άλυσίδα που μας πληγώνει και τους δύο... Αυτό μπορεί να γίνει άμεσα... σήμερα! είπε η Ζυλιάν, πιέζοντας τα χέρια στο στήθος, σε μια χειρονομία έκστασης.

—Δεν έννοούσα αυτό, Ζυλιάν! άπán-

τησε ο Μαινάου στενοχωρημένος από τον τόνο αυτό της ζωηρής χαράς που έδειχνε η γυναίκα του. Δεν με έννοησε καλά. Ας άφισω με καλλίτερα αυτό το θέμα επί του παρόντος. Ούτε η ώρα ούτε ο τόπος είναι κατάλληλοι για μια τέτοια συνεννόηση.

—Συνεννόηση! είπεν η Ζυλιάν, αφήνοντας τα χέρια της να πέσουν με απογοήτευση. Αλλά πρὸς Θεοῦ! Αυτό είναι αδύνατο! Γιατί να παρατεινώμε εις μακρός την δδυνήρη αυτή κατάσταση; Δεν βρίσκω καν μέσα μου την δύναμη να εκπληρώσω τα καθήκοντα, που ανέλαβα. Η πίκρα με πνίγει κάθε μέρα περισσότερο. Φοβούμαι πώς γίνομαι κακή. Με μεγάλη δυσκολία συγκρατώ την έξωτερική γαλήνη μου. Η καρδιά μου και η ψυχή μου είναι στο Ρούντιστορφ — όχι εδώ... Αυτό μπορεί να διαρκέσει λίγο... αλλά όχι για πολύν καιρό. Μια συνεννόηση!

Έχαμογόλασε πικρά:

—Πριν από ένα μήνα, θά αντιμετώπιζα αυτήν την πιθανότητα με έμπιστοσύνη, θά έκανα κάθε προσπάθεια να εκτελέσω τα καθήκοντα που ανέλαβα με τόση ελαφρότητα, την οποία μόνο η αγνοία μου μπορεί να δικαιολογήσει. Αλλά σήμερα, έπειτα από όσα συνέβησαν, κάθε συνεννόηση μου φαίνεται αδύνατη.

—Έστο! Μά εγώ δεν παραιτούμαι! είπε ο Μαινάου με ζωηρότητα.

Η Ζυλιάν έμεινε για στιγμή θουβή, φοβισμένη... Εγνώριζε τον θάσιο χαρακτήρα του συζύγου της, και φοβόταν μήπως τον εξερεθίσει ακόμη περισσότερο. Μά έπρεπε επί τέλους να επιτύχει μια λύση και καλλίτερα ήταν να εξακολουθήσει την συζήτηση που άρχισε παρά να την ξαναρχίσει κατόπι. Το προτιμότερο ήταν να διαλύσουν τον δεσμό που τους έπληγανε.

—Νομίζω ότι μαντεύω, είπε με ήρεμία, γιατί δεν θέλετε να φύγω. Γνωρίζω τον λόγο για τον οποίο κάματε τον γάμο αυτό: θέλατε να δώσετε μια μητέρα στο παιδί σας... και ο Θεός θέλησε η καρδιά μου να το υιοθετήσω με τρυφερότητα. Το γνωρίζετε, Μαινάου, γνωρίζετε ότι μπορείτε να βασίζεσθε σ' έμένα για να αγαπώ τον Λέο και για να προσπαθώ να τον κάω έναν καλό άνθρωπο... Θέλετε να είμαι κοντά του; Ε! Τότε δώστε τον μου, αφήστε να τον πάρω στο Ρούντιστορφ! Σας όρκίζομαι πως δεν θα ζω παρά γι' αυτόν. Έγώ και τον Ούλοικ. Θά τον αγαπήσω σαν να ήταν παιδί μου. Μπορείτε να ζήσετε όπως θέλετε, να ταξιδεύετε, χωρίς ποτέ ν' ανησυχήσετε για το παιδί... Θά

το κάωμε, σας όρκίζομαι, άξιο να ικανοποιήση τις μεγαλύτερες φιλοδοξίες του πατέρα του γι' αυτό. Δώστε τον μου τον Λέο, Μαινάου!... Ω! Μου χρωστάτε αυτήν την παρηγοριά! είπε πιάνοντας το χέρι του συζύγου της με ίκετευτική χειρονομία.

Έκείνος την άπώθησε απότομα.

Την στιγμή εκείνη άκούστηκαν γέλια: η Ζυλιάν, που έρισκόταν μπροστά στο κυνηγετικό περίπτερο, ενώ ο Μαινάου του έστρεφε την πλάτη του, έκαμε μια απότομη κίνηση, και είδε την δούκισσα να πλησιάζει, ακολουθούμενη από την κυρία επί των τιμών. Ήταν μοιραίο η Ζυλιάν να μη αποφύγει καμιά λύπη. Η χειρονομία, με την οποία ο Μαινάου απέκρουσε την παράκληση της συζύγου του, δεν διέφυγε το διαπεραστικό βλέμμα της δούκισσας. Η εύχρηστη και εύτυχης έκφραση της δεν άφινε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Η Ζυλιάν, τρέμοντας και κοκκινίζοντας προχώρησε για να προϋπαντήσει την ήγεμονίδα. Την υποδέχθηκε το μοχθηρό μειδίσμα της κυρίας επί των τιμών.

Τό θέαμα, πράγματι, ήταν θαυμασίο για να ικανοποιήση την μοχθηρία: η Δούκισσα είχε παρακολουθήσει από μακριά την συζυγική σκηνή. Είχε δει με τα μάτια της τον Μαινάου να αποκρούει την παράκληση της νεαρής συζύγου του, η οποία του ζητούσε σίγουρα γνώμην για τα άτοπα λόγια που είχε πη... Τώρα φαινόταν ότι όλα έτελειώσαν. Ο χωρισμός ήταν κοντά... Η διάλυσις του περιέργου γάμου με την σχολαστική εκείνη γυναίκα δεν μπορούσε να άργήσει. Ο Μαινάου θά γινόταν πάλι ελεύθερος... ελεύθερος...

—Αγαπητή θαρώνη Μαινάου, είπε η δούκισσα με εξαιρετική καλωσύνη, γιατί φεύγετε διαρκώς μακριά από τους άλλους;

Κρατούσε με χάρη ένα καλαθάκι φρούτα... Θά νόμιζε κανείς ότι πόζαρε μπροστά σε ζωγράφο. Τόσο επιτηδευμένη ήταν η στάσις της.

—Αυτό, είπε αποτεινόμενη προς την Ζυλιάν, είναι το ευχαριστώ για τα ωραία λουλούδια που μου προσφέρατε.

Και της έδωσε ένα φρούτο.

—Τό έκοψα με τα χέρια μου, είπε με παιδικό χαμόγελο. Η κυρία των τιμών έριξε ένα βλέμμα έκπληξας προς την ήγεμονίδα. Δεν ήταν συνηθισμένη να βλέπει την υπερήφανη κυρία της τόσο περιποιητική. Ίσως δεν ήξερε πόσο η εύτυχία μπορεί να μεταμορφώσει μιαν υποθήκη ψυχή και πόσο εύτυχιμένες είναι οι γυναίκες όταν θριαμβεύουν έναντιον μιας επικίνδυνης αντίζήλου.

Η δούκισσα προχώρησε ακόμη περισσότερο.

—Επιτρέψτε μου, αγαπητή μου θαρώνη, να σας κάω ένα παράπονο! είπε. Γιατί μ'ας απέφυγατε έως τώρα; Έλ-

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ οι γυναίκες... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

πίζω να σας δω στα ανάκτορα καμμία από αυτές τις μέρες.

Η Ζυλιάν έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στον σύζυγό της που σιωπούσε με την συνηθισμένη του αδιαφορία.

—Η ύψηλότης σας θά με συγχωρήσει αν την παρακαλώσω! άπάντησε η Ζυλιάν με σταθερότητα.

Αφού αυτός δεν ήθελε να όμιλήσει, θά τον έκαμε εκείνη να παραδεχθεί μιαν απόφαση, που φαινόταν αναγκαία. —Ο Μαινάου αναχωρεί έπειτα από λίγες μέρες σε μακρινό ταξίδι, έξηκολούθησε η Ζυλιάν με ήρεμία, και μου επιτρέπει να επιστρέψω στην οικογένειά μου στο Ρούντιστορφ.

—Πώς, θαρώνη Μαινάου, είπε η δούκισσα με ζωηρότητα που υπερέβαινε τα όρια της φρονήσεως, είναι αλήθεια αυτό;

Η στάση της δούκισσας έπρόδινε τόση αγωνία, ώστε η κυρία επί των τιμών έλαβε τό θάρρος να ξεροβήξει.

—Γιατί όχι; Γιατί η ύψηλότης σας δεν πιστεύει ένα τέτοιο πράγμα; άπήντησε ήρεμα ο Μαινάου. Το Ρούντιστορφ έχει πολύ ύγιεινό κλίμα και ταιριάζει ιδιαιτέρως στους σκεπτικούς χαρακτήρες οι οποίοι άρκοῦνται στην συντροφιά του έαυτού των. Αν και εγώ που είμαι κατ' έξοχην ταξιδιάρικο πουλί, δεν μπορώ να κατηγορήσω τα άλλα πουλιά που προτιμούν να μένουν στην φωλιά τους. Πρόσεξε, Ζυλιάν, προσέθεσε άπευθυνόμενος προς την σύζυγό του. Αυτό τό σκυλί θά σε γκρεμίσω...

Και έδειχνε τον ευνουμένο του Λέο, ένα θαυμάσιο σκυλί της Ν. Γής, που τό είχαν πάντα στο κυνηγετικό περίπτερο και που, έλευθερωμένο τώρα, πηδούσε γύρω από την Ζυλιάν, εκφράζοντας με τα γαυγίσματα την χαρά του, που την έβλεπε.

—Αυτό τό σκυλί σε άναπα πολύ, Ζυλιάν. Τι θά άπογίνει; Έξ άλλου ο Λέο δεν θά θελήσει να τό χωρισθώ.

Η Ζυλιάν έδάγκασε τα χείλη της. Αυτό ήταν η άπάντηση στην θερμή παράκλησή της να πάει μαζί της τον Λέο... Και τι ψυχή, ειρωνική και σκληρή άπάντηση! Η κυρία επί των τιμών μόνη είδε τό βλέμμα που την συνόδευε. Τό περιέγραψε ύστερα στην κυρία της θεοκαίνοντας την ότι ποτέ δεν είδε βλέμμα βαθύτερης δυσανεμίας.

□ □

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Αποφεύγοντας τους άλλους, η Ζυλιάν άποσύρθηκε σε λίγο στο κυνηγετικό περίπτερο. Η κυρία Λόν, που είχε παρακολουθήσει από μακριά την σκηνή, έριχνε πότε-πότε μια συμπνετική ματιά στην κυρία της. Η ψυχρή και άπαθής εκείνη γυναίκα ήταν άγαθότερη από ό,τι την ενόμιζαν.

—Ναι... ναι... έμουρμούριζε άφωσιω-

μένη στην εργασία της. Έτσι γίνεται στο Σόνδερεθ... Ένα χαμόγελο που μπορεί να πληγώσει, ή εν' άγκάλιασμα που μπορεί να πνίξει μια δυστυχισμένη γυναίκα, ή όποια ένοχλεί... Ναι... ναι...

Η Ζυλιάν κύτταξε την κυρία Λόν με έκπληξη. Αλλά εκείνη έξακολούθησε.

—Εκείνη που είναι εκεί μέσα, είπε δείχνοντας τό ινδικό σπίτι, κάτι ξέρει και θά μπορούσε να διηγηθώ κάποια ιστορία χειρότερη άκόμη... Πάντοτε λέγω, ότι ο πύργος αυτός είναι επικίνδυνος για τις γυναίκες... Και όταν σας είδα να έρχεσθε εδώ, κυρία, τόσο νέα και τόσο μόνη... Α, μου έκαμε κακό στην καρδιά...

Τό βλέμμα της άνήσυχο έκύτταζε τριγύρω στο θάθος των δένδρων. Ήταν άπόλυτη έρημία και δεν υπήρχε φόβος κανενός άδιάκριτου μάρτυρος. Η κυρία Λόν, με τό κεφάλι σκυμμένο, εξακολουθούσε τον παράξενο μολόγο της.

—Ήταν η μέρα που ο θαρώνος Γισβέρτος ψυχομαχούσε... Έγινετο θόρυ-

καλή μέχρι κουταμάρας και την ήμέρα εκείνη ιδιαιτέρως μου φάνηκε ότι η καρδιά μου γινόταν χίλια κομμάτια, όταν τό δυστυχισμένο αυτό πλάσμα ήλθε στον έαυτό του και έδειξε τρομερό φόβο μόλις είδε ότι ήταν στα χέρια της κακής Λόν, που άνήκε στο σπίτι αυτό και που ίσως θά την έπνιγε ά κόμα μια φορά!

Η Ζυλιάν άφησε μια κραυγή τρόμου. Η κυρία Λόν έκαμε μερικά δήματα, κύτταξε έρευνητικά έξω από τον κήπο, έκαμε τον γύρο του σπιτιού και γύρισε ήσυχη.

—Όταν πη κανείς τό άλφα, πρέπει να πη και τό θήτα! εξακολούθησε. Και έπειδή άφισα την καρδιά μου να άνεβώ στα χείλη μου, δεν μπορώ να μείνω στην μέση των όσων έχω να πώ. Ο γι�τρός — ένας ήλίθιος ή ένας κακούργος — είπε, ότι τά μπλε σημάδια που φαίνονται στον λαϊμό της γυναίκας, κωφελονταν σε συμφόρηση... Ωραία κούβεντα... Σαν να μη φαινόταν πώς ήταν σημάδια δέκα δαχτύλων, κυρία! Αλήθεια, όσο είναι αλήθεια πώς υπάρχει Θεός. Δέκα σιδερένια δάχτυλα, που είχαν κάμει αυτή τη δουλειά από έκδίκηση και άπληστία συγχρόνως...

—Ποιός τό έκανε αυτό; ρώτησε η Ζυλιάν με μια φωνή που μόλις άκούσαν...

Όταν τό δυστυχισμένο πλάσμα ήλθε στον έαυτό του...

θος, έτρεχαν, φώναζαν... Η κυρία του ινδικού σπιτιού έρέθηκε ξαφνικά κατά γής, άπόπληκτη καθώς έλεγαν, νεκρή ίσως. Αποπληξία; Τι κούβεντες είναι αυτές; Ένα μικρό πλάσματάκι σαν αυτή, μια άσπρη πετολούδα λεπτή, αδύνατη, χλωμή... Όχι δά! Την έσήκωσαν, και αυτός που την κρατούσε φαίνόταν σαν να κράταγε ένα δυστυχισμένο σφάγμένο άρνι. Έπήγαίνα κοντά της... Την έβαλαν στο κρεβάτι της και δεν σηκώθηκε από εκεί δώδεκα χρόνια τώρα... Λοιπόν! Χαριτωμένη μου κυρία... Θέλω να πώ την στιγμή αυτή την αλήθεια, την πραγματική αλήθεια. Δεν είμαι καθόλου σκληρή. Έχω μάλιστα καρδιά

Αίσθανόταν ότι η αλήθεια μιλούσε με τό στόμα της κυρας Λόν, η αλήθεια, που έβγαίνε από τό στόμα της οικονομίου σχεδόν χωρίς να τό θέλη και η ίδια...

—Ποιός τό έκαμε; είπε άργά η κυρία Λόν. Τό ρωτάτε; Είναι τά χέρια που κρατούσαν διαρκώς μαστίγιο και κτυπούσαν όλους... Είναι τά χέρια με τά σκληρά και μακριά νύχια σαν τις τίγρεις... Είναι τά χέρια του κ. Αύδρ-χου... Κυρία, αυτός ο άνθρωπος είναι δαίμονας!

—Την μισούσε πολύ;

—Ίσως την σπινίη εκείνη... Αλλά όχι προηγούμενως... όχι όταν σερνόταν

ό ίδιος στά πόδια της παρακαλώντας, όχι όταν της έλεγε πως όταν μείνη λευθερη, θα γίνει γυναίκα του... όχι όταν της υποσχόταν ζωή πριγκιπική, τιμές στην Αύλη, ταξίδια και την επίανο-δο ακόμη στην πατρίδα της. Ναί! Της έλεγε πως θα πάη να ζήσει στις Ίνδιες μαζί της, αν δεχόταν να τον παντρευτεί όταν θα χήρευε. Ναί... Ποιός θα πίστευε βλέποντας αυτή τη γρήγα μουδιά, αυτό το γέρω έγωιστή, τον άπότομο, τον μα-χθηρό, ότι μπορούσε να έρωτευθώ! "Η-μουν στην θεράντια όταν ή σικηνή αυ-τή συνέλαβη μέσα στο σπίτι. Είδα την δυστυχισμένη να τον διώχνει με φρίκη, να άπομακρύνεται. Αυτός δεν είχε τι-μωρηθώ ακόμη από τον Θεό που τού έ-πιασε τα πόδια. Ήταν ελεύθερος στις κινήσεις του. Την κυνήγησε στον κήπο. "Αλλά ποιός μπορούσε να πιάση το έ-λαφρό αυτό πλάσμα; "Εκείνη είχε γυ-ρίσει και αυτός έφαγνε ακόμα στά δει-ντάρκια. "Έβαλε τους σύρτες και έτρε-ξε κοντά στην κούνια του μικρού Γα-βριήλ. "Ήμουν πάντοτε στην σκοτεινή γωνία μου και δεν έβγαζα τιμιουδιά. "Από μέσα μου όμως τον έδινα κατά-ρες, που έπιασαν και θά πιάσουν ακό-μη περισσότερα. Είμαι θέαση... "Εκεί-νος γύρισε... Ήταν τρία μόλις θήματα μακριά μου. Τον είδα να σηκώνει την γροθιά προς το παράθυρο και να κάνει έναν όρκο να εκδικηθώ.

"Η σκηνή αυτή ζωγραφίστηκε στην φαντασία της Ζυλιάν σε όλη της την φρίκη. "Η αφήγησις της οικονομίου ήταν ζωντανή, γεμάτη αλήθεια. "Έκανε την Ζυλιάν να βλέπει την δυστυχισμένη την γυναίκα ενώ έτρεχε και τον γέρο να την κυνηγά, να της υπόσχεται γάμο!

"Η Ζυλιάν έρριξε ένα ευσπλαχνικό βλέμμα προς το κλειστό παράθυρο. —Δεν είναι έτσι;... Την συμπόναιε την δυστυχισμένη αυτή ξένη, που δεν έχει καμιά προστασία και είναι τόσο μα-κριά από την πατρίδα της; Δυό μέρες τώρα είναι ήσυχη και κοιμάται δια-ρκώς. Νά σās το πό καθαρά. "Ο ύπνος της είναι άρχη του θανάτου. Πρίν περά-ση μήνας, όλα θα τελειώσουν εδώ κά-τω...

—Δεν ήταν λοιπόν κανείς εδώ για να την προστατέψει; είπε ή Ζυλιάν με τα δάκρυα στα μάτια.

—Ποιός;... "Εκείνος που την έφερε από το μακρινό τόπο;... ο μακαρί-της βαρώνος Γισβέρτος, ήταν μόνος ή-λόκληρος κατάκοιτος στο δωμάτιο, ά-πό την άρρώστια που τον συνεπήρε... Τα παράθυρά του ήταν κατελειωμένα. οι κουρτίνες κατεβασμένες και όταν ο φό-βος τον έπιασε, έβασε να χάνουν γο-ατιά στις χαραμάδες, για να μη ήπο-ρέση να μπη ή διάβολος. Ήταν ανθρω-πος πολύ έξυπνος και πολύ μορφωμένος, ή άρρώστια του χάλασε το ήναλό και δεν υπήρχε καμιά έλπίδα θεραπείας. "Ήσαν κοντά του δυό άνθρωποι που τον τρέλαιναν περισσότερο και τον φόβιζαν με τον Θεό. Δεν είναι ανάνκη να σās πώ τα δνόματα τους. Τους ξέρε-τε. "Ο ένας έχει πάντα το δωμάτιό του στον πύργο, έρχεται όταν θέλη και δια-τάζει σαν να είναι κύριος... ο άλλος δεν περπατεί πλέον, τον σέρνουν, τον κιλώ-νε. Οι δυό αυτοί άνθρωποι του λέγαν διαρκώς, ότι ή άρρώστια του είναι τι-μωρία του Θεού, γιατί δεν ήταν εύλα-θής όπως αυτοί και διότι έφερε στο σπί-τι του μιά άπιστη. Και λένοντάς το δι-αρκώς τον έκαμαν να το πιστέψει.

» Τι δεν μπορεί να κάνει κανείς σ' έ-ναν άνθρωπο όταν ή άρρώστια τον έη-τακίσει και το μυαλό του έχει σκο-

τεινιάσει; "Όταν στην άρχη ζητούσε να δώ αυτή την γυναίκα, του λέγαν ότι τον είχε απατήσει, ότι και αυτός ο ί-διος το ήξευρε, αλλά θα τον είχε ληστο-νήσει, εξ αίτίας της άρρώστιας του, ότι ο Γαβριήλ δεν ήταν παιδί του, αλλά ένα ξένο παιδί, που το πήραν από μια υπηρέτρια. Πόσα ψέμματα δεν είπαν, Θεέ μου, κοντά στο κρεβάτι του μαρ-τύριου του! Και όλοι τούς βοηθούσαν... αναγκάζονταν... Και ο άνδρας μου ά-κόμη — ο Θεός να σωρήσει την ψυχή του — βοηθούσε. Ήταν καμαριέρης του βαρώνου Γισβέρτου και τον θεοάϊσε με όρκο ότι ή Ίνδη τραγουδούσε και χόρευε και χαϊρόταν που γρήγορα θα έλευθερωνόταν από τον άφέντη της! Τον κακομοιρή τον Λόν! Ήταν φοβί-τσιάρης και ήξερε τι τον περίμενε αν δεν συμμορφωνόταν με τις διαταγές των δυό τεράτων.

Οι έκμυστηρεύσεις αυτές στοιχίζαν πολύ στην οικονομία γιατί έφερε το χέ-ρι της στο μέτωπο και κατόπι σφόνγιζε ένα δάκρυ.

—Τότε άποφάσισα, έξηκολούθησε, να φαίνομαι κακή και σκληρή. "Έγινε κα-κή με όλους. Δεν χώνευνα πρό πάντων την ξένη και το παιδί της. Και τα κατά-φερα τόσο καλά, ώστε με ανάγκασαν να γίνει νουνά του μικρού Γαβριήλ και να περιποιούμαι την μητέρα του... Δεν έπαιξα καλά αυτήν την κωμωδία, κι-ρία;... Και ποιός μπορεί να μη με νομί-ση κακή, όταν κακομεταχειρίζωμαι τον Γαβριήλ; Και όμως τον άναπώ σαν να ήταν δικό μου παιδί. Θά έδινα για χά-ρη του την τελευταία ρανίδα του αίμα-τός μου! Τον άνέθρεψα από μικρό... Τα μάτια του με παρακολουθούσαν με τόση γλυκά και όταν ακόμη τον μάλλωνα μπρός στους άλλους.

"Η κυρά Λόν άναλύθηκε σε δάκρυα και σκέπασε το πρόσωπο με την ποδιά της. Κατόπι όμως συνήλθε πάλι και έ-ξακολούθησε:

—Και όμως, είπε, είναι από την οικο-γένειά σας. "Ο Γαβριήλ είναι ένας Μακ-νάου από νόμιμο γάμο. Αυτό είναι α-λήθεια, όπως ή ήλιος που μάς φωτίζει. Και όλα δσα έκαμαν για να τον άπο-γυμνώσουν από την περιουσία του, θα στραφούν στο τέλος έναντιον του κα-κούργου που τον βασανίζει δώδεκα χρό-νια τώρα. "Ετσι θα γίνει. "Έχω πεποι-θση. "Ας κάμουμε ύπομονή.

—Έπρεπε να τα διηγηθήτε αυτά στον

νέο βαρώνο όταν κληρονόμησε την πε-ριουσία του θείου του! είπε ή Ζυλιάν.

"Η οικονομός έκαμε δυό θήματα πίσω και σήκωσε τα χέρια της προς τον ου-ρανό.

—Κυρία... Στον νεαρό βαρώνο; είπε σαν να μην πίστευε στα αυτά της. "Α! Δεν μιλάτε σοβαρά. "Όταν βλέπω τον Γαβριήλ... τρέμω... Είναι αλήθεια, ότι ο κ. βαρώνος είναι πολύ καλός. Δίνει στους πτωχούς και δεν άνέχεται την ά-δικία... "Αλλά... "Υπάρχουν πολλά πράγ-ματα, που δεν τα βλέπει, γιατί δεν θέ-λει να τα δώ. Δεν θέλει να ένοχλούν τις άπολαύσεις του και δεν θα ήκαμη τον κόπο να εξετάση αν του είπαν ψέμματα ή αλήθεια. "Υπάρχουν επίσης πράγματα τα όποια ξέρει, χωρίς να δείχνει πως τα ξέρει, γιατί το δυστυχισμένο πλάσμα ταράσσεται και θγάζει φωτιές όταν ή δούκισσα περνά από δω για να κάμη πε-ρίπατο στο δάσος.

—Γιατί ή δούκισσα προκαλεί αυτήν την έντύπωση; ρώτησε ή Ζυλιάν.

"Η Λόν της έρριξε ένα πλάγιο βλέμ-μα και εξερόθησε.

—Μά... γιατί ο νέος βαρώνος είναι ά-παράλλακτος με τον θείο Γισβέρτο. Ου-τε γιυός δεν μοιάζει τόσο με τον πατέ-ρα του. Νομίζει κανείς, ότι βλέπει τον βαρώνο Γισβέρτο. Και πέρασε μιά μέ-ρα από το περίπτερο, σπριζώντας στο μπράτσο του τη δούκισσα.

"Η Ζυλιάν χαμήλωσε τα μάτια.

—Και αυτή ή δούκισσα τον κυττάζει πάντα τόσο παρόξενα... όπως λένε, για-τί έγω δεν είδα. Και ή δυστυχισμένη φαντάζεται ότι ο βαρώνος Γισβέρτος δεν πέθανε και ότι αυτόν είδε να προσ-φέρει το μπράτσο του σε άλλη γυναίκα. Την ήμέρα εκείνη έβγαλε άντρες φωνές ζήλειας και από τότε όταν βλέπει την δούκισσα και την ακολουθεί της κατα-λαμβάνεται από άνησυχία. Αυτό άπο-δεικνύει πόσο άναπούσε τον άντρα της.

"Αλλά ο κ. βαρώνος, αν και ξέρει καλά το πράγμα, λένει πως είναι τρελλή και αυτό το άρκει. Δεν θα άπεφάσιζε να κουνήσει ούτε το μικρό του δάχτυλο, για να την βοηθήσει, και αν ο Θεός δεν υψ έ βοηθήσει, ο καυμένος μου ο Γαβριήλ θα κλειστή σε τρεις κουτιάδες μέσα στο σεμινάριο. "Εκεί θα τον διδάξουν ότι το καλό δεν είναι καλό και ότι το κα-κό δεν είναι κακό. Θα τον διδάξουν την ύποκρισία, θα τον μάθουν να έπικαλ-ηται τον Θεό κάθε φορά που θα κάνει μια κακή πράξη και κατόπι θα τον στεί-λουν μακριά στους άγριους. "Ετσι θα τον ξεφορτωθούν και δεν θα υπάρχει πιά ο φόβος να έλθω να διεκδικήση το όνομα και την περιουσία του.

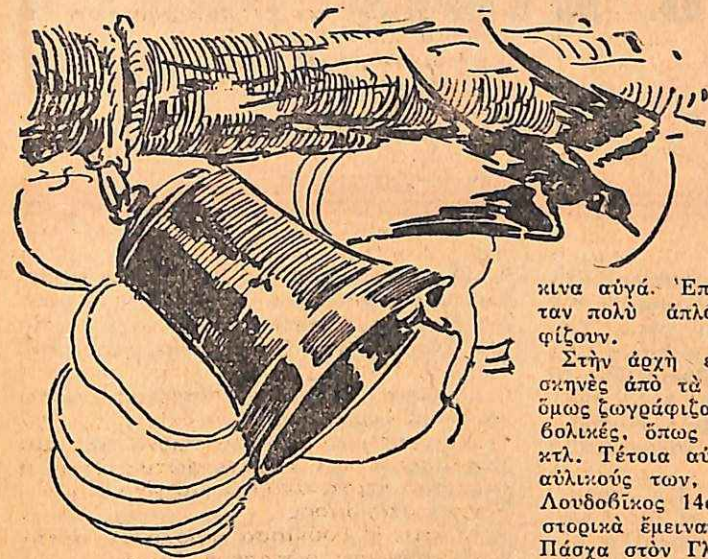
—Μά ή άπόφαση αυτή είναι σύμφωνη με την θέληση που εξέφρασε ο μακα-ρίτης πριν πεθάνη...

—Ναί! Αυτό λένε στον πύργο... "Αλλά ποιός τα πιστεύει αυτά;... Διαβάσατε το χαρτί που έφορά—καθώς λένε—τον Γαβριήλ;

—Όχι! άπάντησε ή Ζυλιάν. —"Ήμουν θεαία, όπως είμαι θεαία, ότι αυτό το δῆθεν χαρτί δεν μπορεί να σταθί για γνήσιο, αν το εξέταση κα-νείς καλά.

"Ακούστε, κυρία. "Από την θραυά που ήλθατε στο ιδιόκτο περίπτερο και έδει-ξατε συμπάθεια στον καυμένο τον Γα-βριήλ, ή καρδιά μου χάσκει και είπα μέσα μου: Επί τέλους ο Θεός μάς έ-στειλε έναν από τούς καλούς άγγέλους του. Είσαθε πράγματι ο άγγελος. Το έ-βεβαιώθηκα όταν σās είδα πρό όλίγου.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

δεν υπάρχει άμφιβολία ότι για τούς άνατολικούς χριστιανικούς λαούς, το Πάσχα, ή "Ανάστασις του Κυρί-ου, είναι ή μεγαλύτερη γιορτή του χρόνου. Είναι βέβαια και τα Χριστούγεννα, αλλά αυτά γιορτάζονται λαμπρότερα άπ' τούς λαούς της Δύσεως.

Το Πάσχα, έκτός της θρησκευτικής του σημασίας, είναι και ή γιορτή της άνοιξης. Συμβολίζει μέσα σ' άλλα και την άνάσταση της Φύσεως, που είχε άπονεκρωθί από το χειμωνατικό ξεροδόρει.

Είναι λοιπόν ή λαϊκώτερη γιορτή και δεν είναι ίσως χωρίς κάποια βάση αυτό που ύ-ποστηρίχθηκε για τα κόκκινα αυγά, ότι συμ-βολίζουν με το χρώμα τους την διπλή χαρά που νιώθει κάθε χριστιανική ψυχή με τον έρχομό του Πάσχα.

Ποιά όμως είναι ή άρχη του έθιμου των κόκκινων αυγών; Καμιά θετική άπάντηση δεν έχει δοθί ως τώρα στο έρώτημα αυτό. "Υπάρχει ή φήμη ότι κληρονόμησαμε άπ' τούς Ρωμαίους το έθιμο αυτό. Μιά κόττα, διηγούνται, είχε κάμει την ήμέρα της γεν-νήσεως του Ρωμαίου αυτοκράτορος "Αλε-ξάνδρου Σεβήρου ένα κόκκινο αυγό. Το γεγονός θεωρήθηκε ως θεϊκό σημάδι και ά-πό τότε, κάθε χρόνο, στα γενέθλια του αυ-τοκρατορος μοιράζονταν αυγά βαμμένα κόκ-κινα.

Τώρα, τί σχέση έχει αυτή ή ρωμαϊκή συνήθεια με τη δική μας των Πασχαλινών αυγών, και πως μεταβιβάστηκε σ' έμάς, είναι άνεξακριβωτο ακόμη.

"Αλλά παράδοσις λέγει ότι τα κόκκινα αυγά καθιερώθηκαν για να συμβολίζουν τα μαρτύρια που ύφίσταντο οι πρώτοι χριστι-ανοί άπ' τούς διώκτες των, που τούς έβαζαν καυτά αυγά στις μασχάλες, τόσο, που να σκίζεται ή σάρκα και να βάφεται το αυγό μέσ' στο αίμα του μάρτυρος.

"Υπάρχει και μια τρίτη έκδοχή, μέσα στις σπουδαιότερες... που θέλει το κόκκινο αυγό ως σύμβολο της ξαναγεννημένης ζωής. Βά-φεται δε κόκκινο το πασχαλινό αυγό για να συμβολίζει την χαρά που αισθανόταν κά-θε καλός χριστιανός για τον ξαναγεννημό της.

"Όποιαδήποτε όμως και νάναι ή προέλευ-ση των κόκκινων αυγών, είναι άρχαίοτατο έθιμο, που κανένα σπίτι, και το πτωχότερο ακόμη, δεν το ξεχνά.

"Όσον άφορά το έθιμο να ζωγραφίζονται τα αυγά, να διακοσμούνται δηλαδή με διάφο-ρες παραστάσεις, αυτό είχαν την άρχη του στον Μεσαίωνα. Οι μεγιστάνες της εποχής συνήθιζαν να στέλνουν δώρο στους φίλους των κατά το Πάσχα, άπ' ένα καλάθι με κόκ-

Πασχαλιάντικα

ΕΘΙΜΑ-ΘΡΥΛΟΙ-ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΣ

κινα αυγά. "Επειδή όμως τα αυγά αυτά ή-ταν πολύ άπλά, συνήθιζαν να τα ζωγρα-φίζουν.

Στην άρχη εικονίζαν γενικώς διάφορες σκηνές από τα Πάθη του Χριστού, κατόπι όμως ζωγράφιζαν και άλλες παραστάσεις συμ-βολικές, όπως π. χ. ή "Ανοίξη, ή Χλωρίς κτλ. Τέτοια αυγά επίχρυσα μοιράζαν στους αλλοιούς των, οι βασιλείς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος και Λουδοβίκος 15ος. Ι-στορικά έμειναν τα αυγά που χάρισαν το Πάσχα στον Γλάδστονα, τον Σέσιλ Ρόντ, τον Τζάιμσον.

"Ο Γλάδστον ο μεγάλος αυτός "Αγγλος πολιτικός, έψπινσε ένα Πασχαλιάντικο πρωί και είδε την μορφή του ζωγραφισμένη επά-νω σ' ένα κόκκινο αυγό, στερογγυλωτάτη, κωμική, φουσκωμένη και παραμορφωμένη. "Επίτηδες. Ήταν δώρο ενός φανατικού θαν-μαστού του! Τα ίδια ακριβώς είχαν πάθει άργότερα και οι δυό μεγάλοι συμπατριώται του.

Στο μουσειό του Βατικανού σώζεται ένα πασχαλινό αυγό διακοσμημένο από τον με-γάλο ζωγράφο Βελάσκουεθ...

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

"Εκεί όμως που εορτάζονταν, στα παλαιό-τερα χρόνια τουλάχιστον, το Πάσχα λαμ-πρότερα, είναι στην Πόλη, στα Πατριαρχεία. Πρό του πολέμου, έπαιρναν μέρος στην εορτή και τα άνηματα των φυλακιδών των ξένων προσβείων, και ιδίως της Ρωσίας.

Στον έσπερινό της "Αναστάσεως, προσή-χοντο όλοι οι προσβείται με μεγάλη στολή άντιπρόσωποι του Σουλτάνου και της Πύλης και άλλοι άνώτεροι θαμνοῦχοι. Είχε μεγάλη έπισημότητα ή τελετή αυτή. Κάθε Πάσχα έξέ άλλου, ο Πατριάρχης έστελνε στον Σουλ-τάνο ένα μεγάλο πανέρι καταστάλιστο, γεμά-το κόκκινα και χρυσά αυγά, τσουρέκια και άλλα δώρα. Είς αντίλλαγμα ο Σουλτάνος έστελνε κάθε Μπαϊράμι στον Πατριάρχη ένα πανέρι γεμάτο "σκερίτια" τουρκικά δηλαδή ζαχαρωτά, και ένα σακουλάκι χρυσές λίρες. Ήταν τότε ή «χρυσή» κυριολεκτικώς εποχή των σχέσεων των χριστιανών με τούς Τούρ-κους.

"Ο πόλεμος όμως άλλαξε πολλά πράγματα, και έτσι πάει και ή έξαιρετική λαμπρότης με την όποια γιορτάζονταν το Πάσχα στα Πατριαρχεία.

Παρ' όλα όμως, κάτι του έμεινε άπ' την παλιά του αίγλη και γραφικότητα, με το μοίρασμα των κόκκινων και χρυσών αυγών άπ' τον Πατριάρχη. Χιλιάδες αυγά βάφονται κάθε Μ. Πέμπτη στα Πατριαρχεία, άλλα κόκκινα, κι' άλλα χρυσά, για τούς έπισημο-τέρους τα τελευταία αυτά.

Την ήμέρα του Πάσχα, μετά την "Ανά-σταση της νύχτας, γίνεται κατά τās 10 π.μ. και δευτέρα "Ανάσταση με το διάβασμα των Εδωγγελίων σε διάφορες γλώσσες. Κα-τόπι, ο Πατριάρχης με την Σύνοδο, ντυμένοι τα χρυσοποικιλία άμφιά τους, άνεβαίνουν στην αίθουσα του Μεγάλου Συνοδικού όπου γίνεται ή ύποβολή των συγχαρητηρίων και το μοίρασμα των αυγών, που είναι δεμένα ανά δύο ή ανά τρία—άναλόγως των προσώ-πων—σε λευκά, γαλάζια ή ροζ τούλια. Ή διανομή κρατά πολλή ώρα, γιατί παρελα-

νουν στο τέλος και πολλοί άπλοι άνθρωποι, για να πάρουν άπ' τα χέρια του Πατριάρχη το αυγό του και την εύλογία του.

Τα κόκκινα αυγά, πολλοί τα φυλάνε στα εικονίσματά τους χρόνια.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Νά το περιγράψουμε το έλληνικό Πάσχα; Θά ήταν ίσως περιττό: "Αρνί στη σούβλα στην ύπαιθο...και βαρελόττα στην "Αθήνα! "Αρνιά βέβαια σφάζονται και στην πρω-τεύουσα, όπως και σ' όλη την "Ελλάδα, έ-κει όμως που γίνεται αληθινή σφαγή, άφθο-νη αίματοχυσία είναι στην Κέρκυρα.

"Ο θύτης, άφού σφάξη το άρνι θα θυθίσω το χέρι του στην άνοιχτή πληγή και θα κά-νη κατόπι με το αίματοδοιμένο δάχτυλό του τρεις σταυρούς στην πόρτα του σπιτιού του. Τον ένα στο σκαλοπάτι και τούς άλλους δύο στα θυρόφυλλα. "Όταν οι νοικοκυρές γυρί-σουν στα σπίτια τους, μαζεύουν όλα τα σπα-σμένα του σπιτιού και τα πετούν έξω από τα παράθυρα. Δεν πετούν καμιά άλλη μέ-ρα του χρόνου τα άχρηστα αυτά πράγματα άπ' το παράθυρο, θεωρείται γρουσουζιά.

Τους κρότους των σπασμένων βάζων και γυαλικών, έπακολουθούν άλλοι κρότοι... "Ενθουσιώδστεροι είναι οι άνδρες που χαλούν τον κόσμο στις τουφεκιές. Δεν μέ-νουν όμως πίσω και τα παιδιά, με τα τρι-γωνά τους, τις μπόμες, τις τρε-κα τρεοῦκες, τις στράκες.

Σ' άλλα μέρη το Πασχαλινό γλέντι βαστά τρεις μέρες και άλλου, στα όρεινά ιδίως μέ-ρη, ολόκληρη δοδιάδα! Βοσκούν τόσο σπά-νια την ευκαιρία να γλεντήσουν οι άγαθοί όρεοίδοι...

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Βέρθα Τερλάν, κόρη ενός μεγαλοβιομηχάνου, είναι αργαβωτισμένη με τον υπολαχάρο Ζάν ντ' Ορεμόν. Ο Ζερβάλ Φλοριζέ, γιός ενός παλιού συνταξιοδότη του Τερλάν, αγαπά κι αυτός την Βέρθα, αλλά είναι φτωχός. Στην απελπισία του, σκοτώνει τον αντίξήλο του, κατά την διάρκεια μιας κληρονομικής εκδρομής, χωρίς να γίνει αντιληπτός.

Υστερα από μια τρομερή σκηνή όπου η Βέρθα αποκαλύπτει στον πατέρα της ότι πρόκειται να γίνει μητέρα, φεύγουν και οι δυο στην Ελβετία όπου η Βέρθα αποκατά μια κόρη.

Ο Τερλάν παραδίδει το μαρξ σε μια γυναίκα, την Λίνα Κίφφερ, που το φέρνει στην πατρίδα της Πολωνία. Στο διάστημα αυτό η Βέρθα είναι βαρειά άρρωστη και δεν καταλαβαίνει τίποτα. Μόνο ένας άρρωστος γείτονας τους από άρχοντική ξεπεσμένη οικογένεια, ο κόμης Γκοντεφρουά ντ'ε Λαντεναί, που έρωτεύεται φλογερά την Βέρθα, παρακολουθεί την Λίνα Κίφφερ και βλέπει το καταφύγιό της.

Η Βέρθα συνέχεται, και ζητά από τον Τερλάν το παιδί της. Εκείνος αρνείται και η νέα εξέλιξη, σε μια τρομερή νευρική κρίση θγαίνει στους δρόμους σαν τρελή ζητώντας απ' όλους το παιδί της. Σε λίγο σωριάζεται πίσω από ένα θάλαμο λιπούμνη.

Ο Γκοντεφρουά που επέστρεψε εν ω μεταξὺ και την παρακολουθούσε πλησιάζει σιγά-σιγά και γλιστράει μέσα στο κορσάκι της ένα άγνωστο σημάδι με το οποίο την πληροφορεί που βρίσκεται το παιδί της. Μα το σημάδι χάνεται...

Ο Γκοντεφρουά είν' έτοιμος να ζητήσει το χέρι της Βέρθας από τον πατέρα της, μα όμως διόλου τυχαία μαθαίνει ότι εκείνη είναι πολύ πλούσια και τότε φεύγει απελπισμένος για την Αυστραλία.

(Η συνέχεια)

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ένα μήνα αργότερα, ο Τερλάν και η Βέρθα επέστρεψαν στην Γκλориέτ.

Εκτός από τον Ζερβάλ — που τ'α ήξερε όλα — κανείς δεν υποπτευόταν το μυστικό του ταξιδιού αυτού. Η Βέρθα είχε φύγει άρρωστη, κουρασμένη και θλιμμένη. Ξαναγύριζε τώρα, θλιμμένη πάντοτε, μα δροσερή και πιο όμορφη από πριν.

Όταν ο Ζερβάλ Φλοριζέ θρέθηκε μπροστά της, την ίδια μέρα της αφίξεώς της, κι' εκείνη του έτεινε το χέρι της, ψιθύρισε:

— Ξέρετε, Βέρθα, ότι σας είμαι ολοκληρωτικά άφοβος;

Η φράση αυτή έλεγε πολλά πράγματα. Εκείνη τον ευχαρίστησε μ' ένα παρτεταμένο, τρυφερό βλέμμα.

— Ίσως, του απάντησε, ναι, ίσως...

Κι' η ζωή ξανάρχισε. Τίποτα δεν άλλαξε φαινομενικά. Μόνο εκεί κάτω, στο βάθος της Πολωνίας, θρυσκόταν ένα κοριτσάκι εγκαταλελειμμένο, κι' έδω στην Γκλориέτ, μια μάρτυς περισσότερη. Για-

τί, πραγματικά, η Βέρθα υπέφερε ένα μαρτύριο. Ο Τερλάν διπλασίαζε την αυστηρότητά του απέναντί της. Δεν την άφηνε ούτε στιγμή. Όταν απουσίαζε, την διέταζε να μην βγει καθόλου από το δωμάτιό της. Κι' επειδή μια φορά εκείνη δεν τον είχε ακούσει, την κλείδωνε.

Την κακομεταχειριζόταν συχνά. Μια μέρα, την έδειρε!

Εκείνη υπέφερε σιωπηλά. Τον έτρεμε. Μπροστά του, δεν έκανε ποτέ μια κίνηση διαμαρτυρίας. Την προσέβαλε συχνά, της υπενθύμιζε το λάθος της, την ντροπή που εκείνος κατώρθωσε ν' αποτρέψει. Η Βέρθα έσκυβε το κεφάλι της. Δεν άπαντούσε τίποτα. Τά υπέμενε όλα. Δεν ζούσε παρά με μια ελπίδα, δεν είχε παρά έναν πόθο:

Να ξαναδω το παιδί της!

Μια μέρα, ο Τερλάν της είπε:

— Πρέπει να σε προειδοποιήσω γιατί δεν θέλω να σε ξαφνιάσω... Σκοπεύω να σε παντρεύω...

Για πρώτη φορά εκείνη επαναστάτησε. Αφίση μια φωνή με έξαψη:

— Ποτέ! Όχι, ποτέ!

Και τα μάτια της, που άστραφταν από λύσσα και πόνο, δεν χαμήλωσαν καθόλου μπροστά στα μάτια του Τερλάν. Τότε εκείνος προχώρησε σιγά-σιγά προς αυτήν. Πήρε τα χέρια της, και τα συνέλαβε μέσα στα πελώρια χέρια του. Εκείνη δεν φώναξε καθόλου. Μόναχα, ο πόνος την έκανε να γονατίσει.

— Θά παντρευτείς, το θέλω!

Μα η νέα ήδη είχε δαμάσκη. Και πνιγόμενη, ανάμεσα στους λυγμούς της, έλεγε:

— Θά παντρευτώ, ναι, πατέρα, θά παντρευτώ...

Ο Τερλάν την κύτταξε ένα λεπτό με περιφρόνηση κι' ύστερα θύηκε σηκώνοντας τους ώμους του.

Εκείνη έμενε γονατιστή, συντριμμένη, χαϊδεύοντας με μια κίνηση μηχανική τα χεράκια της που πόνεσαν από το σφιγμένο. Από το στόμα της έβγαλναν κάθε τόσο μικρές, ανάρθρες σχεδόν κραυγές σαν να φώναζε ένα μικρό πλεγμένο ζώο...

— Όχι, δεν την θέλω πια αυτή την ζωή...

Σε ποιόν να έμπιστευθι τον πόνο της; Ποιόν να θρή; Σε ποιόν να ζητήσει προστασία; Όχι, αν μπορούσε να ξαναβρεί το παιδί της! Θά δραπετεύε αμέσως. Και θά πήγαινε κάπου μακριά, λησμονημένη απ' όλους, να ζήσει, ναι, η μόνη ευτυχία, η αληθινή!

Την επομένη της σκηνής αυτής, συνηντήσε τον Ζερβάλ:

— Καλέ μου Ζερβάλ, μπορώ πάντοτε να υπολογίζω σε σάς;

— Πάντοτε!

— Το λάθος μου δεν λιγώστεψε καθόλου την συμπάθειά σας απέναντί μου; — Μου προξένησε μεγάλη λύπη. Μα την ξέχασα έντελως μπροστά στον πόνο σας...

— Ζερβάλ! Καλέ μου Ζερβάλ! Θέλω το παιδί μου!

— Δώστε μου πληροφορίες. Πήτε μου όλα όσα θά μπορούσαν να μου χρησιμεύσουν για να το ξαναβρω.

— Αλλοίμονο! Δεν ξέρω τίποτα... Ούτε το όνομα της κοιλιάδας που είμασταν στην Ελβετία, ούτε ξέρω πώς ήταν η γυναίκα που πήρε την κόρη μου... Δεν ξέρω καν την ημερομηνία της γεννήσεώς της.

— Το όνομα τουλάχιστον της γυναίκας αυτής;

— Ούτε αυτό, Ζερβάλ, ούτε αυτό. Δεν ξέρω τίποτα... τίποτα... Όχι! Είναι αφάνταστα σκληρό!

— Θά ζητήσω μια άδεια, θά πάω εκεί, και θά ψάξω. Βασισθήτε σε μένα, στην στοργή μου, φτωχή μου Βέρθα...

Συγκρατήθηκε για να μην προσθέσει:

«Βασισθήτε στον έρωτά μου!» Όχι, ήταν πολύ νωρίς ακόμη. Έξ άλλου είχε αποφασίσει να μην υπακούση ποτέ σε καμιά όρμη. Το συνέδιό του ήταν καλά υπολογισμένο. Ήδη το μυστικό της Βέρθας του έδινε ένα επιχείρημα απέναντι στον πατέρα της.

«Αν άνειλάυπτε το παιδί, είχε εξασφαλίσει τη νίκη του. Θά παρουσιαζόταν στον Τερλάν και θά του μιλούσε όρθα - κοφτά:

— Δεν υποχωρήσατε μπροστά σ' ένα έγκλημα για να μείνη μυστική ή αποπλάνηση της Βέρθας. Την αποπλάνηση αυτή, έγω την ξέρω. Το παιδί, ξέρω που τόχετε κρυμμένο. Άγαπώ την Βέρθα. Δώστε μου την. Η ατίμωσή της θά μείνη παντοτεινά μυστική. Αν άρνηθήτε, θά τ'α φανερώσω όλα!

Δεν κατώρθωσε να πάρη άδεια παρά μόνο έξη μήνες αργότερα... Έφυγε χωρίς να φαντασθι ο Τερλάν με πόση αγωνία η Βέρθα περίμενε την επιστροφή του!

Τέλος ύστερ' από ένα μήνα, γύρισε. Την παραμονή είχε αναγγείλει την άφιξή του στον Τερλάν. Και από το παρόθυρό της, η Βέρθα δεν άφηνε ούτε λεπτό με το βλέμμα της τον πευκοφυτεμένο δρόμο του Σεντάν.

Νάτος, επί τέλους, το σούρουπο κατά τις έξη. Εκείνη κατεβαίνει τρέχοντας και τον υποδέχεται πούτη στην γρίλλα του κήπου ενώ η καρδιά της αγωνίζεται να σπάσει.

Δεν κατορθώνει να πη παρά μια λέξη μόνο, μια λέξη από την οποία κρέμεται όλη η ζωή της:

— Λοιπόν;

— Δεν κατώρθωσα ν' ανακαλύψω τίποτα!...

— Τίποτα; ! !

— Ούτε ίχνος!

Κι' ήταν αλήθεια. Στην κοιλιάδα του Τρέζα, ήταν γνωστό το έρωτικό δράμα. Μα κανείς δεν ήξερε τι είχε απογίνει το παιδί άφου η Λίνα Κίφφερ δεν ήταν από τον τόπο. Κανείς δεν ήξερε να

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

πή ούτε από ποιά έρχόταν, ούτε ποιά πήγαινε. Ένα ζαθού μυστήριο σκέπαζε το πράγμα.

Τότε η Βέρθα γύρισε στο δωμάτιό της συντριμμένη. Ένοιωθε τ'α γόνάτα της να λυγίζουν.

ΕΝΑ ΔΙΑΒΗΜΑ

Την επομένη, ξέφυγε χωρίς να την δει κανείς από την Γκλориέτ, κι' έτρεξε ως την διασταύρωση των Τεσσάρων Δρόμων, σε απόσταση δυο χιλιομέτρων από την Γκλориέτ.

Εκεί σ' ένα απομονωμένο σπιτάκι, πετριγυρισμένο από ψηλούς τοίχους που περιέκλειαν έναν μεγάλο λαχανόκηπο, κατοικούσε μια γεροντοκόρη, η θεία Μαρί-Ζάν Μωζί, αδελφή της μητέρας της Βέρθας. Ήταν ένα πλάσμα παράξενο, που έβλεπε λίγο κόσμο, και φημιζόταν ως τρομερά φιλάργυρη. Αντιπαθούσε τον Τερλάν, μα αγαπούσε την Βέρθα. Εξηντάρα, ψηλή και κοκκαλιάρη, μαυριδερή, με ματογυάλια στη μύτη, δεν έδινε παρά μόνο την Κυριακή για να πάη στην λειτουργία, στο Μπαζέιγ. Τον υπόλοιπο καιρό, δεν την έβλεπε κανείς. Όταν, τυχαία, οι άνθρωποι περνούσαν από τον κήπο, την έβλεπαν καθισμένη στο παράθυρό της, με τις κουστίνες ανασκωμένες, να διαβάζει, να διαβάζει αδιάκοπα.

Η πλούσια γεροντοκόρη — υπελογίζαν ότι είχε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα περιουσία — είχε διακόψει κάθε σχέση με τον Τερλάν, αρκετά χρόνια τώρα, η Βέρθα όμως έρχόταν συχνά και την έβλεπε κρυφά.

Όταν η Βέρθα ώρμησε μέσα στον κήπο, η γεροντοκόρη ήταν στο παράθυρό της, στην αλάνια πολυθρόνα της, διαβάζοντας για έκαστη φορά τον Βολταίρο.

Η Μαρί - Ζάν ανασήκωσε λίγο τ'α γυαλιά της επάνω από τ'α μαύρα μπαντά των μαλλιών της, νευριασμένη κατά βάθος που την άνησχυόσαν.

— Τι συμβαίνει; Τι συμβαίνει; μουρμούρισε. Έχεις πολύ παράξενο ύφος σήμερα...

Μα σώπασε και ξεθύμωσε αμέσως όταν είδε την Βέρθα να γονατίζει μπροστά της, κλαίνοντας με λυγμούς.

— Ω θεία! θεία, αν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένη!

Η καρδιά της γεροντοκόρης ήταν τόσο καλή, τόσο πονετική, όσο αδιάφορη φαινόταν για κείνους που δεν την γνώριζαν καλά.

Τοποθέτησε τον Βολταίρο σ' ένα τραπέζακι κι' ανασήκωσε την Βέρθα με τρυφερότητα.

— Ο πατέρας σου πάλι, έ;

— Ναι.

— Θά κάνη έλο τον κόσμο δυστυχισμένο, αυτός έδω. Πές μου τα όλα!

Ναι, ήταν αποφασισμένη να της τ'αποκαλύψη όλα. Η δυστυχία έχει ανάγκη να έμπιστευθι κάπου... Υποφέροντας μόνη, υπέφερε έκαστο φως περισσότερο. Καμιά φορά της φαινόταν ότι

θά τρελλαθι από το πολύ κλάμμα.

Η Βέρθα μίλησε. Η Μαρί - Ζάν την άκουγε χωρίς να την διακόπτει με μάτια κλειστά, με χέρια που έτρεμαν πότε-πότε. Όταν η εξομολόγηση της Βέρθας τελείωσε, της είπε μονάχα:

— Γιατί δεν μου τ'α είπες όλα αυτά από την πρώτη μέρα; Θά είχα ίσως έμποδισι πολλά πράγματα...

Φόρεσε το μπουνέ της, τ'α παπούτσια της, και τ'α γάντια της.

— Θά πάω να δω τον Τερλάν. Θά δούμε...

Κι' έκανε ό,τι είπε.

Ο Τερλάν δεν είχε επιστρέψει ακόμα. Η Βέρθα κατώρθωσε να γλυστρήσει στο δωμάτιό της χωρίς να την δει κανείς. Η Μαρί - Ζάν περίμενε. Ο νηματοουργός ήρθε για το δείπνο.

Όταν αντίκρυσε την γεροντοκόρη άρ-

— Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; Ποιός είναι ο άτιμος ψεύτης;

χισε να γελά.

— Ποιός καλός άέρας, σας φέρνει έδω έσας;

— Μπορεί νάναι κανένας άέρας καταιγίδος, αγόρι μου.

— Φουσηξτε τότε λοιπόν, άμέσως. Τι περιμένετε;

Η Μαρί - Ζάν τότε του είπε όλα όσα θάραιναν την καρδιά της.

Καταλαβαίνοντας ότι η Βέρθα είχε μιλήσει, ο Τερλάν έγινε πελιδνός. Το πρόσωπό του συσπάσθηκε, έγινε τρομακτικό.

— Και τώρα τι θέλετε; ρώτησε, όταν εκείνη σώπασε.

— Αυτό που θέλω είναι απλούστατο... Θέλω να πάσετε να βασανίζετε τη Βέρθα. Έσείς δεν φέρεστε σαν πατέ-

ρας μ'α σαν δήμιος.

— Αυτό είναι έλο; ρώτησε εκείνος σαρκαζόντας.

— Όχι. Θέλω να της πητε ποιά είναι το παιδί... Και να της επιτρέψετε, αν όχι να τ'α πάρη κοντά της, όπως θάπρεπε, να πηγαίνη τουλάχιστον να τ'α γκαλιάζη όσες φορές θελήσει.

— Άλλο τίποτα;

— Τίποτα. Και σας προειδοποιώ ότι αν άρνηθιτε...

— Αν άρνηθω;

— Δεν θά πάρετε πεντάρα από τις πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα που έχω...

— Χά! χά!

— Θά προτιμούσα να τ'α πετάξω στον ποταμό.

Εκείνος κρατούσε την κοιλιά του, τρανταζόμενος ολόκληρος από ένα άσυγκράτητο γέλιο.

Τέλος, συγκρατήθηκε με κόπο, και είπε, γεμίζοντας την πίπα του:

— Τις πεντακόσιες χιλιάδες σας, τ'α παληοβελιά σας, τ'α γυαλιά σας, και τον έαυτό σας μπορείτε όποτε θέλετε να τ'α πετάξετε στον ποταμό, αν τ'α λέη η καρδιά σας. Σκοτίσθηκα! Και τώρα δίνετε τού! Πεινώ. Το δείπνο είν' έτοιμο. Δεν σας προσκαλώ κι' καληνύχτα!

Της γύρισε την πλάτη.

Η Μαρί - Ζάν ήταν συνηθισμένη στους άποτομους αυτούς τρόπους του. Δεν προ-

σεβλήθη γι' αυτό, κι' έφυγε άξιοπραπώς. Η καρδιά της όμως μάτωνε.

ΜΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Η ώρα του δείπνου χτύπησε. Η Βέρθα δεν κατέθηκε.

Ο Τερλάν δεν άνησυχισε καθόλου για την ύγεια της. Μετά το δείπνο, μπήκε στο δωμάτιό της, καπνίζοντας, με τ'α χέρια πίσω στην πλάτη του.

Δεν έκανε τον παραμικρόν υπαινιγμό για την επίσκεψη της Μαρί - Ζάν. Δεν έκανε κανένα παράπονο στην Βέρθα για την εξομολόγησή της στη γεροντοκόρη.

Καρφώθηκε μπροστά της, λίγο ερωτικός:

— Όστε θέλεις να μάθης που κρύβε-

και το κοριτσάκι;

—Ω! πατέρα, πείτε μου, πείτε μου, και σ'ας συγχωρώ όλα αυτά που με κάνατε να υποφέρω.

—Μά ένα δώρο απαιτεί ανταπόδοσιν κι' έτσι θα μου προσφέρεις κι' εσύ κάτι χέρι με χέρι...

—Μιλήστε, πατέρα, είπε εκείνη, αρχίζοντας πάλι να φοβάται.

—Παντρεύσου... Την ημέρα του γάμου — μεταξύ του δημαρχείου και της εκκλησίας — θα μάθεις τι έκανα το παιδί σου...

Παλλόμενη, άρπαξε το χέρι του πατέρα της.

—Μού τ' όρκιζεσαι;

—Σου τ' όρκίζομαι στην τιμή μου!

—Καλά! Πάντρεψέ με λοιπόν! — φώναζε σάν χαμένη — πάντρεψέ με! Πάντρεψέ με!

Έτσι εγκατέλειπε πάλι τη ζωή της στα χέρια του πατέρα της. Έγκαταλείπονταν χωρίς θέληση, χωρίς αντίσταση, μη έχοντας πια παρά ένα σκοπό μονάχα: να ξαναδύ την κόρη της.

Όλα της ήταν αδιάφορα: ο σύζυγος που θα της έδιναν και που θάταν αδύνατο να τον αγαπήσει ποτέ. 'Η ύποκρισία που θα έδειχνε. Όλα αυτά ποκρίσια που θα έδειχνε. Όλα αυτά ποκρίσια που θα έδειχνε.

Ναί, θάταν υποχρεωμένη να έφευρίσκε προφάσεις για ταξίδια. Ναί, θά περνούσε μέρες δολοκλήρες και νύχτες αγωνίας με τον φόβο ότι ο σύζυγός της θ' ανεκάλυπτε το παληό της σφάλμα!

Τι σημασία είχαν όλα αυτά; Οι αγωνίες, τα ψέμματα, οι κωμωδίες, πόσο ήταν άσημαντα έμπρός στο παιδιάστιχο χαμόγελο και τα παχουλιά χεράκια που θ' άνοιγαν ν' αγκαλιάσουν την μητέρα, και τις ανέκφραστα γλυκές πρώτες λέξεις «Μαμά. Μαμά!» που θάκαναν την καρδιά της να σπαρατράη από ευτυχία...

Ο Τερλάν έδωκε μερικές δεξιώσεις και χορούς. Οι υποψήφιοι μνηστήρες δεν έλειψαν.

Τι μαρτύριο για την Βέρθα!... Έβγαίνε από τις γιορτές εκείνες, συντριμμένη. Εκείνη, που η χαρά της είχε πεθάνει για πάντα, περνούσε τις νύχτες της χαμογελώντας σε μίαν όπτασία. Ποτέ δεν ήταν έκθαμβωτικά δημοφ. Ο Ζερβαί κατάλαβε άμέσως τα σχέδια του Τερλάν.

Η Βέρθα θα παντρευόταν! Θα έπρεπε ποτέ να γίνει αυτό; Και πώς να το έμποδισ; Κάποτε, είχε οθάσει ως το έγκλημα... 'Η τύχη δεν θα του ποσέφερε πια παρόμοια τραγική ευκαιρία.

Ο Τερλάν εξ άλλου του έμπιστεύτηκε τα σχέδιά του.

Η Βέρθα επίθυμει να παντρευτή. Καταλαβαίνεις, βέβαια, δεν υπάρχει λόγος να το αναβάλουμε περισσότερο...

Όταν ο καλός Ζερβαί ξαναείδε την Βέρθα, της μίλησε με δση τρυφερότητα δεν της είχε μιλήσει ποτέ ως τώρα. Και τα γαλανιά του μάτια ποτέ δεν ήταν πιδ ελκρινή.

—Ναί, Βέρθα, έχετε δίκιο. Πρέπει να παντρευτήτε...

Μπροστά του, εκείνη δεν υποκρινόταν. Ξέπασσε σε λυγμούς, χωρίς να κρύβεται:

—Είναι φρικτό! Φρικτό!

—Μά Βέρθα, αφού κανείς δεν σε άναγκάζει, γιατί δέχτηκε;

—Γιατί αν παντρευτώ, ο πατέρας μου μού όρκίστηκε, ότι θα μου πη που είναι το παιδί μου... Μά είναι φρικτό, Ζερβαί,

υποφέρω τρομερά, θάθελα νάχα πεθάινει...

—Αν ο άνδρας σας σ'ας αγαπά, θα σ'ας συγχωρήσει χωρίς άμφιβολία.

—Νά με συγχωρήση! Νομίζετε ότι θα βρω ποτέ το θάρρος να του πω;... Όχι! Όχι! Θα πω ψέμματα... είναι ανάγκη... θα το κάνω... αφού πρόκειται για το παιδί μου...

Ο Ζερβαί έσκυψε το κεφάλι του. Έμεινε δυο λεπτά σιωπηλός.

Υστερα με φωνή που φαινόταν θαθεία παραγμένη, είπε:

—Πολλές φορές, περνά κανείς δίπλα στην ευτυχία χωρίς να την αντιληφθ... Θάταν προτιμότερο να είχατε συναντήσει κανέναν φτωχό, κανέναν ταπεινό, που θα σ'ας αγαπούσε αληθινά, που θα υπέφερε μαθαίνοντας το λάθος σας, μά και που θα έθετε επίσης με υπερηφάνεια ως μοναδικό σκοπό του, να σ'ας κάνει να τον αγαπήσετε, αφού θ' ας τα συγχωρούσε όλα... Τότε θα έρχόταν η λήθη για σ'ας... ίσως!... και για κανέναν επίσης... Και ο άνθρωπος αυτός αν τον συναντούσατε, δεν θα σ'ας στερούσε το παιδί σας... Θά σ'ας έλεγε: «Πάμε μαζί να το βρούμε. Και θ' ας το αγαπήσουμε κι' οι δυο...» Ποιος ξέρει αν ο άνθρωπος αυτός δεν υπάρχει;

—Ναί, είπε εκείνη σκεπτική. 'Αν ο άνθρωπος αυτός έρχόταν και μ' αγαπούσε με τέτοιο τρόπον, θάμουν ευτυχισμένη ακόμη, πολύ ευτυχισμένη... Μά το δεινό αυτό είναι ανώτερο από την ανθρωπότητα και δεν τ' πιστεύω... Τον άσημαντο, ταπεινό άνθρωπο για τον οποίο μιλάτε, Ζερβαί, τον φαντάζομαι! Δεν μπορεί παρά να είναι ένας τυχοδιώκτης, ματαιόδοξος και κυνικός, έτοιμος να φορτωθώ το παληό μου λάθος... Είμαι πλούσια... και άτιμασμένη! Είμαι πιδ δυστυχισμένη από οιαδήποτε άλλη. 'Αν ήμουν φτωχή, θ' α μπορούσα ακόμη να πιστέψω στον έρωτα... και στη συγνώμη!... Έτσι πλούσια όπως είμαι, μού είναι αδύνατο!

Ο Ζερβαί ζτενε προς αυτήν τα χέρια του που έτρεμαν. Τα δάκρυα κυλούσαν άριστοτεχνικά στα μάγουλά του. Έτοιμαζόταν να γονατίσει μπροστά της. Εκείνη την στιγμή φάνηκε ο Τερλάν, έρχόμενος προς το μέρος τους. Η Βέρθα είπε, χωρίς να καταλαβαίνει:

—Καλέ μου Ζερβαί, υποφέρετε εξ αιτίας μου!

Ο καλός Ζερβαί απομακρύνθηκε σκουπίζοντας τα μάτια του. Μουρμούριζε με παραφορά:

—Όχι! Δεν θ' άνηκη σε κανέναν άλλον εκτός από μένα! Σε κανένα!

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τρεις υποψήφιοι μνηστήρες παρουσιάσθηκαν διαδοχικά.

Πρώτα - πρώτα, ο Άνρ Λε Βιριέ, ένας νέος άνδρας είκοσιπέντε χρόνων, μεγαλοκτηματίας κι' εξαιρετικά πλούσιος.

Το γύρισε την πλάτη, ανέθηκε στ' αλογό του, απομακρύνθηκε με καλπισμό, και δεν τον έηναείδαν πια.

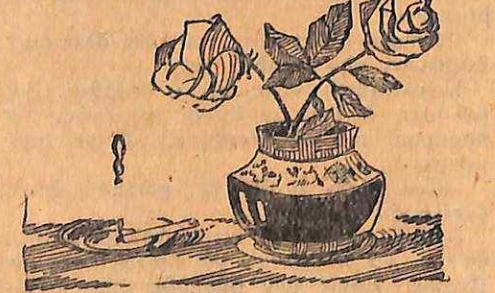
Στην άκρη του δάσους, διασταυώθηκε, στο μονοπάτι με τον Ζερβαί, που επέστρεφε από το νηματοουργείο. Ο Ζερβαί μόλις πρόφθασε να παραμερίσει για να μην τον παρασύρη το αλογό. Χαμογέλασε...

Την ίδια στιγμή ο Τερλάν φώναζε έξαλλος στην Βέρθα:

—Τά ξέρει όλα... Ένα άνδρουνό γράμμα... Το τ' α φανέρωσαν όλα! Πρέπει να βρούμε έναν άλλον, τώρα!

Έναν άλλον; Βέβαια, δεν ήταν δυνατό να βρεθούν μνηστήρες... Μά ας το πού είχε συμβή στον Λε Βιριέ δεν θ' επαναλαμβανόταν και στους άλλους;

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ήταν ώρα το παλληκάρι, έξυπνο και μορφωμένο.

Ο Τερλάν δέχτηκε άμέσως την πρόταση γάμου. Την άλλη μέρα το άνηγαίλε στην κόρη του που όρισκόταν στον κήπο, ζητώντας τη γνώμη της.

Σοβαρή και θλιμμένη, εκείνη άπληντισε:

—Τι μ' ενδιαφέρει. Δεν θ' αγαπήσω ποτέ πια. Δέχθηκα να παντρευτώ. Σε σ'ας άνέθεσα την φροντίδα να μού βρητε έναν σύζυγο. Με έξαναγκάζετε σ' ένα δεύτερο σφάλμα: θέλω ν' αναλάβετε μόνος σας την ευθύνη να έξαπατήσετε έναν άνδρα γεμάτον πίστη και τιμιότητα, ίσως ίσως και έρωτα ακόμα...

Έκείνος τράθηξε μιά ρουφηξιά από την πίπα του και έφτυσε στ' άνθισμένα γαρύφαλλα:

—Δεν είσαι παρά μιά άνόητη!

Έκείνη πήρε το χέρι του και τόσφιξε νευρικά.

—Ναί, μιά άνόητη! Φροντίστε λοιπόν καλά να μη μαντεύση κανείς το μυστικό μας, να μη με ρωτήσει ο άρραβωνιαστικός μου τίποτα, γιατί δεν θ' αρω τη δύναμη να πω ψέμματα.

—Και τι θ' α πη;

—Την αλήθεια!

Σήκωσε το χέρι του για να την χτυπήσει. Εκείνη έμεινε ήρεμη. Ο Τερλάν δεν τόλμησε. Καταλάβαινε ότι δεν τον φοβόταν πια.

Την άλλη μέρα ο Τερλάν έλεγε στον Άνρ Λε Βιριέ, χτυπώντας τον στον ώμο και γελώντας τρανταχτά:

—Αρχήστε να φλερτάρτε την κόρη μου. Δεν σ'ας βλέπει με κακό μάτι. Είναι όμως δύσκολη, και προσπαθήστε να της άρέσετε.

Αυτό διήρκεσε δυο εβδομάδες. Ήδη ο νηματοργός, ένθουσιασμένος, έτοιμαζόταν να όριση την ημέρα του γάμου, όταν ο Λε Βιριέ έφθασε έφιππος και ζήτησε να τον δει.

Όταν έμειναν μόνοι, ο νέος έβγαλε ένα γράμμα από το πορτοφόλι του και τώδωσε κατάχλωμος στον Τερλάν.

—Διαβάστε, κύριε!

Κεραυνός! Το γράμμα εξιστορούσε το μητρικό δράμα στην κοιλιά του Τρέζα. Τα δάχτυλα του Τερλάν έτρεμαν από την συγκρατημένη μανία. Ψιθύρισε:

—Ποιος είναι ο άθλιος; Ποιος είναι ο άτιμος ψεύτης;...

—Άθλιος, χωρίς άμφιβολία! Άτιμος επίσης... ψεύτης όμως, όχι!

—Όστε πιστεύετε...;

—Έρχομαι από το Φορνασέττο, είπε ο Λε Βιριέ, ήρεμος πάντα.

Και χαιστώντας ψυχρά:

—Θά δώσετε στην δεσποινίδα κόρη σας τις άπαιτούμενες έξηγήσεις... Χαίρετε!

Το γύρισε την πλάτη, ανέθηκε στ' αλογό του, απομακρύνθηκε με καλπισμό, και δεν τον έηναείδαν πια.

Στην άκρη του δάσους, διασταυώθηκε, στο μονοπάτι με τον Ζερβαί, που επέστρεφε από το νηματοουργείο. Ο Ζερβαί μόλις πρόφθασε να παραμερίσει για να μην τον παρασύρη το αλογό. Χαμογέλασε...

Την ίδια στιγμή ο Τερλάν φώναζε έξαλλος στην Βέρθα:

—Τά ξέρει όλα... Ένα άνδρουνό γράμμα... Το τ' α φανέρωσαν όλα! Πρέπει να βρούμε έναν άλλον, τώρα!

Έναν άλλον; Βέβαια, δεν ήταν δυνατό να βρεθούν μνηστήρες... Μά ας το πού είχε συμβή στον Λε Βιριέ δεν θ' επαναλαμβανόταν και στους άλλους;

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η άραβική κασετίνα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΧΑΓΚ

Η κασετίνα αυτή χωρούσε έναν άνδρα. 'Η ώρασιότατη εύνοουμένη ενός πασα—καθώς διηγόνταν—την χρησιμοποιούσε ως την μέρα που ο σύζυγός της, έπιστρέφοντας άπρόοπτα από ένα ταξίδι, την διέταξε να σηκώσει το σκέπασμα. 'Η κασετίνα ήταν κλειδωμένη και να βρεθώ το κλειδί. 'Η ώραα, καταγανακτημένη, όρκίστηκε πως κανένας έραστής δεν ήταν κρυμμένος μέσα στην κασετίνα. 'Ο πασάς άποκρίθηκε πως δεν έθετε εν άμφιβόλω την καλή της πίστη, και γι' αυτό θάρριχνε την κασετίνα μέσα στο ποτάμι. 'Υστερα από δυο—τρεις μέρες, ένας ψαράς έφερε πίσω την κασετίνα με το φριχτό της περιεχόμενο.

Όταν η Λιλή, νεαρά σύζυγος του φόν Στράσενφελντ, συνταγματάρχου του Ιππικού της Α. Α. Μ. του Φραγκίσκου 'Ιωσήφ, είδε την άραβική κασετίνα σ' ένα μαγαζί της Τύνιδος εκτός άπ' τον σύζυγο την συνάδευσε κι' ο γοητευτικός μελαψός ύπολογαγός των σπαχήδων, Ραούλ Μπαρκούρ.

Την θέλω, είπε η Λιλή, χαμογελώντας στον σύζυγό της με τα όμορφα πράσινα μάτια της. Θα είναι θαύμα στο περίπτερο της βίλλας μας.

Η άραβική κασετίνα μεταφέρθηκε στο περίπτερο της παραθαλασσίας βίλλας που ο φόν Στράσενφελντ το είχε μεταβάλλει σε επίγειο παράδεισο για χατήρι της γυναίκας του. 'Η βίλλα ήταν χτισμένη άπάνω από ένα ψηλό βράχο, στο χείλος της άβυσσος. 'Η Λιλή, σκυμμένη άπάνω άπ' την ταρατσα, έβλεπε τα κύματα να σπάζουν άπάνω στον βράχο με τα λευκά, άφρισμένα σειρήνια τους. Ένα μονοπάτι ώδηγούσε στην βίλλα, δύσβατο, εκτός από τον μεγάλο δρόμο. Και συχνά, ο Ραούλ Μπαρκούρ έπαιρνε αυτό το μονοπάτι.

Ο έρωτάς του για την Λιλή ήταν πιδ δυνατός από κάθε λογική. Οι δυο έρασταί κατέφευγαν στο περίπτερο. Έπρεπε όμως να βρίσκονται συνεχώς σε έπιφυλακή. Όταν ο νεαρός ύπολογαγός των σπαχήδων βρισκόταν μέσα στο περίπτερο, η καμαρίνα της Λιλής φρουρούσε την ευτυχία τους.

Μιά μέρα που ο σύζυγος είχε λείπει για μιά έκδρομη δυο ήμερών, η καμαρίερα επέστρεψε λαχανιασμένη, λέγοντας στους έραστas πως ο κύριος είχε έπιστρέψει άπρόοπτα.

—Γρήγορα, Ραούλ, κρύψου έδω—μέσα! είπε η Λιλή δείχνοντας την κασετίνα και σηκώνοντας το σκέπασμα.

Για να μην ένοχοποιηθώ η Λιλή του, ο νέος πήδηξε μέσα στην κασετίνα κι' η νέα κατέβασε το σκέπασμα, τον κλειδωσε μέσα κι' έκρυψε το κλειδί μέσα στον κόρφο της. 'Υστερα έσπευσε στο σπίτι.

Ο σύζυγος δεν βρισκόταν εκεί. Πληροφορηθείς πως τον είχαν δη να διευθύνεται προς τον κήπο, η Λιλή επέστρεψε βιαστικά στο περίπτερο. Ένώ στεκόταν, άναποφάσιστη, στο κατώφλι, άκουσε βήματα άπ' το μονοπάτι. Έκανε άμέσως πως διάβαζε κάποιο βιβλίο.

Στεκόταν άναποφάσιστη στο κατώφλι...

Θα την άνάγκη να καθουχάσω τον έαυτό μου. Στην ηλικία μου, έχω την άνάγκη του προσφίλους προσώπου, της όμιλίας του. Νά μού πης πως μ' αγαπάς, πως αγαπάς μονάχα έμένα, πως είσαι άνικανη να με άπατήσης.

—Τι κουταμάρες! Πως σου ήρθε τέτοια σκέψη;

—'Η κασετίνα μού τις ένέπνευσε, Ξέρεις την Ιστορία της... Το άπατημένου συζύγου που έπνιξε τον έραστή. Ξέχασα τι φυλάγεις εκεί μέσα, άγάπη μου...

—'Η Λιλή πάγωσε σύγκορμα και με μιά μεγάλη προσπάθεια, πρόσφερε:

—Βιβλία...

—Δεν τ' άνοίγουμε να δοθε τους θησαυρούς σου...

Τα παγωμένα χείλη της χαμογέλασαν:

—Σάν την γυναίκα του θρόλου, έχασα

κι' εγώ το κλειδί.

Τό βλέμμα του φόν Στράσενφελντ έδειχνε μιάν άδάσαστη θέληση.

—Μισώ αυτή την κασετίνα! της είπε. Νά την ξεφορτωθούμε.

—Όπως θέλεις. Αύριο.

—Όχι: σήμερα.

—Όπως θέλεις, είπε εκείνη με σβυσμένη φωνή. Γιατί όμως τόσο βιασύνη; Δεν παίνομε τώρα το τοσί κι' αύριο φροντίζουμε;

—Όχι. Θα ήθελα να το γκρεμίσω στην θάλασσα. Νά χαθώ για πάντα μπροστά άπ' τα μάτια μου.

Τό βλέμμα του ήταν καρφωμένο άπάνω στα μάτια της Λιλής.

—Γιατί όχι; είπε εκείνη γελώντας.

Είχε αντίλαοι ένα ήρωικό θάρρος άπ' την τραγική θέση που βρισκόταν.

—Όρσον, φώναξε ο συνταγματάρχης, έλάτε μαζί με τον κηπουρό. Έτσι μπράβο. Σηκώστε την κασετίνα και ρίξτε την στην θάλασσα.

—Μά... είναι βαρεία! είπε ο ύπηρέτης.

—Είναι γεμάτη βιβλία, άποκρίθηκε ο φόν Στράσενφελντ.

Η Λιλή, παγωμένη, με μουδιασμένα μέλη, είδε τους ύπηρέτες να σηκώνουν την κασετίνα άπάνω άπ' την άβυσσο.

—Τι περιμένετε; ρώτησε ο συνταγματάρχης.

Η κασετίνα γκρεμίστηκε στη θάλασσα...

—Τι παράξενες που είσθε σεις οι γυναίκες! είπε ο σύζυγος μόλις έμειναν μόνοι. Θα περίμενα από σένα δάκρυα ίκεσίας, διαμαρτυρίες... Αυτή η κασετίνα σου άρεσε τόσο πολύ! Άς είναι, εγώ είχα στοιχηματίσει πως αυτό θα συνέβαινε. 'Υπολογαγέ, χάσατε το στοιχημα.

Κατάπληκτη, η Λιλή είδε από τους θάμνους να βγαίνει ο Μπαρκούρ και να προχωρή, ευθυτενής, προς το μέρος τους. 'Η Λιλή έπνιξε μιά κραυγή!

—Είμαι άπολύτως πεπεισμένος, συνταγματάρχα μου, κι' έχασα τ' στοιχημα, είπε ο ύπολογαγός. Ποδ να φανταστώ πως ύπάρχει μιά σύζυγος τόσον ύπακοη, που ύποτάσσεται τυφλά στις έπιθυμίες του συζύγου της! Τώρα μού έπιτρέπετε ν' άποσυρθώ για να μην ταραζώ την άρμονία ενός τόσο ταιριασμένου άνδρόγυνου.

Η Λιλή καταλάβαινε: ο σύζυγός της είχε πάει στο περίπτερο πριν άπ' αυτήν και θα είχε δεύτερο κλειδί με το όποιο έλευθέρωσε τον ύπολογαγό.

—'Η κασετίνα μού τις ένέπνευσε, Ξέρεις την Ιστορία της... Το άπατημένου συζύγου που έπνιξε τον έραστή. Ξέχασα τι φυλάγεις εκεί μέσα, άγάπη μου...

—'Η Λιλή πάγωσε σύγκορμα και με μιά μεγάλη προσπάθεια, πρόσφερε:

—Βιβλία...

—Δεν τ' άνοίγουμε να δοθε τους θησαυρούς σου...

Τα παγωμένα χείλη της χαμογέλασαν:

—Σάν την γυναίκα του θρόλου, έχασα

κι' εγώ το κλειδί.

Τό βλέμμα του φόν Στράσενφελντ έδειχνε μιάν άδάσαστη θέληση.

—Μισώ αυτή την κασετίνα! της είπε. Νά την ξεφορτωθούμε.

—Όπως θέλεις. Αύριο.

—Όχι: σήμερα.

—Όπως θέλεις, είπε εκείνη με σβυσμένη φωνή. Γιατί όμως τόσο βιασύνη; Δεν παίνομε τώρα το τοσί κι' αύριο φροντίζουμε;

—Όχι. Θα ήθελα να το γκρεμίσω στην θάλασσα. Νά χαθώ για πάντα μπροστά άπ' τα μάτια μου.

Τό βλέμμα του ήταν καρφωμένο άπάνω στα μάτια της Λιλής.

—Γιατί όχι; είπε εκείνη γελώντας.

Είχε αντίλαοι ένα ήρωικό θάρρος άπ' την τραγική θέση που βρισκόταν.

—Όρσον, φώναξε ο συνταγματάρχης, έλάτε μαζί με τον κηπουρό. Έτσι μπράβο. Σηκώστε την κασετίνα και ρίξτε την στην θάλασσα.

—Μά... είναι βαρεία! είπε ο ύπηρέτης.

—Είναι γεμάτη βιβλία, άποκρίθηκε ο φόν Στράσενφελντ.

Η Λιλή, παγωμένη, με μουδιασμένα μέλη, είδε τους ύπηρέτες να σηκώνουν την κασετίνα άπάνω άπ' την άβυσσο.

—Τι περιμένετε; ρώτησε ο συνταγματάρχης.

Η κασετίνα γκρεμίστηκε στη θάλασσα...

ΕΥΑ ΧΑΓΚ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΠΩΣ...ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΗΚΕ Ο ΤΟΣΚΑΝΙΝΙ

Όλοι οι κάτοχοι ραδιοφώνου και οι μουσικόφιλοι γενικά, ξέρουν τον Τοσκανίνι: είναι ο μεγαλύτερος σήμερα μάστρος του κόσμου. Αυτές τις μέρες ο Τοσκανίνι είχε σημειώσει μια νέα επιτυχία, και με την ευκαιρία αυτή τα ευρωπαϊκά φύλλα υπενθυμίζουν, πώς άρχισε ο περιφημός αυτός μουσικός το ένδοξο στάδιό του:

Στά 1886, ο Τοσκανίνι που ήταν τότε 23 ετών, βρισκόταν στη Βραζιλία ως διολονταρίστας με το «τουρνέ» όπερας του 'Ιταλού υπερεξόχου Κλώντιο Ρόσι. Κάποτε ο θίασος... εξώκειλε και στο Σάν Πάολο και ο διευθυντής του, για να κολακεύσει το μουσικό αίσθημα των κατοίκων της πόλεως, ανέθεσε την διευθύνση της όρχηστρας σ' έναν ντόπιό μάστρο. Θά έπαιζαν την «Αίντα».

Η παράσταση είχε αρχίσει οπωσδήποτε καλά, ξαφνικά όμως ο... «τιμής ένεκεν» μάστρος τα χάνει και στο τέλος αναγκάζεται να αφήσει την μαγκιέτα του στο αναλόγιο και να διακόψει την παράσταση.

Τι γινότανε τότε; Οι θεατοί άρχισαν να διαμαρτύρονται ζητώντας πίσω τα λεφτά τους και ο δυστυχισμένος Ρόσι τραβούσε τα μαλλιά του, όποτε προβάλλει μέσα απ' την όρχηστρα ο νεαρός διολονταρίστας Τοσκανίνι και δηλώνει με θάρρος ότι αναλαμβάνει να διευθύνει αυτός το έργο.

Κι' έτσι χαμένα κι' έτσι χαμένα, του παραδίδουν άμέσως την μαγκιέτα του ανιάνου μαστρού και ο Τοσκανίνι τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε να γίνει άμέσως το είδωλο του κοινού. Από τότε οι θεατοί του ήπηρεσαν αμέτρητοι.

□ □

ΜΕΛΑΝΟΧΙΤΩΝΕΣ... ΚΑΙ

ΛΕΥΚΟΧΙΤΩΝΕΣ

Η «Ιταλοαίθιοπική» υπόθεση που δυστυχώς, δεν λείει ακόμη να πάει τέλος, έδωσε αφορμή στην δημιουργία πολλών έπεισοδίων κι' ανεκδότων απ' τα οποία παραθέτουμε δύο: Σ' ένα γαλλικό σχολείο, ο δάσκαλος ρωτά έναν μαθητή.

—Λέγε μου έσύ μικρέ, τί ξέρεις για τον πόλεμο 'Ιταλίας και 'Αθουανίας;

—Κύριε, άπαντά, ο νεαρός είναι κάτι λευκοί με μαύρα πουκάμισα, που σκοτώνονται με κάτι μαύρους με λευκά πουκάμισα!

Λευκοί με μαύρα πουκάμισα ήταν οι μελανοχίτωνες φασίστες!

□ □

Στην 'Αντίς 'Αμπέμπα, την πρωτεύουσα της 'Αθουανίας, έχουν συγκεντρωθεί, ως γνωστόν ένα πλήθος ξένοι άτακτοί. Ένας απ' αυτούς ο άτακτοκρίτης της «Σι-κάγκιο Τσίμπουν» Μπάμπερ, έχει πέσει θυμα κυριολεκτικώς, του καθήκοντος, αλλά κατά τον πιο περιεργό τρόπο:

Έδιδετο στην 'Αντίς 'Αμπέμπα η έορτή της Μασάλ και στην παρέλαση είχαν προσκληθεί όλοι οι έπίσημοι ξένοι. Έβρεχε ραγδαία την ημέρα εκείνη, όποτε όλοι βλέπουν τον Μπάμπερ να βγαίνει με την φωτογραφική του μηχανή στο χέρι απ' το ύψιστο των έπισημων και να προχωρή, φορώντας το ψηλό του προς την βασιλική εξέδρα. Έκεί ύποκλίνεται τρεις φορές παίρνει δυο τρεις φωτογραφίες του Νεγκούς, ξανατοκλίνεται και επιστρέφει μουσιδί στη θέση του. Τό επαγγελματικό του όμως αυτό άστέιο με το όποιο γέλασαν οι συνάδελφοί του, που ήξεραν τον Μπάμπερ για φαρσέρ, του στοίχισε την ζωή. Ο Μπάμπερ κρυολόγησε, έπαθε ανευμονία και πέθανε.

Τό μυστήριο
του Κάπχαμ-Κόμμον

ΗΤΑΝ ΕΝΟΧΟΣ Ο ΜΟΡΡΙΣΟΝ;

Υράφαμε και άλλοτε για τα σκοτεινά έκείνα έγκλήματα, για τα όποια δεν υπάρχουν μόν άποδείξεις, άπτες, άλλ' είχε σγηματισθεί γι' αυτά η ένταση ότι είχαν διαπραχθεί απ' τους ύποπτομένους ως δράστες των. Και επί τη βάση της πεποθήσεως αυτής έχουν έκδοθη άποφάσεις, που θά μπορούσαν να ήταν και δικαστικές πλάνες.

Μιά απ' τις περιπτώσεις αυτές είνε και του νεαρού Μόρρισον, που κατεδικάσθηκε πρό ετών στο Λονδίνο ως ένοχος φόνου μετά ληστείας.

Την 1η 'Ιανουαρίου 1911 άνεκαλύπτετο στο Κλάτχαμ Κόμμον, στα περίχωρα του Λονδίνου, ένα πτώμα. Σέ λίγο έξηκριώοντο ότι ήταν κάποιου Ρωσοεβραίου, του Λεόν Μπέρων, που κατοικούσε στο Ουάϊτσαπελ του Λονδίνου και που βρισκόταν σε στενότερες σχέσεις μ' όλους τους άναρχικούς κύκλους του Λονδίνου. Ήταν ο Μπέρων αυτός ένας μυστηριώδης τύπος, «άτι μεταξύ έπαναστάτη και προαγωγού, που ζούσε άν όχι πλούσια, αλλά άνετα τουλάχιστον. Είχε πάντα έπάνω του δέκα τουλάχιστον λίρες και κάποτε περισσότερες, είχε και ένα χρυσό ρολόγι με μια γονδρή χρυσή καδένα. Χρήματα και χρυσασμένα είχαν έξαφανισθεί από τις τσέπες του, την ημέρα του έγκλήματος. Φανερό ότι τον σκότωσαν για να τον ληστεύσουν.

Η άτυντομία ύστερα από πολλές έρευνες, συνελάμβανε ως ένοχο κάποιον Ρωσοεβραίο πολύ καλού παρουσιαστικού, όνομαζόμενο Μόρρισον. Ήταν ένας ψηλός νέος με γαλάνα μάτια, φαρδείς ώμους, όλο ύγεια και δροσιά. Έν τούτοις ο συμπαθέστατος αυτός νέος, είχε ένα άρκετά όγκώδες δικαστικό φάκελλο.

Μέσα στα δώδεκα χρόνια που έμενε στο

Απ' τις μυστηριώδεις 'Ινδίες... στο Χόλ-λυγουντ: η γοητευτική «στάρ» Άλλις Ντέλλ παραδομένη... στον πολυέμφο ενναγκαλισμό αυτού του 'Ινδοθ Θεού, που έχει σπύη για τις ανώνυμες ένός φίλμ, σ' ένα δρόμο του Χόλλυγουντ.

Λονδίνο, είχε καταδικασθεί... μονάχα όκτώ φορές για κλοπή, άπειλές θανάτου, τραυματισμούς. Έπί πλέον ήταν γνωστός και ως προαγωγός. Τό παρελθόν του αυτό έπάρνε πολύ την θέση του.

Όταν όμως τον συνέλαβαν, ο Μόρρισον διεμαρτυρήθηκε για την κατηγορία, φώναζε ότι ήταν έντελώς άθωος. Και την στάση του αυτή την κράτησε ως τό τέλος της δίκης του που ύπήρξε πολύ ένδιαφέροντα και θεαματική, για τό πλήθος των μαρτύρων που παρήλασαν.

Στις 6 Μαρτίου 1911 άρχισε η δίκη του Μόρρισον. Οι συνεδριάσεις ύπήσαν θορυβώδεις. Όλοι σχεδόν οι Έβραίοι του Ουάϊτσαπελ παρήλασαν ως μάρτυρες, ψευδόμενοι διαρκώς και συχνά τόσο φανερά ώστε να μην μένει καμμία άμφιβολία. Π.χ. ένας νεαρός Έβραϊός, που μόλις είχε φτάσει απ' την Γαλικία της τότε Αυστρίας, δεν ήταν σε θέση να πει, ούτε σε ποιά έτος, ούτε σε ποιά μήνα, ούτε σε ποιά μέρα βρισκόταν. Μιά δε ιερόδουλος κατέθεσε ότι είδε τον Μόρρισον την έπομένη του έγκλήματος να κρατά στα χέρια του την χρυσή αλυσίδα του Μπέρων, του θύματος...

Ψέμματα είπε πάλι ήσυχα ο Μόρρισον. Η ήρεμία του αυτή κατακεραυνώσε, θάλεγε κανείς, την ψευδομαρτυρία, που όμολόγησε άμέσως ότι είχε ψέμματα από έλλειψα, γιατί ο Μόρρισον την είχε έγκαταλείψει πρό έτους για μιά άλλη όμοιότητά της.

Παρήλασαν και άλλοι μάρτυρες: μεσίτες ύπόπτων έπιχειρήσεων, διευθυνταί οίκων άνοχής, τοκογλύφοι, διαρρηχτες, κλεπταποδόχοι, ο ένας διαψεύδοντας τον άλλον και συχνά και τον έαυτό του. Ο Μόρρισον όμως δεν έχανε την ψυχραιμία του και άπαντούσε ήρεμα πάντοτε με μια λέξη:

—Ψέμματα!

Μιά φορά μονάχα παραφέρθηκε, όταν ένεφανίσθη ως μάρτυς μια ώραία Έβραίοπούλα 17 έτών, η Τζέιν Μπρόδσην, η όποια κατέθεσε ύπερ του κατηγορουμένου.

Ο δικαστής ρώτησε τότε την μάρτυρα, άν ο κατηγορούμενος δεν την είχε οδηγεί όταν ήταν άρραβωνιαστικά του σε δυσώνυμα σπίνια και άν δεν την παρέδωκε σε τρίτους. Αί λοιπόν, σηκώνεται τότε ο Μόρρισον και κατακόκκινος φωνάζει του δικαστή.

—Κανάγια! Βρωμοκανάγια! Η Τζέιν είναι τόσο άγνή όσο και η κόρη σου, άν έχης κόρη και πιο άγνή απ' την γυναίκα σου! Κανάγια!

Έν τούτοις ο δικαστής που βρισήθηκε έτσι, ο μίστερ Ντάβλιν, έέχασε τό έπεισόδιο όταν έκαμε την άνακεφαλαίωση της διαδικασίας. Έπέδεδε δηλαδή την μεγαλειότητα άμεροληψία.

Όλοι έλεγαν ότι ο Μόρρισον θά άθωνόταν. Τό δικαστήριο όμως των ένόρκων τον κατεδίκασε άσύζητητι σε άπαγχονισμό.

Όταν ο δικαστής είπε μετά την άνάγνωση της άποφάσεως την καθιερωμένη φράση:

—«Είθε ο Κύριος να λυπηθεί την ψυχήν σας» ο Μόρρισον φώναξε:

—«Ας κρύψη ο Κύριος τόν οίκτο του για άλλους. Δεν πιστεύω έγώ σ' αυτόν!

Άργότερα τού χαρίσθηκε η ζωή και η κοινή του μετατέστη σε Ισόβια δεσμά.

Μετά δέκα χρόνια πέθανε στην φυλακή, χωρίς να παύση να λέγει ότι είναι άθώος αλλά και χωρίς να μπορεί να τό άποδείξει.

Θέλω νά είμαι μοιραία!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΜΠΕΝΤΣΙ

αυτή είναι η τελευταία περιπέτεια της 'Ελίζας. Μάθετε πώς αυτή η ελαφρόμυαλη μά συμπαθητική κοπέλλα, είναι κατά βάθος άνοιχτό-καρδη. Σας διηγούμαι την ιστορία της όπως μου την είπε εκείνη, με τα ίδια λόγια, χωρίς να προσθέσω τίποτα τό δικό μου. Μόνο κάπου-κάπου κανένα κόμμα.

—Σήμερα τό πρωί, ξύπνησα με σταθερή άπόφαση, μου διηγήθηκε χθές η 'Ελίζα μόλις συναντηθήκαμε—νά γίνω μοιραία γυναίκα. Από έδώ και πέρα, μοναδικός σκοπός της ζωής μου θά είναι νά είμαι κι' έγώ μια από αυτές τις γοητευτικές και μυστηριώδεις γυναίκες για τις όποιες οι άνδρες κάμνουν τις χειρότερες τρέλλες.

«Έχω, βλέπετε, πολλούς φίλους κι' έλοι μ' αγαπούν. Είναι εύγενικοί μαζι μου, μου διηγούνται τις περιπέτειές τους, τί τους συμβαίνει στις στιγμές του ένθουσιασμού των; Μου χτυπούν χαϊδευτικά στον ώμο και μου λένε: «παλιά φιλενάδα». Κανένας απ' αυτούς μου κάνει πότε-πότε λίγο κόρτε, ποτέ όμως κανείς δεν απέδειξε πώς με θεωρεί επικίνδυνη και καταστρεπτική γυναίκα. Κι' όμως, χωρίς νά βελήσω νά περι-αυτολογήσω, δεν είμαι άξιοκαταφρόνητη.

«Η φίλη μου Γιάννα, άπεναντίας, μόλις πατήση τό πόδι της πουθενά, τραβά την προσοχή όλων των παρισταμένων αντιπροσώπων του άσκήμου φύλου: γέροι, παιδιά, όλοι άνεξαιρέτως ύφίστανται την γοητεία και την σαγήνη της.

Πήγα νά την βρω για νά μου έξηγήση πώς μπορώ κι' έγώ νά γίνω μοιραία.

«Αφού της εξέθεσα τά καθέκαστα, η Γιάννα με κύτταξε προσεκτικά με τό έξεταστικό της βλέμμα.

—Βέβαια, δεν είσαι άσκημη—είπε τέλος αφοψ συλλογίστηκε πολλή ώρα—είσαι και χαριτωμένη μάλιστα. Μά είσαι πολύ όμοια μ' ένα σωρό άλλες νέες για νά τραβήξης ιδιαιτέρως την προσοχή ενός άνδρος. Είναι άπαραίτητο νά είσαι πρωτότυπη και πολύπλοκη.

—Τι πρέπει νά κάνω; ρώτησα.

«Η Γιάννα με μελέτησε προσεκτικά, ύστερα, φέροντας με κοντά στον καθρέφτη, άρχισε μια σειρά μικρών «ένχειρήσεων», που έπρόκειτο νά μου αλλάξουν την φάτσα και τά μαλλιά μου που τάχω έλαφρά όντουλαρισμένα, τά τράβηξε μ' ένα άπειλητικό «τσουλούφι» στό μέτωπο. Με δυο μολυβιές μεγάλωσε μεριστοφελικά τά φρύδια μου, στούς κροτάφους, μ' ένα έλαφρό σύνεφο πούντρος χρώματος χύχρας μούκανε χλωμό τό πρόσωπό—και χριμπαρένιο, όπως τλέγε η Γιάννα—και τριγύρισε τά μάτια μου μ' ένα κόκκινο γέρο.

—Είναι η τελευταία μόδα που λάνσαρε η Μάρλεν Ντήτριχ—είπε η φίλη μου και τραβήντηκε λίγο μακριά για νά καμαρώση τό έργο της. Έεχνώ όμως τό

κυριώτερο: τό στόμα. Πρέπει νά είναι μεγάλο και φιλήδονο. Και μου μεγάλωσε κατά μερικά έκατοστόμετρα τόν κύκλο των χειλέων.

—Τώρα, κυττάξου: είσαι όλωοδιόλου διαφορετική.

«Κυττάχτηκα αλλά κάθε άλλο παρά γοητεύτηκα από αυτό τό είδος του φαντάσματος με τά μάτια που εξακόντιζαν φλόγες, που μούδειχνε ο καθρέφτης. Φυσικά, δεν τόληψα νά πω αυτές τις έντυπώσεις μου στην Γιάννα πού, γεμάτη ένθουσιασμό, συνέχισε τις διδασκαλίες της.

—Τώρα, πρέπει νά περπατάς άργά-άργά, με λιχνιστικό βάδισμα. Νά μιλάς λίγο και νά χαμηλώνης όσο μπορείς τόν τόνο της φωνής σου. Τέλος, νά δείχνεσαι

—Είσαι πολύ όμοια μ' ένα σωρό άλλες νέες...

παράξενη, έκκεντρική και σκληροκαρην. Έχω διαβάσει για μία μοιραία γυναίκα πώς διασκεδάζε άποτυπώνοντας την άναμμένη άκρη του σιγαρέττου της στό χέριά των θαυμαστών της. Αυτό είναι πολύ μοντέρνο.

—Δεν θά τολήμω ποτέ...

—Γιά παιό λόγο; Στους άνδρες άρέσσουν αυτές οι ίδιοτροπίες.

«Η Γιάννα θά είχε δίκιο γιατί στον δρόμο παρατήρησα πώς οι άνδρες γυρονοσαν και με κύτταζαν. Όστε, είναι τόσο εύκολο νά γίνει μία γοητευτική γόησα;

«Στό σπίτι, η ύπηρέτρια που μ' άνοι-

ξε με κύτταξε με γουρλωμένα μάτια. —Θεέ μου!..

—Τι έπαθες, Μαρία; ρώτησα αόστη-οά.

—Είναι ο κύριος Κάρλο—άπαντά η καμαριέρα και φεύγει βιαστικά, παρατώντας με σύζυλη.

«Τι παράξενο! Μου φάνηκε σαν νά γελούσε. Ίσως για μένα; Μά έχω πολλή έμπιστοσύνη στην Γιάννα και έξ άλλου μπορώ νά δοκιμάσω την γοητεία μου στον Κάρλο.

«Ο Κάρλο, όπως ξέρεις—έξακολουθεί νά διηγείται η 'Ελίζα—μου είναι πολύ συμπαθητικός και μου κάνει κόρτε: νά μπορούσα νά μεταβάλω αυτή την συμπάθεια σε φλογερό πάθος!

«Μόλις μπήκα μέσα στο σαλόνι, σηκώθηκε και προχώρησε σε μένα με τό χαμόγελο στό χέλι:

«—Ήρθα νά σε πάρω νά παίξουμε τένις, μου είπε. Ένώ μιλούσε όμως, είδα τό χαμόγελό του νά σβήνη σιγά-σιγά.

«Μά έσύ δεν φαίνεσαι νάσαι καλά! πρόσθεσε με άνησυχία.

—Είμαι πολύ καλά, του άποκρίθηκα με βαθεία φωνή μπάσσου.

—Πολύ καλά; Μά δεν νοιώθεις πόσο είσαι παγωμένη; Είσαι κατάχλωμη κι' είναι κόκκινα τά μάτια σου. Φυλάξου, κοπέλλα μου.

«Αρχισα νά άμφιβάλλω: δεν έβρισκα στον Κάρλο κανένα απ' τά συμπτώματα του τρελλού έρωτος που μου είχε προφητέψει η Γιάννα. Δεν άποκρίθηκα αλλά, έαπλωμένη στο ντιβάνι σε μια λάγνα στάση, άναψα ένα σιγαρέττο. Ο Κάρλο κάθισε κοντά μου και νά πού άρχισε νά με κυττάζει με προσοχή. «Τώρα θά αντιληφθώ πώς έγινα μοιραία» σκέφθηκα με γοργά. Τά λόγια του όμως μου έφεραν κατάπληξη.

—Τι σούρβε νά χτενιστής έτσι; Μοιάζει σαν πεκινούσ! Τά άστία που είσαι!

«Αυτό ξεπερνούσε τά όρια! Πώς νά τό άποδείξω την γοητεία μου; «Α... έπρεπε νά φανώ πρωτότυπη και σκληρή. Κι' έποφελουμένη μιάς στιγμής που έίχε στρέψει τό κεφάλι του, τό κάλλησα τό σιγαρέττο μου στό χέρι του.

«Ο Κάρλο τινάχτηκε μ' ένα σφύλλισμα, φέροντας τό χέρι του στό στόμα του.

—Τι άλβια παιχνίδια είναι αυτά! φώναξε.

«Θέλω νά σε κάνω νά πονέσης! το έπαρηγόνησε η' ένα παράξενο και εφορούμενο χαμόγελο.

«Ε λοιπόν, θά τό πιστέψετε; με ώώπασε καταπληκτική η 'Ελίζα. Έφανε λυσσασμένος απ' τό κακό του, χτυπώντας πίσω του την πόρτα και μουρμουρίζοντας: «...α... α... α... άναπαύοσε τό πόδι του στό σπίτι, αν δεν θά κλείναν σε μια νευρολογική κλινική. Δεν μπορώ νά καταλάβω...» Κι' έπαι:

Ένώ καταλάβαινα πολύ καλά τό γιατί έδεν μπορούσα όμως νά τό πω στην 'Ελίζα, για νά μην έπαυθώ...

ΛΟΥΪΤΖΙ ΜΠΕΝΤΣΙ

Ο Χάρρυ Μπάρκιν ή Γκαμπν Μορλαί σε μια σκηνή της ταινίας «Σαμψών» από το περίφημο έργο του Άντν Μπερνστάιν.

ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Οι γάμοι και τα διαζύγια διαδέχονται το ένα το άλλο στο Χόλλυγουντ, όπως συμβαίνει ακριβώς και στις κινηματογραφικές ταινίες.

Την περασμένη εβδομάδα άνηγγέλη το διαζύγιο του Δ. Β. Γκρίφιθ, του περιφημού σκηνοθέτου του «Ραγιασμένου κρίνου», της «Σκληρότητας» και άλλων κλασικών φιλμ. Ο Γκρίφιθ είχε παντρευτεί πρό τριάντα έτών και τώρα χωρίζει για να παντρευτεί μια διάσημη ηθοποιό, όπως διαδίδεται.

Επίσης ο Τζώρτζ Ράφτ, ένας από τους δημοφιλέστους αμερικανούς ηθοποιούς που έμοιαζε αρκετά τόν άεχαστο Βαλεντίνο, περιμένει να έκδοθῃ ἡ απόφασις τοῦ διαζυγίου του για να παντρευτεί με την Βιρτζίνια Πάιν, μίαν καινούργιαν ηθοποιό, άγνωστη ακόμα στο πολύ κοινόν.

Τέλος ἡ περίφημη πρωταγωνίστρια τοῦ «Πῶς ἐσῆυσε μιὰ ἀγάπη» Μάργκκαρετ Σούλλαβαν δέν σκοπεύει νά μείνῃ πολλόν καιρό ἀκόμα μέ τόν σύζυγό της σκηνοθέτη Ουίλλιαμ Βίλερ.

Μόλις περίσω ἦταν ἀκόμα πού ἔκαναν

τό ταξίδι τοῦ μέλιτος στήν Εὐρώπη ὅστερα ἀπό ἕνα φλογερό εἰδύλλιο πού κατέληξε στήν ἀπαγωγή τῆς Μάργκκαρετ ἀπό τόν Ουίλλιαμ. Καί τώρα εἶναι ἔτοιμοι νά χωρίσουν...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΕΜΝΟΥΦΙΑ

Ο ἑκατομυριοῦχος Ουίλλιαμ Χήρστ, διευθυντής πολυαριθμῶν ἡμερησίων καί περιοδικῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐπιτίθεται σφοδρότατα, σέ ὅλα τὰ ἔντυπά του, κατά τῆς Μαίη Οὔεστ καί τοῦ τελευταίου της φιλμ «Κλοντάικ Ἀννυ» τό ὁποῖο θεωρεῖ ἀσεμνο.

Στήν πραγματικότητα ὅμως ὁ «βασιλεὺς τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου» ὑπολογίζει στήν καμπάνια αὐτή γιά ν' αὐξήσῃ τήν κυκλοφορία τῶν ἡμερησίων του πού εἶχε ἀρχίσει νά πέφτῃ. Ἀλλωστε, ἡ ὑποκρισία τοῦ Χήρστ εἶναι ἀρκετά γνωστή: ἀφοῦ ἐδιώξε τῇ νόμιμη γυναῖκα του στήν Νέα Ὑόρκη, συζῇ στό Χόλλυγουντ μέ τήν γνωστή στάρ Μάριον Νταϊβίς. Παρ' ὅλη τήν ἀνώμαλη αὐτή κατάσταση, ὁ Χήρστ εἶχε τό θράσος νά

Τελευταία ὥρα τοῦ Χόλλυγουντ

ὑπογράψῃ «Ἕνας ἀμερικανὸς σύζυγος» (!) τό ἄρθρο στό ὁποῖο ἐξυμνοῦσε τήν δράση τοῦ «Συλλόγου Ἀρετῆς» τοῦ ὁποίου εἶναι ἕνας ἀπό τούς ἰδρυτάς!!

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

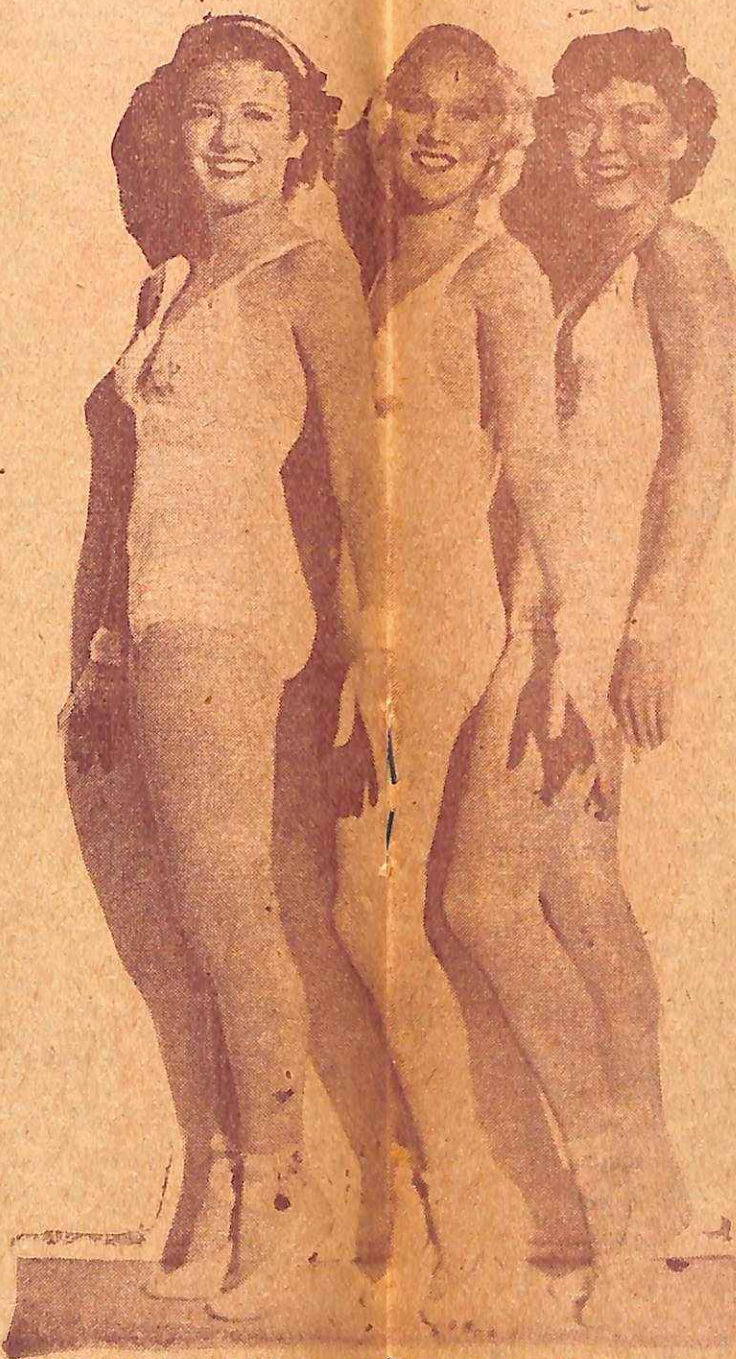
Ο ἄγγλος δημοσιογράφος Λ. Τζώρτζ ζήτησε ἀπό διάφορες προσωπικότητες τοῦ Χόλλυγουντ νά τοῦ γράψουν τῇ σκέψῃ τῶν ἐκείνης τῆς στιγμῆς.

Δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικῆς. Πρῶτος-πρῶτος ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Φρέντυ Μπαρ-

τολομιού, τό παιδί πού θαυμάζει σήμερα ὅλη ἡ Ἀμερικῇ, γιά τό μεγάλο ταλέντο πού ἐδειξε στόν «Δαυῖδ Κόππερφιλντ» καί τήν «Ἄννα Καρενίν». Λέγει λοιπόν ὁ Φρέντυ: «Ὅταν μεγαλώσω λίγο θά γράψω μυθιστορήματα».

Ο Πῶλ Μιοῦνι, ὁ πρωταγωνιστής τοῦ «Εἶμαι ἕνας δραπετής» ἀπαντᾷ: «Μπορῶ νά σᾶς πῶ ἀμέσως ἐπτά - ὀκτῶ θελῖα περίφημα πού δέν μπορῶ νά γυρίσω ἐξ αἰτίας τῆς λογοκρισίας».

Ο σκηνοθέτης Ἔρνστ Λούμπιτς: «Εἶναι γελοῖο νά μέ κατηγοροῦν ὅτι ἐγὼ ἐσπρωξα τήν Μαίη Οὔεστ, ἔξω ἀπό τήν Παραμάουντ. Εἶναι ἀρκετά θραεῖα γιά

Τρία θραυδάτα «γνέρες» τοῦ Χόλλυγουντ πού θά μπορούσαν κάλλιστα ν' ἀναπαραστήσουν τίς μοντέρνες «Τρεῖς Χάριτες».

Μιά ὁραία φωτογραφία τῆς Ἀνναπέλας ὡς ἀεροπόρου ἀπό τό τελευταῖο της φιλμ «Ἄννα - Μαρία».

νά τό κατόρθωνα!...»

Ο Λέλυ Χόθαρτ πού πρόκειται νά γυρίσῃ τό ἀθάνατο ἀριστούργημα τοῦ Σαίξπηρ «Ρωμαιοί καί Ἰουλιέττα», εἶπε: «Κανείς δέν ξέρεῖ ἀκριβῶς πόσων χρόνων ἦταν ὁ Ρωμαιοίς κι ἡ Ἰουλιέττα».

Ο Λούις Μάγερ, τῆς ἐταιρίας Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ: «Ἄν ὁ κομμουνισμός ὁδηγεῖ πρὸς τήν εἰρήνη καί τήν εὐτυχία, θάθελα πολὺ νά γίνω κομμουνιστής».

Ο Ουίλλιαμ Πόουελ, ὁ γνωστός ἡθοποιὸς πού θεωρεῖται ὡς «μνηστήρ» τῆς Τζίν Χάρλοου: «Μέ τούς φόρους ποὶ πληρώνω κάθε χρόνο θά μπορούσαν νά διατρέφονται 250 ἄεργοι».

Ο ΚΛΑΡΚ ΚΙ ΟΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΑΙ ΤΟΥ

Ο Κλάρκ Γκαϊήμπλ, τό εἰδωλό τῶν Ἀμερικανίδων, δέν εἶναι πάντοτε ἐνθουσιασμένος ἀπό τήν ζωῇ, ὅπως θά νομίζετε ἀσφαλῶς.

Διαδίδεται ὅτι ὅλος ὁ θόρυβος πού ἐγίνε γιά τό διαζύγιό του, ὀφείλεται στόν ἱμπρεσαρίό του, ὁ ὁποῖος τόν ἐπεισε νά διαζευχθῇ γιὰτί ἕνας Δόν Ζουάν τοῦ κινηματογράφου χάνει 100 % τήν

ἐκτίμησι τῶν θαυμαστριῶν του ὅταν μάθουν ὅτι ζῇ ἡσυχά-ἡσυχά, χρόνια τώρα, δίπλα σέ μιὰ γυναῖκα πού δέν εἶναι οὔτε διάσημη ἡθοποιός, οὔτε μοιραία καλλονή.

Ἐκτός αὐτοῦ, δέν τὰ ἐάζουν μόνο μέ τήν συζυγική εὐτυχία τοῦ χαριτωμένου Κλάρκ. Οἱ διαφημισταὶ του τοῦ ἐπιφυλάσσουν κι ἄλλες ἐκπλήξεις. Φαντάζεστε τί πάθαῖνε ἡ Κυρία Γκαϊήμπλ ὅταν μάθαινε ἀπὸ τίς ἡμερησίδες τὸν θάνατο τοῦ ἐνδόξου συζύγου της. Εὐτυχῶς πού ἤξερε ὅτι ὁ Κλάρκ ἐρισκόταν στήν διπλανή κάμαρα κι' ἐτοῖ δέν πέθαινε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν συγκίνησή της. Καί τό πράγμα αὐτό δέν συνέβη μόνο μιὰ φορά. Ο Κλάρκ Γκαϊήμπλ ἀναγκάστηκε νά διαμείνῃ ἐπτά φορές ὡς τώρα τὸν θάνατό του.

Εὐτυχῶς πού δέν εἶναι καὶ προληπτικός! Ἔτσι, περιωρίστηκε μόνο νά ὑποδείξῃ στοὺς δημοσιογράφους ὅτι αὐτὸ τό εἶδος τῆς μακάβριας διαφημίσεως δέν ἦταν καθόλου τοῦ γούστου του...

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Ἡ Μύριαμ Χόπκινς προσεκλήθη στό Λονδίνο ὅπου θά γυρίσῃ μιὰ ἀγγλικὴ ἔκδοσι τοῦ φιλμ «Κατηγορουμένη ἐγέρθητι!» πού γύρισε ἄλλοτε ἡ Γκάμπν Μορλαί.

Ἡ Ζαννὲτ διηγείται στὸν Παῦλο τὴ ζωὴ της καὶ τοῦ ἐξομολογεῖται ὅτι θρῆνηκε ἀναγκασμένη νὰ σκέπτεται συμφεροντολογικά.

49.

(Ἡ συνέχεια)

Ἐπρεπε νὰ ὑπάρχει κάποιος πού νὰ πληρώνη, αὐτὰ πού δὲν μποροῦσε πιά νὰ μοῦ πληρώσει τὸ σπῆτι μου. Ἀναγκάστηκα νὰ προσέχω ἐκτός ἀπὸ τὸ κέφι μου, καὶ τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση ἐκείνων πού ἔδωκαν τὴν συντροφιά μου. Στὸν πρῶτο στάθηνκα τυχερή. Μοῦ ἄρεσε καὶ σάν ἄντρας. Καὶ ἦταν καὶ ἐρωτευμένος μαζί μου στὰ σοβαρά. Τὴν πρώτη κι' ὅλας ἐβδομάδα πού γνωριστήκαμε με' ἄφισε νὰ καταλάβω ὅτι ἤθελε νὰ με' κάνει γυναῖκα του. Τὸν ξέρεis. Αὐτὸς πού πλήρωσε τὸν λογαριασμὸ τῆς Κλινικῆς... Δὲν σοῦ εἶχα πῆ τίποτα τότε, γιατί ἤξερα ὅτι δὲν θὰ ἤθελες νὰ μείνης οὔτε στιγμὴ κοντά μου κι' ἐγὼ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία σου στὴ ζωὴ μου. Ὁχι, ὄχι, Παῦλο! Μὴν παίρνεις αὐτὴ τὴν εἰρωνική ἐκφραση! Μοῦ ἀφαιρεῖς ὅλη τὴ δύναμη νὰ μπορέσω νὰ συνεχίσω. Πίστεψέ με: Μοῦ ἦταν μιὰ παρηγοριά ἡ συντροφιά ἡ δική σου. Μὲ ξεκούραζε καὶ με' παρηγοροῦσε γιὰ πολλὰ πράγματα. Τότε, θὰ σκεφθῆς, γιατί δὲν φρόντιζα νὰ τὴν διατηρήσω. Γιατί σοῦ φέρθηκα τόσο συχαμένα. Μήπως τὸ ξέρω κι' ἐγὼ. Φαίνεται πῶς μιὰ κατάρρα βαρύνει στὴ ζωὴ μου. Μιὰ κατάρρα πού θέλει νὰ εἶναι δυστυχισμένοι ὅσοι με' ἀγαποῦν, καὶ δυστυχισμένη κι' ἐγὼ ἡ ἴδια. Καὶ τί ἦταν αὐτὸ πού μ' ἔκανε νὰ φερθῶ ἔτσι; Ἐνα καπρίτσιο πόλι. Μιὰ ἐπιπολαιότητα. Τίποτε βαθύτερο, στὸ ὀρκίζομαι. Οὔτε τὸν ξαναεῖδα ἐκεῖνο τὸν νεαρό. Ἀπέφυγε δηλαδὴ, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἐκεῖνος νὰ με' δῇ ἀπὸ φόβο μήπως μπλέξει περισσότερο σὲ μιὰν ἱστορία πού δὲν τὸν συνέφερε καθόλου. Μὰ οὔτε μ' ἔνοιαξε! Οὔτε φρόντισα νὰ τὸν δῶ.

—Μιὰ ἐπιπολαιότητα... λέει ὁ Παῦλος κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶναι γεμάτος πίκρα.

—Μιὰ ἐπιπολαιότητα, ἐπιμένει ἡ Ζαννὲτ,

ΑΝΘΙΞΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ.

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ

πού μοῦ κόστισε ὄχι λίγο. Γιατί δὲν ἔχασα μόνο ἐσένα. Ἐχασα καὶ τὸν ἄνθρωπο πού ἤθελε νὰ με' κάνει γυναῖκα του. Καὶ ἦταν πολὺ δυσάρεστο αὐτὸ ὅ, γιατί ὕστερα τὰ πράγματα χειροτέρεψαν. Ἐκεῖ

νὴ τὴν ἐποχὴ ὁ μπαμπὰς κρατιόταν ἀκόμα λίγο. Ἴσως μάλιστα ὁ γάμος μου νὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ γλυτώσει ἀπ' τὴν καταστροφή. Ὅταν, ὅμως, ἀναγκαστήκαμε νὰ ἀφίσωμε τὸ σπῆτι μας καὶ νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δὲν εἶχα νὰ φροντίσω παρὰ γιὰ τὴ δική μου ἀποκατάσταση μόνο. Γιὰ τὸν πατέρα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτε πιά. Ἡ καταστροφή εἶχε γίνῃ.

Ἐδῶ ἡ Ζαννὲτ κάνει μιὰ μικρὴ παύση. Ζητάει ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὸν Παῦλο καὶ καπνίζει γιὰ λίγο σιωπηλῇ. Τὸ πρόσωπό της εἶναι ὠχρότατο καὶ τὰ χεῖλη τρέμουν ἐλαφρὰ. Ὅπως ἔτρεμε καὶ τὸ χέρι της ὅταν ἔπλεσε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τσιγάρο.

—Δὲν ξέρω ἂν τὸ ἔμαθες, συνεχίζει ἡ-ρεμώτερη σὲ λίγο, ὅτι φύγαμε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Εἶχε ἡ μαμά ἕνα σπῆτι ἐκεῖ, πού ἦταν ξενοίκιαστο τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη. Πήγαμε καὶ καθήσαμε. Καὶ γιὰ οἰκονομία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἀλλάξωμε περιβάλλον. Ἀνάμεσα σὲ ἀγνώστους ὑποφέρει κανεὶς εὐκολότερα τὴν ντροπὴ του καὶ τὴν δυστυχία του.

Καπνίζει λίγο καὶ φαίνεται νὰ σκέπτεται κάτι. Ὑστερα ἀνασαινει βαθεῖα καὶ συνεχίζει: —Ἐκεῖ ἄρχισε ὁ μεγάλος κατήφορος. Στὴν ἀρχὴ κάποιος, πού τοῦ ἄρεσε πολὺ, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ὥστε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του. Μὴ με' κατηγορήσεις γι' αὐτὸ πού σοῦ λέω. Οὔτε ἐγὼ θὰ τὸ ἤθελα. Ἀλλ' ὅταν γνωριστήκαμε, δὲν τὸ ἤξερα καν ὅτι ἦτανε παντρεμένος. Ὑστερα κάποιος ἄλλος. Ἐνας νεαρός ἀρκετὰ ἀντιπαθητικός, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ πλούσιος. Στὴν ἀρχὴ φαίνονταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου. Μοῦ πρότεινε μάλιστα νὰ παντρευτοῦμε κρυφὰ καὶ νὰ τὸ σκάσωμε, μήπως τυχόν οἱ γονεῖς του, ἂν τοὺς τὸ ἔλεγε, ἐφάρναν δυσκολίες. Ὅταν ὅμως βρέθηκε κάποιος καὶ φανέρωσε στὸν πατέρα του τίς σχέσεις μας, ὅλος του ὁ ἐνθουσιασμός κόπηκε μονομιῶς. Πᾶνε καὶ τὰ μεγάλα λόγια καὶ τὰ σχέδια. «Ἐέρεις...» μοῦ εἶπε «ἂν δὲν τὸ εἶχε καταλάβει ὁ μπαμπὰς δὲν θὰ πείραζε. Μὰ τώρα ἂν κάνω κάτι, παρὰ τὴ θέλησή του, θὰ με' ἀποκληρώσει. Καὶ τότε πῶς θὰ ζή-

σωμε; Γιὰ μένα δηλαδὴ δὲν με' νοιάζει. Ἀλλὰ ἐσύ, ἀγαπημένη μου, γιατί νὰ στενοχωρηθῆς;»!

Σβύνει τὸ τσιγάρο της καὶ χαμογελάει: —Θὰ παραξενεύεσαι, Παῦλο, πού στὰ λέω ἐσένα ὅλα αὐτά. Μπορεῖ νὰ με' βρῇ σκεῖς καὶ ξετοίπωνη, ἀδιάντροπη. Γιὰ μένα, ὅμως, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶσαι ὁ πνευματικός μου. Καὶ ἐγὼ σ' αὐτὸν μιλῶ καὶ ἐξομολογοῦμαι. Γιατί ἔχω ἀνάγκη νὰ τὸ κάνω.

—Ὁχι, Ζαννὲτ, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἡσυχάσει ἐκεῖνος. Δὲν σκέπτομαι τίποτα ἀπὸ αὐτὰ πού λές. Σ' ἀκούω μόνο.

Ἡ Ζαννὲτ τοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνη καὶ ἐξακολουθεῖ:

—Μετά τὴν περιπέτεια τοῦ νεαροῦ, ἔμεινα γιὰ λίγον καιρὸ ἡσυχῇ. Ἴσως νὰ μὴ μοῦ παρουσιάστηκαν εὐκαιρίες. Εἶχα ἀρρωστήσει καὶ γιὰ ἕνα διάστημα. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα ἔκανα μιὰ καινούργια γνωριμία. Διαφορετικὴ ἀπὸ τίς ἄλλες πού σοῦ διηγήθηκα. Μιὰ γνωριμία πού μοῦ χάρισε μερικὲς καλὲς ἡμέρες. Τὶς μόνες καλὲς ἡμέρες πού πέρασα ἀπὸ τότε, πού ἔχω νὰ σὲ δῶ. Ἦταν κάποιος ὑπάλληλος στὸ Ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς. Εἶχε μιὰ καλὴ σχετικὴς θέση καὶ ἕνα μέτριο μισθό. Ἦταν ὅμως τόσο καλὸς καὶ εὐγενικός μαζί μου, ὥστε παρ' ὅλο πού δὲν τὸν ἀγαποῦσα παρ' ὅλο πού δὲν εἶχε νὰ μοῦ προσφέρει τὴ ζωὴ πού δ-νειρευόμουν, καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ ἱκανοποιήσῃ τίς ἀπαιτήσεις μου, θὰ τὸν παντρευόμουν εὐχαρίστως.

Ὁ Παῦλος θέλει νὰ ρωτήσῃ γιατί δὲν τὸ ἔκανε, τὰ χεῖλη ὅμως τῆς Ζαννὲτ πού τρέμουν πάλι, τοῦ δίνουν τὴν ἀπάντηση:

—Πέθανε... Ἐνα κρυολόγημα πού τοῦ γύρισε σὲ πνευμονία. Ἐμεινα πάλι μόνη. Μόνη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Καὶ ἀπογοητευμένη. Προσπάθησα νὰ ξαναβρῶ τὸ κέφι καὶ τὴν ἀφροντισιά μου. Ξενυχτοῦσα με' διάφορες συντροφίες. Ἐπῖνα. Μιὰ φορά με' πῆγαν μεθυσμένη στὸ σπῆτι. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα ἡ μαμά ἔπαθε τὴν πρώτη νευρική κρίση της. Αὐτὸ με' συνεκράτησε γιὰ λίγες μέρες. Ὑστερα, ὅμως ἀπὸ δυὸ βδομάδες ξανάρχισα τὰ ἴδια... Ἐνα βράδυ γνωρίστηκα με' κάποιον κτῆνος. Ἐναν περαστικό ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη γιὰ δουλειές του. Τοῦ ἄρεσα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Φύγαμε μαζί νὰ με' συνοδεύσῃ στὸ σπῆτι. Καθὼς καταβασιλεύει μόνο σπῆτι δὲν πήγαμε. Γυρίζαμε ὡς τὸ πρῶτ καὶ στὸ τέλος με' πῆγε σὲ κάποιον ὑποποτ ξενοδοχεῖο. Ἦμουνα πόλι μεθυσμένη. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἔφυγε καὶ δὲν τὸν ξαναεῖδα. Θὰ σκεφθῆς: «Ἐνας ἀκόμη μέσα στοὺς ἄλλους». Δυστυχῶς δὲν ἦταν ἔτσι. Τὴν πλήρωσα πολὺ ἀκριβὰ ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ κοστίσῃ καὶ τὴ ζωὴ

Μένουν ἔτσι γιὰ λίγο σιωπηλοί. Ὑστερα ἡ Ζαννὲτ κυττάζει ἀνήσυχη πρὸς τὸ παράθυρο.

—Ἀργῶ, Θέ μου! Θὰ πρέπει νὰ φύγω. Καὶ δὲν σοῦ τελείωσα ἀκόμα.

Ὁ Παῦλος σηκώνεται καὶ κυττάζει τὸ ρολόι του. Ἐχει σκοτεινιάσει, μὰ δὲν εἶναι ἀργά. Τὴ ρωτᾷ, ὅστόσο, ἂν θέλει ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς. Ἐκεῖνη προτιμᾷ χωρίς. Ἐκτός ἂν πρέπει.

Ὁ Παῦλος σηκώνει ἀδιάφορα τοὺς ὤμους. Ἀνάβει ὅμως τὴ μικρὴ πορτατίφ τοῦ γραφείου.

—Ἐτσι, δικαιολογεῖται, εἶναι καλὰ. Οὔτε πολὺ φῶς, οὔτε μπορεῖ νὰ παρεξηγήσῃ κανεὶς.

Ἡ Ζαννὲτ τὸ βρίσκει σωστό. Σηκώνεται, ὅμως, ἀπὸ τὴ θέση της καὶ πάει πρὸς τὸ παράθυρο. Ἐκεῖ εἶναι πῶς ἡσυχὰ καὶ τὸ φῶς τῆς πορτατίφ δὲν φθάνει.

Ὁ Παῦλος δὲν δείχνει ὅτι κατάλαβε πῶς ἡ Ζαννὲτ προτιμοῦσε χωρίς φῶς. Πλησιάζει κι' αὐτὸς στὸ παράθυρο καὶ μένει κοντά της νὰ κυττάξῃ ἔξω πρὸς τὸν σκοτεινὸ κήπο, ὅπως καὶ κάποιον ἄλλο βράδυ, χρόνια πρὶν!

—Θὰ σὲ καθυστερῶ κι' ἐσένα, λέει ἡ Ζαννὲτ κυττάζοντας ἔξω. Θὰ σὲ περιμένῃ ἡ γυναῖκα σου καὶ δὲν θέλω ἐξ αἰτίας μου...

Ὁ Παῦλος βρίσκει δυὸ λόγια γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Συμβαίνει πολλὰς φορές ν' ἀργῇ καὶ δὲν θ' ἀνησυχούσαν.

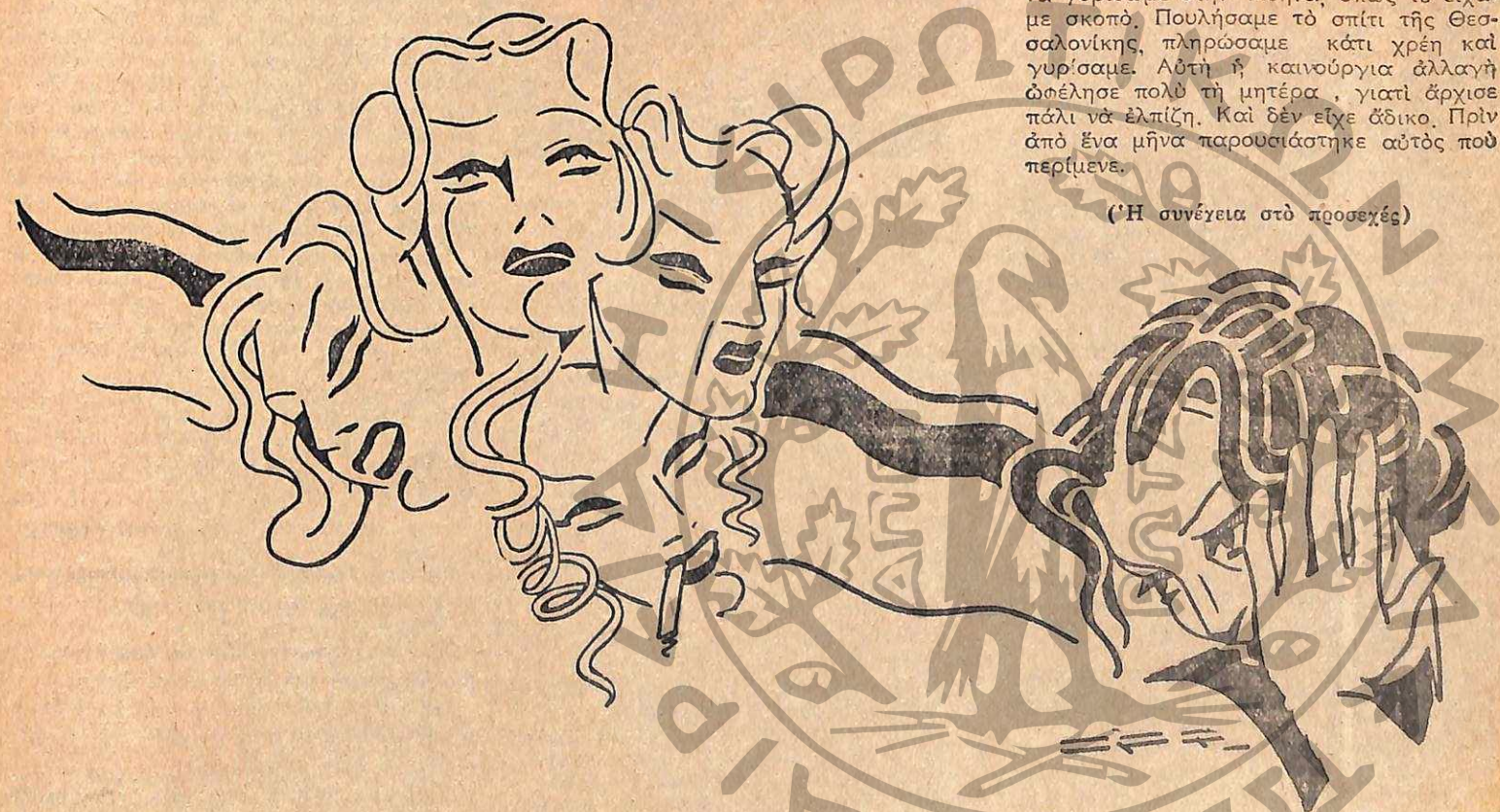
—Ἀλλ' ὅταν δὲν θὰ σὲ ἀπασχολήσω καὶ πολὺ, ξαναλέει ἡ Ζαννὲτ. Δὲν μένουν πολλὰ ἀκόμα. Ἡ ζωὴ μου, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ πού σοῦ διηγήθηκα, πέρασε ἡσυχῇ ἄλλων. Μικρὲς περιπέτειες, ἀρκετὲς στενοχωρίες, καὶ περισσότερες ἀπογοητεύσεις. Ἐκεῖνη πού ὑπέφερε ὅμως περισσότερο ἀπὸ ὅλους μας ἦταν ἡ μητέρα. Σ' αὐτὴν ἡ ζωὴ μας εἶχε μεγαλύτερον ἀντίκτυπο. Καὶ ἡ διαγωγή ἡ δική μου

τὴν σκότωνε κυριολεκτικὰ. Μὲ παρακαλοῦσε, με' ἱκέτευε νὰ συνέλθω, νὰ μαζευτῶ, ν' ἀλλάξω ζωὴ. Μὲ τί κουράγιο; Ὅσο κι' ἂν ἤθελα νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ὅσο κι' ἂν καταλάβαινα, ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ καλλίτερο πού εἶχα νὰ κάνω, πού νὰ βρῶ τὴ δύναμη; Σὲ πῶν νὰ στηριχθῶ; Στὸν ἑαυτὸ μου μονάχα; Ἦτανε τόσο κακόμοιρος καὶ γυμνός! Ἀν ἀγαποῦσα τουλάχιστον κανένα. Ὅτι καὶ νὰ ἦταν: Φτωχός, ἄσημος, ἀγράμματος; Ὅτι καὶ νὰ ἦταν! Θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ τὴ δύναμη.

Στὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου φωλιάζει ἑαφ' ἑαυτὴν αἰσθημα πού γιγαντώνει καὶ θὰς περνοῦν τὰ δευτερόλεπτα. Ἀν βρισκόταν αὐτὸς κοντά της, ἂν τὴν ἔπαιρνε μέσα στὰ γέρα του μπράτσα καὶ τὴν προφύλαγε ἀπὸ ὅλες τίς δυστυχίες, καὶ τῆς ξανάδινε τὴν πίστη καὶ τὸ κουράγιο πού τῆς ἔλειπε...

—Μιὰ φορά πέρου, συνεχίζει ἐκεῖνη, κάποιος με' ζήτησε. Ἐτυχε νὰ μὴν ξέρῃ τὸ παρελθόν μου καὶ με' ζήτησε. Δὲν ἦταν πολὺ νέος. Οὔτε καὶ ζαιρετικὰ πλούσιος. Εἶχε ὅμως καλὴ κοινωνικὴ θέση καὶ πρώτης τάξεως γνωριμίες. Εἶπα τὸ «ναί». Ἦρθε σπῆτι, μιλήσαμε με' τὸν μπαμπά, δὲν ἔδωσα καμμιὰ σημασία στὸ οἰκονομικὸ ζήτημα καὶ μείναμε σύμφωνα νὰ κάνωμε σὲ λίγες μέρες ἐπίσημο ἀρραβῶνα. Δυὸ μέρες ἀργότερα ἦρθε παραγμένος στὸ σπῆτι καὶ ζήτησε νὰ μοῦ μιλήσῃ ἰδιαίτερως. Κάποιος εἶχε βρεθῇ πρόθυμος νὰ τὸν κατατοπίσῃ ἀρκετὰ καλὰ γιὰ τὴ ζωὴ μου. Μοῦ εἶπε λεπτομερέςτατα τί εἶχε μάθει καὶ μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πῶ ἂν ἦταν ἀλήθεια. Φυσικά, δὲν μποροῦσα νὰ τὰ ἀρνηθῶ. Ἐφυγε. Αὐτὴ ἡ ἱστορία κόστισε πολὺ στὴ μητέρα, γιατί τὴν ἀπέλπισε ὅτι θὰ μοῦ ἦταν δυνατόν νὰ παντρεθῶ ποτέ. Κι' αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀποφασίσωμε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα νὰ γυρίσωμε στὴν Ἀθήνα, ὅπως τὸ εἶχαμε σκοπὸ. Πουλήσαμε τὸ σπῆτι τῆς Θεσσαλονικῆς, πληρώσαμε κάτι χρεὴ καὶ γυρίσαμε. Αὐτὴ ἡ καινούργια ἀλλαγὴ ἀφέλησε πολὺ τὴν μητέρα, γιατί ἄρχισε πάλι νὰ ἐλπίζει. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα παρουσιάστηκε αὐτὸς πού περιμένα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Μοντέρνοι τερατοποιοί

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΡΔΙΕΣ ΚΑΙ ΣΗΚΟΤΙΑ... ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ

Συνήθισα, όταν άκούμε για τερατοποιούς, να φανταζόμαστε κάτι όντα σκοτεινά, και μυστηριώδη, δημιουργήματα του μεσαιωνικού θρόνου και της φαντασίας μας άκόμη, που έχει ξήσει, χάρις στο επιφυλλιδογραφικό μυθιστόρημα λίγο μεσαιώνα. Και όμως μην άπορήσετε αν σας πούμε πως σήμερα, έν πλήρη είκοστή αιώνα υπάρχουν άνθρωποι που καταγίνονται με την... άλχημεία της ανθρώπινης ζωής, της άναδημιουργίας. Οι έπιστήμονες δηλ. που προσπαθούν να υποκαταστήσουν την Φύση, σ' ένα μέρος άπ' τα δικαιώματα και τα καθήκοντά της.

Και άλλοι άπ' τους έπιστήμονες αυτούς προσπαθούν να επαναφέρουν την ζωή σε σώματα, ή μέλη σωμάτων άπονεκρωμένα, άλλοι πάλι να δημιουργήσουν νέα μέλη ή και όργανισμούς πλήρεις με διάφορα έπιστημονικά μέσα.

Άλλοι έπιστήμονες π.χ. οι Κώρρελ και Λίντμπεργκ, έκαναν να ζήσουν και να λειτουργήσουν μέσα σ' ένα γυάλινο δοχείο ό-λόκληρα όργανα, μεταγγίζοντας σ' αυτά αίμα μέσον μιας «τεχνητής καρδιάς». Και έδω βέβαια πρόκειται περί διατήρησης της ζωής και όχι περί δημιουργίας νέας.

Το τελευταίο αυτό το κατόρθωσε ο Βάδ-δικτων, που κατόρθωσε να δώσει ζωή σ' ένα κομμάτι κρέας, έπάνω στο όποιο είχε θάψει τεμάχια έμβριών, παρμένα από ένα αυγό το όποιο είχε έπωασθί επί 24 ώρες. Το κομμάτι του κρέατος, άρχισε να ζή, να παίρνει μορφή, να άποκτά κόκαλο, δέμα, νύχια, σαν να άποτελούσε μέλος ενός κοττό-πουλου ζωντανού.

Σήμερα έχει κατορθωθί ή «καλλιέργεια» ποδιών πουλερικών.

Με την ίδια μέθοδο, γίνεται ή μεταμό-σχευση όντων όργανων στον όργανισμό του ανθρώπου, και ή αντικατάσταση άλλων διαμ-μένων ή κατεστραμμένων έντελως. Π.χ. ό-πως οι χειρουργοί έξερουν σήμερα να ανα-συνδέουν τα σπασμένα νεύρα, δένοντάς τα σαν κομμένα ήλεκτρικά σύρματα, έτσι, με-ταμοσχεύουν όργανα καλλιέργημένα στα έρ-γαστήρια όπως καρδιές, άδένες, σήκωτα κ.λπ. Κατωρθώθηκε δηλαδή να έχη και ο άνθρωπος όργανισμούς τά... ανταλλακτικά του, όπως ένα αυτόκίνητο ή οποιαδήποτε άλλη μηχανή.

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ... ΧΙΜΑΙΡΩΝ

Το βραβείο Νόμπελ για την Ιατρική, έχει άπονεμηθί τελευταία σ' ένα Γερμανό σοφό, τον καθηγητή Χάιν Σπέμαν, του Φρίμπουργκ-άν-Μπριγκάνον, για τις σπουδαίες εργασίες του «έπί της άναπτύξεως του αυγού και της κατασκευής χιμαίρων».

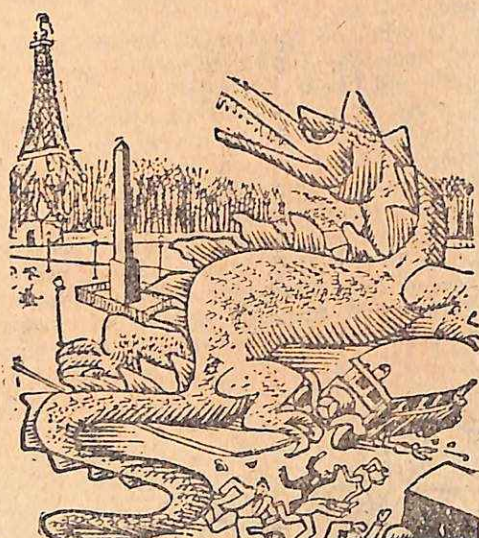
Αυτό λόγια όμως, πρώτα για τον όρο αὐγόν.

Για όλους, μας, όσοι δεν είμαστε σοφοί έρευνήτες, αυτό θα πη 60 γραμμάρια νόστι-μης και θρεπτικής τροφής που άποτελείται από άσπράδι και κτρινάδι.

Για τον σοφό, τον πραγματικό αυγό δεν είναι αυτό που ξέρουμε και παραδεχόμαστε έμεις, αλλά ένα μικροσκοπικό άσπρο σημείο που είναι κρυμμένο στη βάθος του κροκαδιού σημείο άπ' το όποιο θα σχηματισθί και θα ξεκινήσει το πουλάκι που πρόκειται να διγί άπ' το αυγό. Ο Σπέμαν έπαιξε ένα θαυμα-σιο μηχανήμα, που είναι άπλοδύτατο... μια

τρίχα άπ' τα μαλλιά ενός άγοριού, ήλικίας δύο μηνών. Με το «μηχανήμα» αυτό, την τρίχα δηλαδή ο Σπέμαν, κλονώντας την θηλειά και κολλώντας την στο άκρο μιας γυάλινης ράβδου, κατορθώνει με την βοήθεια και ενός ειδικού μικροσκοπίου όχι από τα ίσχυρά, να άπομονώνη το λευκό αυτό σημάδι, το πα-ραγωγικό κελλί του αυγού.

Ο Σπέμαν προτιμά ίδιος τα αυγά βατρά-χων για τα πειράματά του. Και κατορθώνει να κόψη κυριολεκτικώς στα δυο το πραγμα-τικό, το έπιστημονικό αυγό. Κατόπι, καλ-λιεργεί τα δυο αυτά τεμάχια και αν το αυγό ήταν ήδη προχωρημένο στην άνάπτυξή του, επιτυγχάνει μ' αυτό δύο διδυμούς γυρίνους, που είναι τα νεογνά, τ' άσχημάτιστα άκόμη βα-τραχάκια. Αν ή «έγχειρηση» δεν έχει επι-τύχει έντελως, αν δηλαδή έχει έπιτευχθί άπ' το αυγό ένα «μικρό ήμισυ» αυτό θα δώσει ένα κομμάτι ζωντανής μέν σάρκας, άλλ' ά-

Μία μέρα ή έπιστήμη θα μας κάνη πραγ-ματικότητα τις μυθικές χίμαιρες.

μορφες, ενώ το «μεγάλο ήμισυ» κάνει ένα κανονικό και φυσιολογικό ζώο.

Ο δωρ Σπέμαν, όμως, προχώρησε πολύ μακρότερα: κατόρθωσε με κατάλληλες «έγ-χειρήσεις» έμβριών να κατασκευάση κυριολε-κτικώς καταπληκτικά τέρατα, φρενιαστικές «χίμαιρες» ζώα με δυο σόρες, με δυο σώ-ματα και με δυο κεφάλια!

ΚΕΦΑΛΙΑ... ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ!

Το όρατίότερο, όμως πείραμα του Σπέμαν είναι εκείνο που του έκανε να ανακαλύψη τους «όργανωτές» που είναι πραγματικοί δη-μιουργοί ζωντανών μορφών.

Έπάνω σ' ένα πολύ μικρό έμβρυον έντε-λώς άσχημάτιστα άκόμη, άπ' το όποιο δεν θα μπορούσε άκόμη να πη κανείς αν θα βγαί-νε πουλί, βάτραχος ή τίποτο άλλο, άφαιρεί με το νυστέρι, ένα ελάχιστο κομμάτι σάρκας ή «όργανο» όπως το όνομάζει ο καθή-νητής το κομμάτι αυτό και το μεταμοσχεύει σ' ένα άλλο έμβρυο. Τότε γίνεται μια ένέργεια άσχετη μυστηριώδης και αναφαίνεται ένα νέο όργανο, ένα νέο νευρικό σύστημα, ένα δεύ-

τερο κεφάλι.

Με την μέθοδο αυτή δημιουργούνται τε-χνητά τέρατα, που μπορούν να ζήσουν για λίγον καιρό. Ο Βάδδικτων δημοσίευσε έν-τυπωτικώτατες φωτογραφίες όρνιθων με δυο κεφάλια, ή με δυο σπονδυλικές στήλες, άλλοι δε σοφοί μπόρεσαν να έμφανίσουν ένα ύποτυπώδες μάτι στην κοιλιά μιας σαλαμάν-δρας.

Τα πειράματα αυτά, ρίχνουν ένα παρξέ-νο φως στην ζωή και την ιδιοσυστασία των ανθρώπινων διδύμων. Μερικά διδύμα («μο-νοζυγωτικά») είνε στην πραγματικότητα τα 2 ήμισυ ενός και του αυτού όντος. Αν και τυ-χαίνει άργότερα, να βρίσκονται σε ήπιστα-ση χιλιάδων χιλιόμετρων το ένα από το άλλο, παθαίνουν έν τούτοις τις ίδιες άρρώ-στες τις ίδιες ήμερομηνίες, έχουν τις ίδιες μεγάλες ή γελιές έμπνεύσεις, τις ίδιες αισθηματικές κρίσεις! Έδώ, πιά, εί-ναι οι πιο εύφάνταστοι μυθιστοριογράφοι, έχουν μείνει πολύ κάτω άπ' την πραγματι-κότητα.

Αναφέρεται μάλιστα και το εξής περιέ-ρο σχετικό.

Δύο διδυμοί, χωρίστηκαν σε ήλικία όχτώ ετών. Ο ένας έμενε στην πατρίδα του, σ' ένα χωριό της Βενταλίας, στην Γερμανία, και ο άλλος άκολούθησε ένα όειο του που πήγαινε στην Αργεντινή. Τα δύο παιδιά μεγάλωσαν και όταν έφθασαν σε ήλικία 29 ετών, έρωτεύθηκαν μαζί από μια κοπέλλα και το καθένα.

Στά 23 χρόνια τους άραβωνιάζονταν το ί-διο μαζί, και μετά 4 χρόνια, παντρεύονταν την ίδια μέρα μαζί. Και όλα αυτά, χωρίς να ύπάρχη καμιά προσωποποίηση εις τρέ-πον ώστε να συμπέσουν όλες αυτές, οι ίστο-ρικές για τους διδύμους άδελφούς ήμερομην-ίες. Το πιο περίεργο δε είναι ότι πέθαναν επίσης τον ίδιο χρόνο, τον ίδιο μήνα, την ίδια ώρα, σαν να ήταν ένα και το αυτό όν. Το τελευταίο αυτό γεγονός, άποκλείει βέ-βαια τελείως την «ματασάγκα» για λόγους διαφημιστικής άνεκδοτολογίας, γιατί δεν θα πιστευθί βέβαια ότι οι διδυμοί έχουν προ-καθορίσει και την ήμερα του θανάτου των!

Ας προσθέσουμε, τελειώνοντας, ότι οι ά-νακαλύψεις των έμβρυολόγων έχουν συμπί-σει, έχουν συναντηθί πολύ παρξόδοξα με τις εργασίες που γίνονται τώρα, σ' όλα τα μέ-ρη του κόσμου για την καταπολέμηση του καρκίνου.

Όλα συνδέονται στην έπιστήμη, και στην ζωή. Μελετώντας την δημιουργία των όντων οι σοφοί θα άνακαλύψουν ίσως και το φέρεμα της φοβέας αυτής μίστυγος της ανθρωπότητας.

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

ΘΑ ΗΣΥΧΑΖΕ ΠΙΑ

Ο ένοικος.— Έπειτα από λίγες μέ-ρες θα μπορώ πιά να κοιμάμαι ήσυχος.

Η θυρωρός μιές πολυθρό-νης πολυκατοικίας.— Θα μετακο-μίστε σε άλλο σπίτι, κύριε;

Ο ένοικος.— Όχι, αλλά ο γιατρός με είδοποίησε ότι δεν ύπάρχει καμιά έλ-πίς: Θα κουρασθώ!

ΝΤΟΥΕΤΤΟ ΜΕ ΜΙΑ ΦΩΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΤΣΙΛΙΟ ΠΕΤΡΟΝΕ

Πήγαίνα στην Μεντόζα εις άναζητή-σιν έργασίας, χωρίς κανένα πρό-γραμμα, στην τύχη κι' όνειροπο-λούσα με την εύκολη φαντασία των είκοσι χρονών, περιπέτειες με λη-στάς, γοητευτικές γυναίκες τις Αργεν-τινής σαν κι' εκείνες που είχα γνωρίσει στο Μπουένος Αύρες και μολονότι θ' αντιμετώπιζα σύντομα το πρόβλημα της πείνας, ήμουνα πολύ εύθυμος. Ταξίδευα, χωρίς νάχω δεσμούς ή υποχρεώσεις. Η μόνη μου άποσκευή ήσαν τα όνειρά μου.

Σ' ένα μικρό σταθμό της πάμπας, ά-κουσα μίαν άνδρική φωνή:

—Αντίος, κερίντα (άντιο, αγά-πη μου)... κερίντα, αντίος...

Μιά ξαυθή ύπαρξη μπήκε, διακόπτον-τας την άπόλυτη μοναξιά μου μέσα στο βαγόνι. Το χρυσάφι των μαλλιών της πλαισίωνε ένα όμορφο πρόσωπο, με γλυ-κά μαύρα μάτια και μεγάλα βλέφαρα. Στάθηκε για κόμηση ώρα στο παρά-θυρο του τραίνου, που είχε ξεκινήσει, ά-ποχαιρετώντας. Στο άναμεταξύ έγώ εί-χα φτιάξει τα μαλλιά μου και την γρα-βάτα μου. Εκείνη με είδε και χαμογέ-λασε έλαφρά, δεν ξέρω αν ήταν από ευ-γένεια ή από ειρωνεία κι' ύστερα ξανά-γινε άμέσως σοβαρή και βυθίστηκε μέ-σα στα περιδικά της, χωρίς ν' άσχολη-θί πιά καθόλου μ' έμένα.

Είναι αδύνατο να διηγθώ τι συνέβη ύστερα μέσα στην σιωπή τεσσάρων ώ-ρών. Έλαφρότατα συναισθήματα, άγριο: πόθοι, παραξάλισματά μέσα στο βούιμα του τραίνου τραγικό της έρημικού τοπίου, κύματα θερμότητας και ψύχρας, ένας στρόβιλος παραλόγων κι' επιμόνων σκέψεων άπάνω στην όμορφη, το λε-πτό άρωμά της που κυρείεσε όλόκληρη την ύπαρξή μου και πρό παντός αυτή ή σιωπή—όλα αυτά δημιούργησαν μεταξύ της νέας και έμοι μίαν άλλόκοτη κατά-σταση, γεμάτη ένθουσιασμό, λαχτάρα κι' ίσως ακόμα και κούραση.

Ένοιωσα ύστερα από λίγο πως ή άν-τιπάθειά της για μένα είχε πάψει και πως με κύτταξε κάπου-κάπου με σαστι-σμένη κατάπληξη, σαν να με άνακάλυπτε άπότομα μέσα σε μία λάμψη, σε μίαν ά-λήθεια που δεν την ύποπτευόταν καν. Πώς να διηγθώ—έπαναλαμβάνω—ότι έ-πακολούθησε. Η δισταύρωση δύο βλεμ-μάτων που έφερε τόσο γλυκές στιγμές. Θά ήταν τόσο εύκολο να μιλήσουμε. Έ-ο κείνη όμως ήθελε να σωπάση, το ένοιω-θα πολύ καλά—όπως ένοιωθα πως ήμου-ν έρωτευμένος και αυτό μέκανε να ύποφέ-ρω παραπάνω, ν' άγωνιώ. Ήξερα πως όλη ή γοητεία του έρωτός μου ήταν στην φωνή μου. Η πιο τρελλή άπειροσχεψία κι' ή πιο τρυφερή ευγένεια ή πιο άδάμαστη όρμη κι' ή πιο ίκετευτική ταπεινοφροσύ-νη, όλα μπορούσαν ν' άνηχησουν μέσα στην φωνή μου. Μιλώντας, θά κατακτού-σα Εκείνη όμως σιωπώνοντας έκλει-σε τα μάτια της, έγειρε το κεφάλι και μου φάνηκε σαν ν' άποκοιμόταν. Από την στιγμή εκείνη μου φάνηκε πως είχα δο-μαάσει τα όνειρά μου και πως είχα ξυ-πνήσει από το όνειρό μου. Η γυναίκα μου φάνηκε προκλητική, πρόθυμη να ύ-

ποκύψη στην τόλη μου. Εκείνη κοιμό-ταν, κι' άρχισα να διαβάζω ύψηλόφωνα. Έξακολουθούσε όμως να μένη με κλει-στά μάτια. Ένας λόγος παραπάνω για να έπιμένω στην κωμωδία μου.

—Είμαστε όλομόνοχοι. Θά περάσουμε όλη την νύχτα μαζί. Το τράινο δεν θά σταματήση προτού ξεμερώση. Θά είναι μιά νύχτα πόθου, άγωνίας, πνιγμένης τρυφερότητας. Γιατί... Από έναν ήλι-θιο φόβο να αντιμετώπισουμε την ζωή. Έγώ, όμως, δεν έχω προλήψεις. Είμαι ένας ποιητής, ένας όνειροπόλος, ένας τυ-χοδιώκτης. Τι σημασία μπορεί νάχη αυ-τό; Ποτέ δεν έγκαταλείπω τον έρωτα στον δρόμο μου. Δεν μπορείτε να φαντα-στήτε πως άνατριχιάζω με την σκέψη πως χιλιάδες ώραιον, θελκτικόν, γοητευτικόν πλάσμάτων είναι γεννημένα για φιλία, για χάδια και που δεν φαντάζομαι ποτέ πως είναι γεννημένα γι' αυτό, για να

Μόνη μου άποσκευή ήσαν τα όνειρά μου...

νοιώσουν την ποιήσή τους, τις άπαι-χιές τους, για να δικαιολογήσουν όλες τις τρέλλες, άκούστε με, σας ίκετεύω! Μισα-νίζετε τα μάτια σας!.. Μόνο για μία στιγμή. Έσας κυττάξω. Τι όμορφη που είστε! Δείξτε μου πως δεν κοιμόσαστε. Θά σας χαρίσω μία νύχτα όνείρου, ευτυ-χίας. Θά μετατρέψουμε την σιωπή σε ποι-ήμα. Ανάμεσα σε χίλια φιλία, θά σας πω τα πιο όμορφα πράγματα που κανείς δεν θά σας ξαναπεί. Σ' άγαπώ! Τ' όμορ-φη που είστε! Είναι τρέλλα να χωριστού-με χωρίς ένα φιλ, το δαχτύλιον, θά σας μι-λήσει τα μάτια για να μου άποδείξετε πως δεν κοιμόσαστε, Σ' ά-ίκετεύω!.. Να, δεν τολμάω! Κι' όμως με πνίγει ο πόθος

να σε σφίξω στην άγκαλιά μου...

Είναι αδύνατο να φανταστήτε με τι βάθος πρόφερα τα λόγια. Εκείνη όμως εξακολουθούσε να μένη άκίνητη, σαν βυ-θισμένη στο όνειροπόλημά της. Τότε ξα-νάρχισα να της μιλώ με πυρετό. Τι να της είπα, άραγε; Είπα τόσα που δεν θα είχα ποτέ τολμήσει να πω σε γυναίκα αν με κύτταξε με όλόνοικτα μάτια. Μί-λησα για μένα και για τη ζωή, για τον έρωτα και για την ήδονή. Δεν μιλούσα για μία γυναίκα, εκείνη τη στιγμή, άλ-λά σε όλες τις γυναίκες και σε όλη τη ζωή. Εκείνη όμως εξακολουθούσε να μέ-νη άκίνητη. Κοιμόταν ή έκανε πως κοι-μόταν και δεν τολμούσα να την άγγίξω. Τέλος, κουρασμένος από όλες τις τρέλ-λες που της είχα μιθυρίσει στο αυτί, ά-ποκοιμήθηκα με την πεποθηση πως με είχε πάρει για τρελλό.

□ □

Την στιγμή που ξύπνησα κι' άνοιξα τα μάτια μου, είδα την συνεπιβάτιά μου έ-τοιμη να κατεβή άπ' το βαγόνι. Το τσι-νο είχε σταματήσει σ' ένα μικρό σταθμό. Μου χαμογέλασε και με πολλή γλύκα μούδειξε ένα χαρτί διπλωμένο στα τέσσε-ρα, κοντά μου.

Αφού ξεκίνησε το τράινο, όλομόνα-χος πιά, διάβασα:

«Είθε ακόμα παραπολύ νέος. Μου εί-πατε πράγματα για τα όποια μου ήταν αδύνατο ν' άνοιξω τα μάτια μου. Θά σας έβλεπα, τότε, όπως δεν φαντάζεστε. Θά φοβόμουν μην καθρεφτιστώ μέσα στο μάτια σας, με τον πόθο μου να ζήσω, με τον έρωτικό μου πυρετό. Κανένας άνδρας δεν θά μου πη ποτέ ό,τι μου είπατε—γι' αυ-τό και δεν άνοιξα τα μάτια μου. Ήθελα να όνειρευτώ πως ζούσα μέσα σε χίλια χρόνια. Είναι πολύ θλιβερά πραγματικό, αυτό. Δεν ήθελα ν' άκούσω την φωνή έ-νός άνδρός αλλά την φωνή του έρωτος, όπως θά είναι όταν οι άνδρες δεν έχουν πιά το φόβο να είναι άνώτεροι. Είναι μία γοητευτική φωνή, τώρα όμως δεν είναι ακόμα παρά ένα άπελπισμένο ντουέττο με μία φωνή. Ήθελε όμως στιγμής που σ' αυτό το ντουέττο ή φωνή σας όηρησε άκατανίκητη. Αν με φιλούσατε την στιγ-μή που μου μιλούσατε στο αυτί, θά ζού-σα τις τρελλές στιγμές που μου ζητήσατε, θά χωριζόμασταν την επομένη, ύστερα άπ' την νύχτα του όνείρου. Ο «άλλος» μπορούσε να περιμένη. Είθε όμως πά-ρα πολύ νέος και δεν τολμήσατε... Όταν, ύστερα από καμιά δεκαριά χρόνια, εί-σατε πιο τολμηρός, ποιητά μου, δεν θά συναντηθούμε πιά. Κι' ήμουνα τόσο τρελ-λή που έγειρα στην άγκαλιά σας. Εί-ναι τόσο παρόξενη ή ζωή. Φοβάμαι την στιγμή που έχω τόσους πόθους. Κι' αν ο έρωτάς σας δεν ήταν ό,τι ύποσχόταν ή φωνή σας; Πρέπει όμως να είναι κα-νείς δυνατός και να μην μετανόη. Όταν πητε τα ίδια λόγια σε άλλη, να θυμά-στε το όνειρό μου. Μη άγαπώντας σας, πια άγάπησα πολύ προσάντων, σας έχω κρύψει μέσα μου κι' άγαπώντας άλλους άνδρες θά σας άπατάω όταν αν συλ-λαβίζομαι με κλειστά μάτια την φωνή σας...»

ΙΤΣΙΛΙΟ ΠΕΤΡΟΝΕ

Το χαμένο στοίχημα

Έλλ. Διήγημα του κ. Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

τη φωνή της και να ξαναδῇ τὴν ψηλὴ ἀριστοκρατικὴ κορμοστασιά της με τὸ φωτιστόφανο τῶν κατάξανθων της μαλλιών.

Καὶ σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μεγάλου δρόμου ἦρθε ἔτσι γρήγορο, ξεφάνικο ἀναπάντεχο—ὅπως πάντα ἔρχεται τὸ μοιραίο—τὸ τρίτο μοιραίο...

“Ένας ἀπότομος ἀέρας ποὺ ξεχύνονταν ἀπὸ τὸν στενὸ παράδρομο ἔσβυσε τὰ κερὰ τῆς Μαίρης καὶ τοῦ παπποῦ της. Καὶ σκυφτός καθὼς πήγαινε ὁ “Αλκης με δὺο βήματα ἔπεσε σχεδὸν ἐπάνω τους.

—“Αχ, κύριε... ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς δώσετε... ἄκουσε δίπλα τοῦ τῆ φωνῆ της.

Σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ προτείνοντας μηχανικά τὸ φωτισμένο κεράκι.

—Εὐό; “Εσεῖς;... ψιθύρισε χαμένα ἡ Μαίρη.

—Χριστὸς “Ανέστη! τῆς μίλησε σιγὰ, ὅσο πιὸ σιγὰ μπορούσε—φοβόταν μήπως ἡ φωνὴ τοῦ τὴν τρομάξει ἀκόμα περισσότερο—ἔτσι δηλαδὴ κ’ αὐτὸν τὸν ἴδιο ἀκόμα. Καὶ τὴν κυττοῦσε ἀδιάκοπα με τὰ μάτια τοῦ χαμένα μέσα στὰ δικά της.

“Ο γερο-παπποῦς τοῦ πήρε τὸ κεράκι σὲ μιὰ στιγμή γιὰ ν’ ἀνάψῃ τὸ σβυμένο δικό του καὶ τὸ ἴδιο δευτερόλεπτο σχεδὸν ὁ “Αλκης με λεύτερα χέρια ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ τὴν Μαίρη ποὺ σωριαζόνταν λιπόθυμη.

—Μαίρη! Μαίρη μου!... φώναξε σὰν τρελλός.

—Μιά ζάλη εἶναι παιδί μου... “Αλκη!... ἄκουσε δίπλα τοῦ τὸν παπποῦ της νὰ ψιθυρίζῃ. Φίλησέ τὴν καλότερα παιδί μου... Καλὸ καὶ σὲ σένα καὶ σὲ κείνην θὰ κάμῃ... “Ενα φίλιν κ’ ὅλα εἶναι πάλιν ἐν τάξει... χαμογέλασε ὁ γέρος.

Ἡ Μαίρη ὅμως ἀνοίξε τὰ μάτια της ὕστερα ἀπὸ πολλὰ κ’ ὄχι μετὰ τὸ πρῶτο φίλημα τοῦ “Αλκη.

—Θεέ μου! μουρμούρισε. “Εὐό;... “Εσύ! κ’ ἡ φωνὴ της πνίγηκε σ’ ἓνα λυγμό.

—Μαίρη ἤθελα νὰ σοῦ πῶ... ἄρχισε αὐτός. Καὶ θέλω νὰ με πιστέψῃς πῶς τώρα...

—“Οχι! ὄχι!... φώναξε ξεφεύγοντας ἀπότομα ἀπὸ τ’ ἀγκάλιασμά του... Πήγαινε. Θὰ χάσῃς.

Γύρισαν κ’ οἱ δὺο, καὶ τὸν κύτταξαν. “Υστερα ὁ “Αλκης τὴν ξαναπῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

—Εἶχες δίκιο... τῆς χαμογέλασε. “Α-εἰζεις πολλὴ περισσότερα ἀπὸ δέκα χιλιάδες...

Κ’ ὕστερα ἀπὸ μερικά φιλήματα ὁ παπποῦς τοὺς εἶπε νὰ προχωρήσουν. Κ’ ὕστερα ἀκολούθησαν ὠραιότερες μέρες, κ’ ὕστερα...

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

(Εἰκονογράφῃς “Αλ. Κοντοπούλου).

ΠΟΙΗΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΙΑΡΗΔΕΣ

Πρὶν λίγα χρόνια εἶχεν ἀναστατώσει τὸ καλλιτεχνικὸ καὶ διανοούμενο Παρίσι ἓνας τελώνης ποὺ ζωγράφιζε περίφημα χωρὶς νὰ ἔχη ποτὲ τοῦ διδαχθῇ ζωγραφικὴ, οὔτε κὰν σχέδιο. Μὰ δὲν ὑπῆρξε ὁ μοναδικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ «αὐθορητισμοῦ» στὴν τέχνη. Ἡ γαλλικὴ φιλολογία ἔχει νὰ ἀναφέρῃ πολλὰ ὀνόματα ποιητῶν ποὺ χωρὶς διόλου νὰ ἔχουν διδαχθῇ ποίηση ἢ νὰ εἶναι κὰν ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, διανοούμενοι, ἔγραψαν ἐν τούτοις ὠρεϊστάτους στίχους.

Τελευταία, σὲ μιὰ ποιητικὴ ἡμερίδα τῆς Γαλλικῆς Κομμῶδας, ἡ Κα Μαίρη Μαρινέ, ἀπήγγειλε στίχους γραμμένους ἀπὸ ἓνα ἐργάτη τὸν Μαρσέλ Γκαρινέ, καὶ σὺν τῷ πρόγραμμά ὑπάρχουν καὶ στίχοι τοῦ Οὐγκώ, τοῦ Σουλλὺ Πруντόμ, τοῦ Ροστάν.

“Αν θελήσωμε νὰ ἐρευνήσωμε λιγάκι, θὰ ἴδουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπάγγελμα ποὺ νὰ μὴν εἶχε τὸν ποιητὴ του. “Ο Πιερ Ντυνὸν αἰφνης καὶ ὁ “Ημίσιπος Μορώ, ὑπῆρξαν τυπογράφοι, καὶ ὁ ποιητὴς Σαβινιανὸς Λαποινάντ, ὑπῆρξε ἓνας θαυμάσιος τσαγγάρης.

“Επίσης ἓνας ξυλουργὸς ἀπὸ τὸ Νεβέρ, ὁ “Αντὼ Μπιλλὼ, ὑπῆρξε ἐξοχος στιχουργός. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ περουνιέρης Ζασμέν, ὁ φοιτητὴς Ρευπού.

Στὴν πλατεία “Αμβέρσης, στὸ Παρίσι, ὑπάρχει τὸ ἀγαλμα ἐνὸς ποιητοῦ ποὺ ὑπῆρξε ἐργάτης, προτοῦ γίνῃ ποιητής. Εἶναι τὸ ἀγαλμα τοῦ Σενταίν.

Οἱ χτίστες, ἔχουν κ’ αὐτοὶ τὸν ποιητὴ τους, τὸν Σαρλ Πουσύ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη τὸν ἀνδριάντα του, ἔκαμε ὅμως τὴν Γεωργία Σάνδη νὰ τὸν τιμῇ με τὴν φιλία της καὶ νὰ τὸν προστατεύῃ.

Οἱ μυλωνάδες ἔχουν τὸν Λεὸ Μπουρώ, οἱ ρακοσυλλέκτες τὸν Ποντύ, οἱ βιβλιοδέτες τὸν Ζυλ “Ερτέλ, οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς τὸν Σιλβὰν Μπάργκ, κτλ. κτλ. “Οπως βλέπετε, δὲν ἔμεινε ἐπάγγελμα ποὺ νὰ μὴν ἔχη τὸν ποιητὴ του.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σ’ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΕ ΖΗΛΟΥΟΥΝ

Φίλοι φτωχοί, φίλοι θλιμμένοι, φίλοι ἑσπερά δυστυχιμένοι, λίγη φιλία σὰς ἐξορκίζω!... Φθονήστε, ἂν θέτε, κάποιους ἄλλους: Τοὺς εὐτυχεῖς ἢ τοὺς «μεγάλους», ἐγὼ, γιὰ φθόνον, δὲν ἀξίζω...

Πῶς ἔχετε ἄδικο δὲ λέω — ποτὲ δὲ μ’ εἶδατε νὰ κλαίω — πάντα γελῶ, πάντα φωνάζω. ...Μὰ, κ’ ἔστω μιὰ μικρούλα λύπη, μπορεῖ κ’ ἐμένα νὰ μοῦ λείπῃ; ...χωρὶς λουλοῦδι μένει θάξο;

Φίλοι φτωχοί, φίλοι θλιμμένοι, φίλοι ἑσπερά δυστυχιμένοι τὴν ἄγρια ζήλεια πάρτε πίσω. ...Κάτωσε ποὺ κ’ ἐγὼ — ὅπως ὅλοι — κ’ ἴσως μ’ αὐτῇ, με τὸ πιστόλι θὰ πῶ ἓνα «ἀντίο»... καὶ θὰ σὰς πείσω!..

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ἔξυπνα καὶ κουτὰ

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Ἡ ὑπερήτρια.— “Ο κύριος με παρακάλεσε νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν βρίσκεται ἐδῶ. “Ο ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης.— Τότε, σὰς παρακαλῶ καὶ ἐγὼ νὰ πῆτε στὸν κύριο ὅτι δὲν ἔχω ἔρθει.

ΣΤΑ ΜΠΑΙΝ-ΜΙΕΤ

Ἡ κολυμβήτρια (ἄσχημη καὶ γεροντοκόρη).—Μὲ βεβαιώνετε, κύριε, ὅτι δὲν ὑπάρχουν, γύρω ἐδῶ, θαλάσσια τέρατα; “Ο νεαρὸς κολυμβητής.— Κανένα τέρας δὲν εἶδα... ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἤρθατε στὴν πλάξ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

“Ο κινηματογραφικὸς ἀστὴρ στὸν «φιγκυράν», ποὺ ὑποδύεται τὸν αὐτοκράτορα: —“Αν ἐξ αἰτίας σου ὑποχρεωθῶ νὰ ἐπαυλάζω αὐτὴ τὴν σκηνὴ ἀκόμα μιὰ φορὰ τότε θὰ σὲ πετάξω ἀπὸ τὸ στούντιο με τὴς κλωτσιές.

ΑΝ ΖΟΥΣΕ Η ΜΑΚΑΡΙΤΙΣΣΑ...

—Συγχωρήστε με, κύριε πόλισμαν. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ζητιανεύω. “Αν ζούσε ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα μου δὲν θὰ με βλέπατε ποτὲ νὰ ζητῶ ἐλεημοσύνη... —Γιατί; —Γιατί ζητιάνευε ἐκείνη γιὰ μένα!

ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

“Ο εἰσπράκτωρ.— Κυρία μου, τὸ παιδί σας εἶναι πολλὸ μεγάλο καὶ πρέπει νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρο εἰσιτήριο. —Περίεργο! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ κάνουν σὲ ὄχημα αὐτὴ τὴν παρατήρηση. “Ολόκληρα χρόνια τώρα πληρώνει μισὸ εἰσιτήριο.

Η ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΤΟΥ

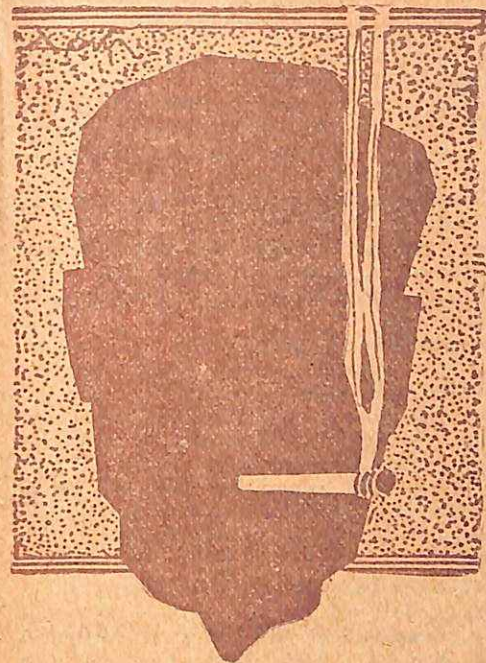
—“Απὸ τίς πολυάριθμες αὐτὲς πανοπλίες ποὺ μοῦ δείχνετε καταλαβαίνω ὅτι εἰσθε συλλέκτης ὀπλων. —“Οχι, φίλε μου! Εἶμαι ταχυδακτυλουργός. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια καταβρογχίζω ξίφη καὶ σπαθιά διαφόρων μεγεθῶν. —“Οστε τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι ἡ... τραπέζαριά σας;!

ΕΥΤΥΧΩΣ...

“Ο αὐτοκινητιστής.— Τὸ αὐτοκίνητό μου παρέσυρε καὶ ἀνέτρεψε τὸ ἀμαξάκι ἐνὸς παιδιοῦ.

“Ο φίλος.— Βρισκόταν μέσα κανένα παιδάκι; “Ο αὐτοκινητιστής.— Δυὸ παιδάκια.

“Ο φίλος.— Μὴ μοῦ τὸ λές. Πιάνεται ἡ ψυχὴ μου. Συνέβη τίποτα σοβαρό; “Ο αὐτοκινητιστής.— Τίποτα: Δὲν μπόρεσαν νὰ πάρουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου μου.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΡΟΤΖΕΡΣΟΝ

Ἡ ἀφρόκριμα τοῦ Λονδίνου εἶχε συγκεντρωθῇ τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Ρότζερσον.

Ἡ λαίδη Ρότζερσον ἐγκαινίαζε ὅπως καὶ κάθε χρόνο τὴν ἐνάρξη τοῦ καρναβαλιοῦ. “Οπως καὶ κάθε χρόνο, ἔδινε στὸ μέγαρό της τὸν πρῶτο χορὸ μετεμφιεσμένων ἀριστοκρατῶν γιὰ τὸν ὁποῖον θ’ ἀπασχολεῖτο ἴσως ἐπὶ ἐβδομάδες ὁ κοσμικὸς κύκλος καὶ ἡ κομμικὴ στήλη τοῦ ἐβδομαδιαίου, ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου.

Μολοντοὶ ὅλοι οἱ ἀριστοκράτες ποὺ ἦσαν καλεσμένοι στὴν μεγάλῃ αὐτῇ κομμικῇ συγκέντρωσιν, ἤξεραν ὅτι τὸ γλέντι θὰ ἀναβε μετὰ τὰ μεσάνυχτα, οἱ αἰθούσες τοῦ μεγάρου εἶχαν κατακλησθῇ ἀπὸ τίς δέκα. Οἱ καλεσμένοι, ὅταν δὲν χόρευαν, σχηματίζαν ὁμίλους μέσα στοὺς ὁποῖους ὁ καθένας προσπαθοῦσε νὰ ἀνῇ ἐπίδειξη πνεύματος.

Οἱ κυρίες πάλιν προσπαθοῦσαν με κάθε τρόπο νὰ ἐπιδείξουν τίς τουαλέτες τους. Ἡ καθεμιά ἀπὸ τίς καλλονὲς ποὺ κυκλοφοροῦσαν στίς ἀπέραντες αἰθούσες, θὰ μπόρουσε νὰ καταπλήξῃ με τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάρι τοῦ ντυομάτός της καὶ τὸν πιὸ δύσκολο κοιτικό.

Κοσμήματα; Δὲν ὑπῆρχε δακτύλο γυναικὸς χωρὶς βαρύνον μονόπετρο, δὲν ὑπῆρχε λαίδη γυναικὸς χωρὶς κολλιὲ μεγάλης ἀξίας.

Ἡ λαίδη Ρότζερσον ἔλαμπε ἀπὸ ὀμορφιά, νεῖατα, εὐτυχία καὶ κοσμήματα.

Ἦταν μιὰ γυναῖκα ὠραία με ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξεως. Μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐτυχισμένη, γιατί, ὁ καλόβολος σύζυγός της λόρδος Ρότζερσον, ἓνας σαρανταπεντάριος ἀλλὰ με καρδιά νέου εἰκοσι ἑτῶν, ἄνδρας, δὲν ἄφησε καμμιά ἐπιθυμία της ἀνικανοποίητη.

Ένας στενότερος ὅμως φιλικὸς κύκλος ἤξερε ὅτι ἡ ὠραία γυναῖκα δὲν ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ὅσο φαινόταν. “Οτι πρὶν παντρεθῇ τὸν βαθέπλουτο λόρδο Ρότζερσον, ἀγαποῦσε παράφορα ἓνα νεαρὸ ἀεροπόρο καὶ ὅτι οἱ γονεῖς της, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ αἰσθηματὸς της, τὴν εἶχαν παντρεύσει με τὸν λόρδο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ λόρδος Ρότζερσον ἔκανε ὅτι τὸ δυνατό, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ εὐτυχισμένη. Καὶ ἐν μέρει τὸ εἶχε κατορθώσει. “Οταν ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ὠραία γυναῖκα θυμῶταν τὴν χαμένη της

ΠΕΡΙΓΕΤΕΙΕΣ

ΤΟΥ “ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ”

ἀγάτη, θυβίζόταν σὲ μιὰ μελαγχολία ποὺ κρατοῦσε μέρες.

“Οποδὴποτε, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐτυχία. Ἡ τουαλέττα της καμωμένη ἀπὸ ἀραχνούφαντο μεταξωτὸ τῆς Λυὼν, ἄφηνε νὰ διαγράφονται ὅλες οἱ θεῖες γραμμὲς τοῦ ἀγαλματένιου σώματός της.

Τὸ χτένισμα τοῦ ὠραίου της κεφαλοῦ ἦταν ἓνα ἀληθινὸ ἀριστοτέλεσμα.

Εἰκνέον ὥστόσο ποὺ προκαλοῦσε ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, ἦταν ἓνα κολλιὲ ἀπὸ ἀμεθυστους ἀσυνήθιστου μεγέθους, ποὺ στόλιζε τὸν ἀλαβάστρινό της λαιμό. Τὸ εἶχε φιλοτεχνήσει Ἰνδὸς καλλιτέχνης καὶ εἶχε στοιχίσαι ὁλόκληρη περιουσία. Τῆς τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ λόρδος Ρότζερσον τὴν ἡμέρα τῶν γάμων των.

Ἡ λαίδη τὸ ἐπεδείκνυε κείνο τὸ βράδυ στὸν λαιμό της με κάποια ὑπερηφάνεια, διακαίολογμένη ἄλλωστε σὲ μιὰ πλουσία καὶ ὠραία γυναῖκα.

Γιὰ μιὰ στιγμή τὴν πλησίασε ἓνας ἄντρας ἀκαθόριστης ἡλικίας, παχύσαρκος, ῥοδοκόκκινος καὶ ἐξαιρετικὰ ἐκνίκητος, με φράσκο καὶ χωρὶς προσωπίδα:

—Λαίδη, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μιὰ παρατήρηση;

—Σὰς ἐπιτρέπω καὶ δυὸ, ἀλλὰ... δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω.

—Ἔχετε δίκιο λαίδη. Εἶμαι ἴσως ὁ μόνος ἀρρόκλητος ἐδῶ μέσα.

—“Αρρόκλητος εἴπατε;

—Εἶναι ἡ λέξη. “Ανῆκα σὲ μιὰ ὀργάνωσιν ποὺ συνθίξει νὰ θάξῃ παντοῦ τὴ μύτη της.

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω. —Θὰ με καταλάβετε λαίδη ὅταν ἀκούσετε τὸ ὄνομά μου.

Καὶ ὁ περίεργος συνομιλητὴς τῆς ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τοὺς ἀκούγε κανεὶς χαμήλωσε τὴν φωνή του:

—Ἰσπετόρ Σοῦμερ.

—Τῆς «Σκότλαντ-Γουόρδ»; Σεῖς λοιπὸν εἶθε ὁ ἀμείλικτος δυνάστης τοῦ ἀσύλληπτου «Λωποδύτη-Φάντασμα»;

—Ἔχω... αὐτὴν τὴν τιμὴν.

—Χαίρω πολύ.

—Ἡ εὐχαρίστηση εἶναι ἀμοιβαία λαίδη.

—Καὶ τώρα, ἂς ἐλθουμε στὴν παρατήρησιν ποὺ θέλετε νὰ μοῦ κάνετε.

—Χμ... Νά... Τὸ κολλιὲ σας αὐτὸ εἶναι θαῦμα τέχνης. Σὰς πηγαίνει θαυμάσια. Δὲν βρῖσκετε ὅτι θάπρεπε... σὲ λίγο... ὅταν θ’ ἀνάψῃ περισσότερὸ τὸ γλέντι... νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃτε; Ὅχι, καὶ ἀλλὰ θαυμάσια κολλιὲ.

—Φοβάστε μὴ μοῦ τὸ πάρουν ἀπὸ τὸν λαιμό;

—Δὲν εἶναι δύσκολο πράγμα!

—Νομίζετε; Ἐμένα μοῦ φαίνεται πολλὸ δύσκολο. Θὰ μπορούσα νὰ φοβηθῶ ἂν ὑποψιαζόμουν ὅτι κυκλοφορεῖ στίς αἰθούσες

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα

αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Ένας σατανικός τυχοδιώκτης

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μουν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

—Εἰσθε βεβαίᾳ ὅτι ὁ σατανὰς αὐτὸς δὲν κυκλοφορεῖ ἐδῶ μέσα;

—Θάταν ἀστεῖο!

—“Αστεῖο ὄχι λαίδη. Θάταν τρομακτικό!

—Γιὰ σὰς.

—Καὶ γιὰ σὰς!

—Ναί... ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο.

—“Ολα εἶναι πιθανὰ λαίδη. “Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» εἶναι ἓνας ἀριστοκράτης ποὺ περιμένει τέτοιες εὐκαιρίες γιὰ νὰ κάμῃ τὰ κόλπα του. Ποιὸς σὰς βεβαιώνει ὅτι... νά... αὐτὸς ὁ τζέντλεμαν παραδείγματος χάριν ποὺ μιλάει με τὸν σύζυγό σας, δὲν εἶναι ὁ θρυλικὸς λωποδύτης;

Καὶ λέγοντας, τῆς εἰδείξε με τὰ μάτια ἓνα κομψὸ νέο μ’ ἀθλητικὸν παράσημα ποὺ λίγο πιὸ πέρα συνομιλοῦσε με τὸν λόρδο Ρότζερσον.

Ἡ λαίδη ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ συζύγου της καὶ ἄφησε ἓνα δυνατό γελοιο.

—Μὰ τί λέτε κύριέ μου! Γνωρίζετε ποιὸς εἶναι ὁ νέος αὐτός;

—Πῶς ὄχι; Εἶναι ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ. Τέλειος τζέντλεμαν καὶ ἀπὸ τοὺς στενοῦς μου φίλους.

—Καὶ νομίζετε ὅτι ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς μπορεῖ... Ἐλάτε, ἐλάτε! Θὰ γελάσουμε μίστερ Σοῦμερ!

Καὶ μ’ ἀφέλεια, πίνοντας τὸν ἀστυνομικὸ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν πᾶρσενε πρὸς τὸ μέρος τοῦ συζύγου της.

ΔΥΟ ΙΠΠΟΤΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ

—Μίστερ Ντάλ, λέει ἡ ὠραία λαίδη πλησιάζοντας. Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ με πληροφορήσετε ποῖα ὥρα ἀκριβῶς θὰ μοῦ κλέψετε τὸ κολλιὲ μου;

—Μά...μόλις μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, λαίδη.

—“Ομολογεῖτε λοιπὸν ὅτι εἰσθε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»; Δικαιώνειτε τίς ὑποψίες τοῦ μίστερ Σοῦμερ;

—Τέλος πάντων! Τί πόστα εἶναι αὐτὴ μετὰ τὴν ὁποία πλάθονται οἱ ἀστυνομικοί! Δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν μυστικὸν λαίδη! Σὰς ἀπεκάλυψε λοιπὸν ὁ φίλος μου Σοῦμερ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—“Οχι ἀκριβῶς ἀλλὰ...

—“Αλλὰ τῆς εἶπα ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ κυκλοφορεῖ ὁ ἐφιέλτης μου αὐτός ἐδῶ μέσα μιὰ καὶ πρόκειται περὶ ἀριστοκράτου καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανο, ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ καλλιτέρας φίλος μου Μάρτεν Ντάλ.

—“Α! Ἔτσι; εἶπε ἐπεμβαίνοντας ὁ Μάρτεν. Καὶ πῶς ἐγινε λόγος γιὰ τὸν θρυλικὸν μίστερ Σοῦμερ;

—“Ο μίστερ Σοῦμερ εἶναι τῆς γνώμης ὅτι πρέπει ν’ ἀντικαταστήσῃ σὲ λίγο τὸ κολλιὲ με κανένα ἄλλο.

—Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

—Εἰσθε καὶ σεῖς τῆς γνώμης;

—Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό...

—Τότε, λέει ἡ λαίδη κυττάζοντας τὸν λόρδο, θὰ κάμῃς φίλε μου τὸν κόπο νὰ κλειδῶσῃς τὸ κολλιὲ σὺν χρηματικὴν βάραν σου καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα ἄλλο μετὰ καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ βάλῃ σὲ πειρασμὸ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα»

πῆρε ἀμέσως στὴν βιβλιοθήκη ὅπου βρισκόταν τὸ χρηματοκιβώτιό του.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμή ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή των δυὸ προσωποφόροι ἱππότες, οἱ ὁποῖοι, εὐθύς μολὺς φθάσανε στὸ κέντρο τῆς αἰθούσας ἐσανε τὰ ξίφη των καὶ ἀρχισαν μιὰ θεαματικὴ ἐπίδειξη ξιφομαχίας.

Στὴ στιγμή σχηματίσθηκε κύκλος γύρω ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἐνῶ ὅλοι θαύμαζαν τὴν τέχνη των δυὸ, στὸ σπαθί, προσπαθοῦσαν ἀπὸ τὰ ἀναστήματά των τουλάχιστον νὰ μαντέψουν τὴν ταυτότητά των.

Τέλος, ἡ ἐπίδειξη τέλειωσε μὲ μιὰ κεραυνόβολο ἐπίθεση τοῦ ἐνὸς καὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα μετεμφιεσμένων καὶ μὴ.

Ξαφνικά, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐνοίωσε τὴν λαϊδὴν Ρότζερσον νὰ τρέμῃ στὸ μπράτσο του. Στράφηκε καὶ τὴν κτύπησε προσεκτικὰ στὰ μάτια. Ἡ ὥραία γυναῖκα εἶχε χάσει τὰ χρώματά της.

—Τί σὰς συμβαίνει λαίδη; τῆς λέει σιγὰ. Ὑποφέρετε;

—Ὁ! Τίποτα τὸ σοβαρό. Συγκινήθηκα πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἐπίδειξη γιατί ὁ παππούς μου πού μὲ λάρρευε σκοτώθηκε σὲ μιὰ τέτοια τρομερὴ ἀλλὰ πραγματικὴ μονομαχία. Μὲ συνοδεύετε παρακαλῶ ὥς τὸν μπουφέ;

Ὁ Μάρτεν Ντάλ τὴν συνόδευε ὥς τὸν μπουφέ, ὅπου τῆς ἐπέσφερε μιὰ πορτοκαλάδα.

—Εὐχαριστῶ πολὺ μίστερ Ντάλ, ἂν θέλετε δὲ νὰ μὲ ὑποχρεώσετε περισσότερο, θὰ μὲ ἀφήσετε μόνη καὶ δὲν θ' ἀναφέρετε σὲ κανένα, οὔτε καὶ σ' αὐτὸν τὸν σύζυγό μου, λέξη γι' αὐτὴ τὴν ἀδιαιρέσιαν μου.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἔδλεπε τὴν στιγμή νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς ὥραίας γυναίκας.

Τὸ περίφημο ἰνδιάνικο κολλιέ τοῦ εἶχε μῆτ' ὅσο τὸ μάτι! Ὁ πειρασμός εἶχε κυριεύσει τὴν σκέψη του. Στὴν διασκέδαση ἐκείνην ὁ καθένας εἶχε βρῇ ὅ,τι ζητοῦσε. Πολυτέλεια, γνωριμίες, χορὸ, μουσικὴ, φλέρε. Ἡ δική του διασκέδαση ἦταν ἡ περιπέτεια! Θὰ ἐφευγε λοιπὸν ἀπὸ τὸν χορὸ εὐχαριστημένους καὶ ἑλισσόμενος ἀπὸ τὴν σαμπάνια, ὅπως θαφευγε καὶ ὁ τελευταῖος σαχλὸς κομπζουμένος;

Ὑστερα, εἶχε προκληθῇ! Καὶ δυὸ φορὲς μάλιστα! Ἀπὸ τὸν Σούμερ καὶ ἀπὸ τὴν λαίδη.

Ἀφῆσε λοιπὸν τὴν ὥραία γυναῖκα νὰ συνέλθῃ μόνη της στὸν μπουφέ ἀπὸ τὴν συγκίνησή της καὶ χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ, χώθηκε στὴν βιβλιοθήκη, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι κανένας δὲν παρακολουθοῦσε τὴς κινήσεις του.

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

Ὁ Μάρτεν Ντάλ βρῆκε ὀλοσκότεινη τὴν βιβλιοθήκη, ἀλλὰ δὲν ἄναψε τὸ φῶς. Ἀπὸ τὸν φεγγίτη τῆς ἔμπαινε μιὰ ἀμυδρὰ ἀχτίδα πού ἦταν κατὰ περισσώτερο παρὰ ἀρκετὴ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ τολμηροῦ σχεδίου του. Ἐφόρσε ἕνα ζευγάρι λεπτὰ γάντια καὶ ἐβόλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὰ λεπτὰ ἀτσάλινα ἐργαλεῖα καὶ μιὰ καδένα μήκους μισοῦ μέτρου, τὴν ὁποίαν εἶχε ἑσωμένη στὴν μέση του, κάτω ἀπὸ τὸ γιλέκο του.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ διηγή του ἐφευρέσεως διαπραγματικὰ ἐργαλεῖα μὲ τὰ ὁποῖα ἔκανε κάθε τόσο τὰ καταληκτικὰ ἐκείνα καταρθώματά του πού κατέστησαν θρυλικοὶ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα».

Ἡ διάρρηξη δὲν διήρκεσε παρὰ λίγα λεπτά. Τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν πιά ὀρθάνοιχτο μπροστά του καὶ οἱ θησαυροὶ πού ἐκρυβε στὴν διάθεσή του! Ἐπῆρε τὸ κολλιέ στὸ χέρι του, τὸ ζύγισε λίγες στιγμὲς στὴν παλάμη του, τὸ θαύμασε φέρνοντας το στὴν ἀχτίδα τοῦ φεγγίτη ἀπὸ τὸν φεγγίτη καί, ἀφοῦ τὸ ξανάβλεπε στὴν θέση ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ εἶδε, ἐβόλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἐπισκο-

πήριο καὶ μὲ τὸ μολυβᾶκι του χάραξε λίγες γραμμές.

Ἐτοποθέτησε τότε τὸ ἐπισκεπτήριο πάνω ἀπὸ τὸ περίφημο κολλιέ καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη ἀφῆγοντας ὀρθάνοιχτο τὸ χρηματοκιβώτιο. Σκοπὸς του δὲν ἦταν νὰ πάρῃ τὸ κολλιέ γιατί ὁ λόρδος Ρότζερσον ἦταν θαυμασίου τύπος ἀλτρουιστοῦ καὶ εἶχεν ὥς τότε προσφέρει ἀρκετὰ ποσὰ ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς «Ἐταιρείας πρὸς προστασίαν τῶν ζώων». Τὴν διάρρηξη τὴν ἔκανε μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ διασκεδάσῃ βλέποντας τὴν λύσσα τοῦ Σούμερ! Εἶχεν ἀρχίσει κίολας νὰ χαμογελάει συλλογίζόμενος ὅτι σὲ λίγα λεπτά, θάστελνε μὲ ἕνα ὁποιοδήποτε τρόπο τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ στὴν βιβλιοθήκη.

Ξαφνικά, πρὶν ἀκόμη στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο, δέχτηκε ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Ὁ Μάρτεν Ντάλ κλονίσθηκε, ἀλλὰ μιὰ μόνο στιγμή. Δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του μολονότι τὸ χτύπημα πού εἶχε δεχθῇ θὰ μπορούσε νὰ ἐξελίξῃ καὶ ταῦρο. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση ἔφερε τὸ ἀριστερὸ του χέρι μὲ τὸ μαντίλι του στὸ πρόσωπό του καὶ κάνοντας ὅτι ἔκανε τὴν ἰσορροπία του, στράφηκε ἀπὸτομα καὶ ἐξέπλωσε τὸν ἄγνωστο πού τοῦ εἶχε ἐπιτεθῇ μὲ μιὰ ἀπὸ κείνες τὶς γροθιὲς πού τὴς μεταχειριζόταν μόνον στίς κρίσιμες περιστάσεις.

Κατόπιν μὲ δυὸ πηδύματα βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη. Ἐπέταξε τὰ γάντια του γιὰ νὰ μὴν τὰ βροῦν στὴν τσέπη του καὶ μολὺς ἐκείνη τὴν στιγμή θυμήθηκε ὅτι τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα του εἶχαν μείνει πάνω στὸ χρηματοκιβώτιο.

Αὐτὸ δὲν τὸν στενοχώρησε καὶ πολὺ. Τὸ μόνον πού τὸν ἀνησυχοῦσε ἦαν μήπως ὁ ἄγνωστος πού τοῦ εἶχεν ἐπιτεθῇ στὸ σκουτάδι, τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει!

Ὡστόσο ἀνακατέντηκε μὲ τοὺς καλεσμένους καὶ σὲ λίγο πλησίαζε τὸν Σούμερ ὁ ὁποῖος κτύπησε τριγύρω του ἀνήσυχος:

—Αἱ! Μάρτεν! Μὰ τί ἐγίνες; Σὲ ἔχασα καὶ ἀνησυχοῦσα.

—Ναί; Εἶχε συνοδεύει τὴν λαίδη ὥς τὸν μπουφέ. Μήπως εἶδες τὸν λόρδο;

—Ναί. Αὐτὴ τὴ στιγμή μ' ἄφησε γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο του καὶ νὰ μοῦ δείξῃ μιὰ ταμπакера πού τοῦχε δωρήσει ὁ χαλίφης τῆς Βαγδάτης. Πρόκειται, ὅπως μοῦ εἶπε, γιὰ ἕνα ἀραβόυρηνμα ἀπαρμυλλῆς τέχνης. Καταλαβαίνεις τί ἐγὼ δὲν πολυσοκτιζομαι γι' αὐτὰ τὰ μπικλμπιδία. Ἀν θέλεις μείνε νὰ τὴν θαυμάσῃς καὶ γιὰ τοὺς δύο μας.

Ὡστε ὁ ἴδιος ὁ λόρδος τοῦ εἶχεν ἐπιτεθῇ ξαφνικὰ μέσα στὴν βιβλιοθήκη!

Ἀλλὰ ἂν ἦταν, ὁ ἴδιος ὁ λόρδος, γιατί ἀπέφυγε καὶ αὐτὸς ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς;

ΕΝΑ ΣΤΙΑΛΕΤΟ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ξαφνικά, διαπραγματικὲς γυναικεῖες φωνὲς ποῦθαναν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς βιβλιοθήκης, ἐπάγωσαν ὅλο τὸν κόσμον.

—Τί σημαίνει αὐτό;

—Κάποια γυναῖκα ζητάει βοήθεια!

—Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς λαίδης!

Ὁ Σούμερ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς βιβλιοθήκης ἀκολουθούμενος κατὰ πόδας ἀπὸ τὸν Μάρτεν Ντάλ. Ἦδη ἕνα πλήθος προσωπιδιοφόρων καὶ μὴ εἶχε πλημμυρίσει τὸν διάδρομον καὶ τὴν πολυτελεστάτη βιβλιοθήκη τοῦ λόρδου, μέσα στὴν ὁποία εἶχαν σχηματισθῇ δυὸ κύκλοι. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος προσπαθοῦσαν νὰ συνεφέρουν τὴν λιπόθυμην λαίδην ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο κτύπαζαν ἀφῶνοι,

σὰν ἀπολιθωμένοι, ἕνα πτώμα πού κοιτόταν ἀνάσκελα καταγῆς, μ' ἕνα αἰχμηρὸ στυλὲτο καρφωμένο στὴν καρδιά.

Ἐνας γιατρός εἶχε γονατίσει κοντὰ στὸ πτώμα καὶ μολονότι τὸ αἷμα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ σχηματίζῃ λίμνη, πιστοποιοῦσε τὸν θάνατον.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ὠχρίασε. Ἦταν τὸ πτώμα τοῦ λόρδου Ρότζερσον!

—Ἀπομακρυνθῆτε ὅλοι! διέταξεν ὁ Σούμερ χτυπώντας τρεῖς φορὲς τὰ χέρια του.

Πέντε προσωπιδιοφόροι παρουσιάστηκαν στὴν στιγμή.

—Διατάξτε ἀρχηγέ.

—Πόσοι εἰστε;

—Ἐπτά τὸ ὅλον.

—Ἀπαγορεύεται ἡ ἐξόδος καὶ ὁ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ! Νὰ κλείσουν ὅλες οἱ πόρτες τοῦ μεγάρου. Ἐνας ἀπὸ σὰς νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὴν ἐδρὰ γιὰ νάρθῃ τὸ συνεργεῖο σημάτωνσεως καὶ νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ἱατροδικαστής! Πῆρ γαίνετε!

Ἡ βιβλιοθήκη ἄδειασε στὴν στιγμή καὶ ὁ Σούμερ κλείδωσε τὴν πόρτα ἀφοῦ προηγουμένως παρατήρησε ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀνοιχτό. Στους διαδρόμους καὶ στίς αἴθουσες, οἱ καλεσμένοι σχολίαζαν συγκινημένοι τὸ φρεχτὸ δῆμα ὅταν ὁ Σούμερ στάθηκε σὲ μιὰ πόρτα καὶ λέει ἀσυγκίνητος, σὰν ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὰ μάτια εἶχαν δῇ πολλά.

—Κυρίες καὶ κύριοι, ζητῶ συγγνώμην ἂν ἡ περίστασις μ' ἐξαναγκάσει νὰ λάβω ἐξαιρετικὰ μέτρα. Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ οἰκοδεσπότης δολοφονήθηκε ἄγρια καὶ ὁ δολοφόνος χωρὶς ἀμφισβησία βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ φθάνω γιατί κάνω τὴν σκέψη ὅτι πρόκειται περὶ δολοφονίας ἐξαιρετικὰ τολμηροῦ καὶ ἕνας τέτοιος δολοφόνος δὲν θάκανε τὴν ἀνοησία νὰ φύγῃ μετὰ τὸ ἐγκλήμα του γιατί ἡ φυγὴ τοῦ θὰ τὸν πρόδιδο. Βρίσκεται λοιπὸν μεταξύ μας! Ἡ ἀντοκνία ἀποκλείεται. Ἐνας ἄνθρωπος πού πρόκειται νὰ αὐτοκτονήσῃ δὲν προσκαλεῖ σπῆτι τοῦ τόσο κόσμου. Παρακαλῶ ὅσους φοροῦν μάσκες νὰ τὶς βγάλουν.

Ὅλοι οἱ μετεμφιεσμένοι, ὅσοι ἀκόμη δὲν εἶχαν βγάλει τὶς μάσκες των, τὶς ἐβγάλαν καὶ πρὶν περάσῃ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἐφθασαν οἱ δικαστικοὶ καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀστυνομικοὶ μὲ τὸ συνεργεῖο σημάτωνσεως.

Ἐπέρασαν ἀμέσως στὴν βιβλιοθήκη, ἡ εἰσοδος τῆς ὁποίας ἀπαγορεύτηκε στους καλεσμένους. Ἀφοῦ ἔρριξαν τριγύρω των μιὰ ματιά, πρὶν ἀκόμη ἐξετάσουν τὸ πτώμα, πλησίασαν τὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο καὶ φώναξαν ἀμέσως τὴν λαίδην Ρότζερσον:

—Λαίδη, τὸ χρηματοκιβώτιο εἶναι ἀνοιχτό. Πῶς τὸ βρῖσκετε αὐτό;

—Δὲν ξέρω τί ν' ἀπαντήσω. Ὁ σύζυγός μου πῆρε ἕνα κολλιέ πού φοροῦσα λίγο ἀκόμη πρὶν τὸν θρῶ ὅπως τὸν βλέπετε, καὶ ἦλθε νὰ τὸ κλειδώσῃ στὸ χρηματοκιβώτιο.

—Κυτᾶτε ἂν τὸ κολλιέ βρίσκεται μέσα.

Ἡ λαίδη ἔρριξε μιὰ ματιά καὶ ἀπάντησε ἀμέσως:

—Οὔτε τὸ κολλιέ εἶναι στὴ θέση του οὔτε τὰ ἄλλα μπιζού μου.

—Ὡστε ἔχουμε ληστεία μετὰ φόνον!

Ὁ Σούμερ προχώρησε, κτύπησε μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο, ἐβγάλε τὸ ἐπισκεπτήριο πού εἶχε ἀφήσει ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ διέβασε δυνατὰ:

«Λαίδη, ἂν ἤθελα νὰ δῶ τὰ ματάκια σας νὰ κλαῖνε θὰ σὰς εἰπαίνα ἀπόψε τὸ κολλιέ. Δὲν σὰς τὸ παίρνω γιατί δὲν δικάψατε ἄνθρωπο. Διέρρηξα ὥστόσο τὸ χρηματοκιβώτιό σας γιὰ νὰ ἀπολαύσω τὴ λύσσα τοῦ διώκτη μου Σούμερ. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Αὐτὸ σημαίνει, λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς δι-

καστικούς, ὅτι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» διέρρηξε τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ἄλλος ἕνα μὲ τὸ ἐγκλήμα. Τὰ μπιζού λείπουν. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» τονίζει ὅτι ἔκαμε τὴ διάρρηξη γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν Σούμερ καὶ ὄχι γιὰ νὰ κλέψῃ.

—Ὁπωσδήποτε, διέκοψεν ἕνας ἄλλος, ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Νὰ ληφθοῦν τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ὁλων ἀνεξαιρέτως τῶν καλεσμένων.

Ἡ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εἰδικούς τῆς σημάτωνσεως, κρατώντας δέσμη εἰδικῶν χαρτιῶν πῆρε τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ὁλων καὶ σὲ λίγο, παραβάλλοντας αὐτὰ μὲ τὰ ἀποτυπώματα πού βρέθηκαν στὴν λαβὴ τοῦ στυλὲτου, διέταξε τὴν σύλληψη τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἱππότες πού εἶχαν κάνει πρὸ ὥρας τὴν ἐπίδειξη τῆς ξιφομαχίας.

Οἱ καλεσμένοι ὅλοι ἀνέπνευσαν μ' ἀνακούφιση! Ὁ δολοφόνος εἶχε βρεθῇ!

—Ὁνομάζεσθε; ρώτησε αὐστηρὰ ὁ ἀνακριτὴς.

—Τζαίημς Γκόλντ, ἀεροπόρος.

—Τί ἔχετε ν' ἀπαντήσετε.

—Ὅτι εἶμαι ἀθῶος.

—Τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα λένε ὥστόσο τὸ ἐναντίον.

—Πιθανόν. Ἐγὼ ὅμως ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι ἀθῶος!

—Μπορεῖτε τουλάχιστον νὰ μᾶς πῆτε τί κάνατε κατὰ τὴν μιὰ ἀκριβῶς; Τὸ πτώμα βρέθηκε ζεστὸ στὴ μιὰ καὶ πέντε. Δηλαδή, βρέθηκε λίγα λεπτά μετὰ τὴν δολοφονία. Ἡ λαίδη, ὁ μίστερ Σούμερ καὶ ὁ μίστερ Μάρτεν Ντάλ ἱσχυρίζονται ὅτι ὁ λόρδος τοὺς ἄφησε κατὰ τὴ μιὰ παρὰ τέταρτο γιὰ νὰ πάγῃ καὶ νὰ κλειδώσῃ τὸ κολλιέ. Πῶς τε μας λοιπὸν τί κάνατε ἀπὸ τὴ μιὰ παρὰ τέταρτο ὥς τὴ μιὰ καὶ πέντε.

—Δὲν θ' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησή σας.

—Προσεῖτε καλὰ!

—Γνωρίζω τὶς συνέπειες τῆς σιωπῆς μου

—Καὶ δὲν ἀπαντᾶτε;

—Ὁχι!

—Θ' ἀπαντήσω ἐγὼ, λέει ἡ λαίδη ἐπεμβαίνοντας συντετριμμένη. Ὁ μίστερ Γκόλντ μὲ συνήνησε στὸν μπουφέ σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδειξη τῆς ξιφομαχίας καὶ κάναμε μαζί μιὰ βόλτα ὥς τὸ θερμοκήπιο μου. Τὸν ἄφησα στὸ θερμοκήπιο ὅταν βγήκα νὰ συναντήσω τὸν σύζυγό μου. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά βρήκα τὸ πτώμα τοῦ συζύγου μου.

—Αὐτὴ σας ἡ κατάθεση λαίδη μπορεῖ καὶ νὰ σὰς ἐνοχοποιήσῃ!

—Κύριε!

—Μάλιστα λαίδη! Ἐπιμένετε σ' αὐτήν;

—Ἐπιμένω!

—Τότε μὲ λύπη μου θὰ διατάξω τὴν ἀπομόνωσή σας!

—Μιὰ στιγμή, λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ πού παρακολουθοῦσε τὴν σκηνὴ μὲ τοὺς ἄλλους καλεσμένους ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐπιτρέπεται;

—Περάστε μίστερ Ντάλ. Λέγετε τί ἔχετε νὰ πῆτε.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα τὸ ἱκανὸ νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριο. Τυχαιὸς πάτησα αὐτὴ τὴ στιγμή ἕνα φακελλάκι. Πρόκειται περὶ ἐπιστολῆς πού ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. ἀνακριτὴ καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ ἀφορᾷ τὸ ἐγκλήμα.

Ὁ ἀνακριτὴς πῆρε τὸ φακελλάκι, τὸ ἄνοιξε καὶ διαβάζοντας πρῶτα τὴν ὑπογραφή δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκπληξή του:

—Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πλησίασαν ὅλοι μὲ περιέργεια. Ὁ ἀνακριτὴς διάβασε προσεκτικὰ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς

καὶ τέλος στράφηκε συγκινημένος πρὸς τὴν λαίδην:

—Λαίδη, σὰς παρακαλῶ πολὺ ν' ἀποσυρθῆτε στὸ δωμάτιό σας.

Κατόπιν στράφηκε στοὺς ἀστυνομικούς:

—Νὰ κλείσετε τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης. Ἐνας ἀπὸ σὰς νὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ σὲ κανένα νὰ πλησιάσῃ καὶ ν' ἀνοῖξῃ τὸ τί θὰ λεχθῇ ἐδῶ μέσα.

Οἱ διαταγὲς ἐξετελέσθησαν στὴν στιγμή καὶ ὁ ἀνακριτὴς στράφηκε πρὸς τὸν ἀεροπόρο:

—Γδυθῆτε παρακαλῶ ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἄνω.

—Γιὰ ποῖο λόγο;

—Γιὰ ν' ἀποδειχθῇ σύμφωνα μὲ ὅσα μᾶς γράφει ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἂν εἰσθε ἐνοχοὶ ἢ ὄχι.

—Ἔστω.

Ὁ ἀεροπόρος γδύθηκε ἀπορόντας καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἔδειξε τὸ σῶμα του στοὺς λοι-

Ἐπῆρε τὸ κολλιέ στὸ χέρι του.

ποὺ δικαστικούς:

—Λάβετε σημείωση παρακαλῶ. Ὁ ἄερος αὐτὸς εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀδύνατος. Τὰ μπράτσα του μοιάζουν σὰν γυναικεῖα. Σημειώσατε ἐπίσης ὅτι τὸ στήθος του δὲν φέρει κανένα σημάδι, καμιά μελανία πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς, σὰν ἀπὸ πρόσφατο χτύπημα. Ἔτσι; Καὶ τώρα ἀκούσατε προσεκτικὰ. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ὁμολογεῖ στὴν ἐπιστολή του ὅτι αὐτὸς διέρρηξε τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ὅτι πρὶν ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτὸ ἀφῆνοντάς τὸ ἐπίτηδες ἀνοιχτὸ χωρὶς νὰ κλέψῃ τὸ παραμικρὸ, δέχθηκε στὸ κεφάλι μιὰ τρομερὴ γροθιά. Κυτᾶτε κύριε; Ἄν ἡ γροθιά αὐτοῦ τοῦ νέου μπορεῖ νὰ κάνει αἰσθηθῇ ὁ ἕνα «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» μὲ βεβαιώνει ἐπίσης ὅτι ἔβλεπε τὸν ἀντίπαλό του μὲ μιὰ ἐπίτηδες τορπιλὴ γροθιά πού ταύδιωσε στὴν καρδιά! Ἡ γροθιά τοῦ «Λωποδύτη-Φάντα-

σμα» ὅπως γνωρίζουμε, ὅπου πέση εἶναι μο-λύβδι! Ἄν εἶχε πέσει σ' αὐτὸ τὸ ἀδύνατο στήθος, θὰ τὸ εἶχε βουλιάξει! Θὰ εἶχε ἀφήσει τουλάχιστον μιὰ μελανία! Ὡπως βλέπετε ὅμως, τὸ στήθος τοῦ τζέντλεμαν δὲν φέρει κανένα ἱχνος. Κι' ἂς ἔλθουμε στὰ ἀποτυπώματα. Παραδέχομαι ὅτι τ' ἀποτυπώματα πού βρέθηκαν στὴν λαβὴ τοῦ στυλὲτου, ἀνήκουν στὸν μίστερ Γκόλντ! Προσεῖτε ὅμως τὴν λαβὴ τοῦ στυλὲτου, προσεῖτε τὶς λαβὲς τῶν δυὸ σπαθίων πού εἶναι ὅμοιες μ' αὐτὴν καὶ θυμηθῆτε τὶς φάσεις τῆς ψεύτικης μονομαχίας. Μίστερ Γκόλντ, ποῖος εἶχε τὴν ιδέα αὐτὴ τῆς ἐπίδειξεως;

—Ὁ σύντροφός μου.

—Καὶ τὰ ξίφη, φυσικὰ ἦσαν δικὰ του καὶ τὰ δυὸ;

—Μάλιστα!

—Ἐξηγουῦνται λοιπὸν καὶ τὰ ἀποτυπώματα! Κατὰ τὴν τελευταία φάση τ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χριστός 'Ανέστη! 'Από τις βαρείες, πελώριες καμπάνες των επιβλητικών εκκλησιών που στολίζουν τις μεγάλες πρωτεύουσες της οικουμένης έως τις ταπεινές καμπάνιες των πιο απομακρυσμένων χωριανών εξωκλήσιων, αντηχεί σαν μυριότομη φωνή το χαρμόσυνο άγγελμα: «Χριστός 'Ανέστη!».

Κι' αντίλαλουν από την θριαμβική είδηση οι πολυθύρβες μεγαλουπόλεις και τ' άσημαντα χωριουδάκια, οι θάλασσες και οι στεριές, τα ψηλά θουνά και τα χαρωπά άκρογιάλια...

Κι' όλες οι ανθρώπινες καρδιές που παρακολουθούσαν με δέος το Θεό Δράμα, πλημμυρίζουν τώρα από μια άνεκφραστη άνακούφιση, μια παρηγορη έλπίδα που διώχνει την καταθλιπτική άγωνία που τις θάραινε.

'Εκείνος που κατέθηκε έδω κάτω για να μάς διδάξη την 'Αγάπη, 'Εκείνος που προσφέρθηκε να εξαγοράσει με τον δικό του Πόνο τα δικά μας άμαρτήματα, 'Εκείνος που την τελευταία Του

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

στιγμή, δέν θρήκε παρά λέξεις συγγνώμης για μάς που τον σταυρώσαμε εις άνταμωίην των όσων μάς χάρισε, νίκησε τον Θάνατο κι' άνέθηκε πάλι θρι-αμφευτικά στον ούράνιο πατέρα Του...

Στην χαρούμενη είδηση που γεμίζει άγαλλίαση τις στεγνωμένες ψυχές μας, νοιώθουμε τον έαυτό μας διαφορετικό. Μια επανάσταση γίνεται μέσα μας: Μπροστά στο παράδειγμα 'Εκείνου που έπισφραγίστηκε από την υπεροχώτερη αὐτοθυσία που είδαν ποτέ οι αιώνες, καταλαβαίνουμε πόσο ταπεινοί είμαστε, πόσο άνάξιοι, έμεις όλοι που έχομε ως μοναδικό σκοπό της ζωής μας να ικανοποιήσουμε τον έαυτό μας, και μόνο τον έαυτό μας...

'Εμείς που περνούμε τον καιρό μας δίνοντας μονάχα σημασία στα πιο τιποτένια πράγματα: στις έπιθυμίες μας και στις άπολαύσεις μας, στις ύποκρισιές μας και στα μίσια μας, στις διασκεδάσεις μας και στις ματαιοδοξίες μας...

'Εμείς που συνηθίσαμε να μη σκοτιζόμαστε για πράγματα λίγο άνώτερα που θα μπορούσαν να κουράσουν το μακάριο μυαλό μας και να καταπονήσουν το καλομαθημένο μας σώμα.

Θά μου πητε ίσως ότι σ' όλα αυτά συνέτειναν πολλοί παράγοντες και ότι ο κυριώτερος άπ' όλους είναι οι περιστάσεις της ζωής.

Δέν τ' άρνούνται. 'Η βιοπάλη λυγίζει τον άνθρωπο πολλές φορές...

Θάπρεπε όμως ν' άντιδράσουμε στο λύγισμα αυτό. Κι' αναλογιζόμενοι το ύπεροχο παράδειγμα του Θείου Διδασκάλου άς έξυψωθούμε λίγο και άς προσπαθήσουμε να άναστήσουμε κι' έμεις τις νεκρωμένες ψυχές μας...

Χριστός 'Ανέστη!

ΛΟΡΑ

■ ■

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Σήμερα θά σάς δώσω μερικές οδηγίες σχετικές με τα ύφασματα που θα χρησιμοποιήσετε για τ' άνοιξιάτικά σας φορέματα.

Προτιμάτε τα λαινάξ; Οι άνοιξιάτικες συλλογές έχουν ένα σωρό άπ' αυτά: νταμιέ, πιε-ντε-πούλ, σινέ, λαινάξ με διαγώνιες γραμμές, γκρι, λευκές και πράσινες.

Προτιμάτε τα μεταξωτά; 'Εχομε πρώτα-πρώτα τα μονόχρωμα μεταξωτά προωρισμένα για τα κομψά άπογευματινά ταγιέρ και άνσάμπλ. Τα πιο τελευταία άπό τα ύφασματα αυτά άντιπροσωπεύονται άπό μεταξωτά θαμπά, βαρεία, με άκανόνιστη ύφανση σαν πλεχτή. Και παράλληλα με τα μεταξωτά αυτά που είναι λίγο σκληρά και σχεδόν χνουδωτά βλέπουμε κάτι άλλα μεταξωτά πολύ έλαφρά αυτά, γκωφρέ, με δύο ύψεις, την μια θαμπή και την άλλη γυαλιστερή που χρησιμοποιούνται έτσι κι' άπό τις δύο πλευρές.

Μά ή μεγάλη νουθετή της εποχής εκ-προσωπείται άπό τον θρίαμβο των κρέπ έμπριμέ και την ποικιλία των σχεδίων. Κάποτε, τά μοτίφ είναι λεπτά και μικρά. Άλλοτε πάλι είναι πελώρια, τόσο

πολύ μεγάλα που τέσσερα ή πέντε λουλούδια είναι άρκετά για να σκεπάσουν ένα φορέμα.

Βλέπουμε μοτίφ έμπνεύσεως κινεζικής, έλληνικής, άβυσσηνιακής. 'Ενα ωραιότατο ύφασμα της Ζεννύ είχε ως μοτίφ την άναπαράσταση μιας έλληνικής μετώπης.

'Εκτός άπό την έπίδραση της 'Ανατολής έχομε και την έπίδραση του Ρωμαντισμού με μπουκέτα έμπριμέ και κορδέλλες δεμένες σε στύλ 1830.

Για τα άπογευματινά κοστούμια και τα κομψά ταγιέρ, χρησιμοποιούνται πολύ τα όττομάν και τά μπροσέ.

Για τ' άράδν, μουςσελίνες μονόχρωμες. Πολύ συχνά μια ζώνη και μπρετέλλες χρωματιστές δίνουν μια ευχάριστη αντίθεση στην τουαλέττα.

'Ενα φορέμα άπό σαντούγκ, θαλασσί, προωρισμένο για την άκρογιάλια είχε έμπριμέ μικρά λευκά άστεράκια.

Χρησιμοποιούνται επίσης πολύ μεταξωτά έμπριμέ με πελώριες χρωματιστές θούλες. Τα ύφασματα αυτά άναμιγνύονται με μονόχρωμα μεταξωτά και σχηματίζουν ωραιότατα άνσάμπλ και πολύ πρωτότυπα.

'Η Σανέλ παρουσίασε ένα κομψότατο άνσάμπλ: το φορέμα άπό ύφασμα μονόχρωμο συμπληρωνόταν μ' ένα μαντώ ίσιο τρουά-κάρ διασπαρμένο με μεγάλες θούλες. Το φορέμα ήταν άπό κλοκέ μαρρόν, και ό γιακάς σχεδίαζε ένα ντραπέ που έδενε πλάγως σ' ένα πελώριο, φιόγκο που άπλωνόταν στο μαντώ, το όποιο ήταν άπό κίτρινο μεταξωτό με θούλες κόκκινες και πορτοκαλλίες. Τα μανίκια κοντά, πολύ φουσκωτά, σταματούσαν επάνω άπό τον άγκώνα.

Πολλά άνοιξιάτικα και καλοκαιρινά μαντώ και θέστες θά έχουν κοντά μανίκια.

Μεταξύ των πιο καινούργιων σχεδίων που κομούν τά μεταξωτά ύφασματα, πρέπει να σημειώσω: ένα κρέπ ντέσιν με άγρολούλνδρα σε χρώματα ζωηρά και χαρούμενα που σκέπαζαν όλο σχεδόν το φόντο. 'Ενα άλλο πάλι με μεγάλα μπουκέτα σε χρώματα παστέλ τόσο άνακατωμένα που μοιάζουν σαν σβυσμένα. Σ' ένα κρέπ ντέσιν μαοίν, τέσσερες μεγάλοι φιόγκοι λευκοί με όμοιόμορφες άκρες μοιάζουν σαν λουλούδια, ενώ σε άλλο έμπριμέ με φόντο μπλε μαοίν τά λουλούδια άντικαθίστανται άπό λευκά ψαράκια.

Το πράσινο, πολύ της μόδας, άνθίζεται συχνά άπό πυκνά μπουκέτα μαργαρίτες.

Μερικές κίτρινες παπαρούνες που πετούν άνάμσα σε φυλλώματα γκρι ή και καφέ δίνουν έναν χαρούμενο τόνο άνοιξιάτικου τοπίου σε ένα φόντο άπό λευκό σαντούγκ.

■ ■

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

Στα πολύ φαρδιά μανίκια τοποθετούν στον άγκώνα ένα μετάλλινο θραχιόλι πολύ φαρδύ και άσσορτί με τη ζώνη.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΣΕΠΕΣ

Δέν βαρεθήκαμε καθόλου τις τσέπες γιατί εξακολουθούν όλοένα να γίνονται και πιο κομψές, πιο χαριτωμένες είτε γαρνίρονται με κέντημα είτε με σουτάς είτε με πέρλες κλπ. Τοποθετούνται στις φοδότες, στις ζακέττες, στα κορσάξ, στα μαντώ. Πολλές φορές το κέντημα, ή οι πέρλες σχηματίζουν τά άρχικά ή ένα μονόγραμμα.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΧΡΥΣΑ

Σε ύψηλά θάα άπό κρύσταλλο ή άπό θερ-φιμέ τοποθετούνται στάχνα χρυσά, κρίνα χρυσά, χρυσάνθεμα χρυσά ή άσημένια που άποτελούν πρωτότυπο και χαριτωμένο στόλισμα για ένα στούντιο ή ένα σαλόνι μοντέρνο.

ΤΑΓΙΕΡ ΚΛΑΣΙΚ

Τά κλασικά ταγιέρ γίνονται πολύ έφέτος άπό λαινάξ γκρι με λευκές ρίγες. Οι ρίγες αυτές, θαλμένες άντιθέτως, άποτελούν μια κομψή γαρνιτούρα.

ΓΑΝΤΙΑ

Το καλοκαίρι θά έπικρατήσει στα γάντια μια άφάνταστη ποικιλία ζωηρών χρωμάτων. Θά δούμε έτσι γάντια πράσινα ζωηρά, γάντια πορτοκαλλιά κ.ο.κ.

■ ■

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΚΝΙΔΩΣΙΣ

'Η πάροδος του χρόνου και οι πρόοδοι της έπιστήμης έφεραν νέες ιδέες και νέες μεθόδους για την θεραπεία των διαφόρων δερματικών νοσημάτων, στα όποια άπό της αιτιολογίας των, δέν αποδίδονται μέχρι σήμερα μεγάλη σημασία, ενώ υπέσκαπταν εκ του άσφαλούς την υγεία μας. Οι αίτιες όμως, στις όποιες πρέπει να άποδοθούν, άπεδείχθησαν τώρα πιο και άφθονα είναι σήμερα τά έπιστημονικά μέσα, για την καταπολέμησή τους. Νομίζω λοιπόν ότι έκαληροῦται ό σκοπός της στήλης αυτής αν μεταξύ των άλλων, γνωρίσετε και τά αίτια μερικών δερματικών νόσων που παρουσιάζονται συχνά καθώς και τους κινδύνους που διατρέχετε σεις, οι οικείοι σας και κάθε γνωστός σας, άπ' τις άρρώστειες αυτές. Όσα θά σάς πούμε θά σάς προφυλάξουν, σε πολλές περιστάσεις, άπό δυσάρεστες συνέπειες.

Σήμερα θά σάς περιγράψω τά σπουδαιότερα χαρακτηριστικά σημεία μιας συχνότατης δερματικής νόσου, της κνιδώσεως, κοινώς ούρτικαρίας.

Είνε μια άπ' τις πιο συχνές δερματικές παθήσεις παρουσιάζομένη σε άνδρες και γυναίκες. Είναι πάθους πολύ ένοχλητική και δυσάρεστη και προσβάλλει κυρίως τους δυσπεπτικούς και όσους έχουν προδιάθεση σ' αυτήν γινόμενη πολλές φορές αίτια γενικωτέρας μόλυνσεως, λόγω των προκαλουμένων εκ του έρεθιστικού κνισμού δερματικών διαβόων. Άμφιβάλλω αν θά ύπάρχη άνθρωπος, που να μην ξέρη τη κνίδωση. Ό προσβαλλόμενος άπό αυτή παρνοιάζει στο πρόσωπο, είτε στα χέρια και σε διάφορα άλλα μέρη συγχρόνως, μερικές όμαδικές μικρές διογκώσεις, φλογάκους, άκριδώς όποιους ή έκείνους που γίνονται άπό το τρίψιμο της

πολύτως φρέσκα όλα αυτά μπορούν να έπιφέρουν μετά την μακρά κρίση, και τον θάνατο.

Όπωσδήποτε, καλό είναι να τ' άποφεύγετε όλα αυτά. Όσοι όμως έχουν καμιά φορά προσβληθή έστω και άπό έλαφρά κνίδωση, δέν θά τά βάσουν στο στόμα τους, αν δέν θέλουν την επανεμφάνισή της, και με πιο δυσάρεστες έπιπλοκές.

Κνίδωση προκαλείται και άπό διάφορα φάρμακα. Άν ποτέ άντιληφθήτε ότι ένα φάρμακο σας έρέθισε, τότε να διακόψτετε άμέσως το φάρμακο και να ζητάτε την γνώμη του γιατρού σας.

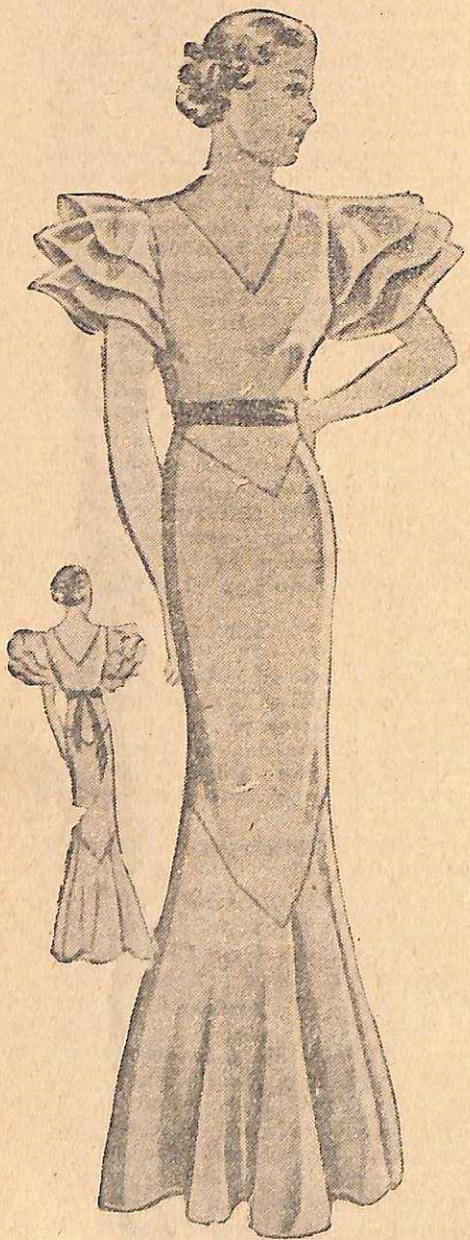
Φάρμακα που έρεθίζουν συνηθέστερα είναι τά έξης: Τό κοπάιον βάλαμο, τό ιωδιούχο κάλι, ή κινίνη, ή άσπιρίνη, ως και οι διάφοροι όρροι (άντιδιφθερτικός, άντιστρεπτοκοκκικός, άντιτετανικός). Υπάρχουν όμως και βαρύτερες περιπτώσεις.

Πάντως όμα δήτε ότι τά συμπτώματα δέν ποχωρούν με τά μέσα θεραπείας και με τη δίαιτα, που θά σάς γράψω στο έπόμενο, τότε πρέπει να καλέσετε άμέσως το γιατρό σας που θά σάς εξήγηση τί θά κάνετε.

Δερματολόγος-Ίατρος Γ. ΛΑΛΑΣ

Μια κομψοτάτη έμπριμέ τουαλέττα για κνιδώ-
ρία με χαριτωμένα μανίκια κι' ένα ωραίο
φιόγκο στο λαιμό.

Μια άραιότατη τουαλέττα για νέο κορίτσι
άπό όργαντι ή όργαντιζά.

Γιώργος Παπᾶς

«Τὸ κλῶς τῆς θραυᾶς ἦταν ἡ ἐμφάνιση ἐνὸς κρεμαντά. Καταραμένε Μήτσο Μυράτ, πού τὸν ἐβγάλες στὸ θέατρο...».

Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς κριτικὲς πού ἐποδέχτηκαν τὸ βάφτισμα τῆς σκηνῆς τοῦ Παπᾶ-γεωπόνου, εἰδικοῦ τυροκόμου καὶ ἐρασιτέχνη ἡθοιοῦ. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι, παρ' ὅλη τὴν καλὴ θέληση, τὴν φιλοτιμία καὶ τὴν αἰσιοδοξία τοῦ νεοφωτιστοῦ... ἡ κριτικὴ αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ ἐνδελεχμένη γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ—ἀπεναντίας μάλιστα! Πάντως, ὁ Παπᾶς κρατοῦσε μιὰ «πισινὴ». Στὴν τύχη, εἶχε δεχθῇ τὴν πρόταση τοῦ Μυράτ νὰ λάβῃ μέρος στὸ ἔργο. «Σὰν μεταφραστὴς τοῦ ἔργου, θὰ πῶν πῶς φιλοδόκησα νὰ ἐμφανισθῶ σ' ἓνα ρόλο, χωρίς ἀπαιτήσεις, ἐπεισοδιακά...». Αὐτὰ ὅμως ἦσαν «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις». Γιατί ὁ Παπᾶς εἶχε ἀνέκαθεν ἓνα ὄνειρο: νὰ βγῇ στὸ θέατρο. Εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο μὲ τὴν βαρεῖα κληρονομιά δυὸ ἀλληλουσυγκρουομένων χαρακτήρων: γιὸς τοῦ Σπύρου Παπᾶ, ἀνωτέρου ὑπαλλήλου στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἑξωτερικῶν, ἀνθρώπου μὲ αὐστηρότατες ἀρχὲς καὶ τῆς Θεῶνης Δρακοπούλου, ποιητρίδας, ὄνειροπλόου καὶ αἰθεροβάμονος ὑπάρξεως. Ὁ νεαρὸς Παπᾶς γεννήθηκε κατὰ συμβιβαστικὸ τρόπο πού νὰ μὴν μειῶνῃ οὔτε τὸν πατέρα οὔτε τὴν μητέρα του: ἓνα «κράμα» τῶν δυὸ χαρακτήρων! Ὁνειροπλός, ρωμαντικός σὰν τὴν μητέρα του καὶ σοβαρὸς, μετρημένος, «ποζέ» — ἴσως περισσότερο ἐπιφανειακά— σὰν τὸν πατέρα του! Διαλέξετε καὶ πάρτε! Δυστυχῶς ὅμως ὁ Παπᾶς, δὲν στάθηκε ἱκανὸς νὰ συμβιάσῃ τοὺς γονεῖς του πού προτίμησαν νὰ θάψουν τέρμα σὲ μιὰ παρεξηγημένη οὐμβίωση—γεγονὸς πού διευκόλυνε τὸν νέο στά... δευτέρᾳ του βήματ—τὰ καλλιτεχνικά. Γιατί πρῶτα ὑπῆρξαν τὰ γεωπονικά. Στὴν ἀρχή, ὁ πατὴρ Παπᾶς εἰρωνεύθηκε τὸν γιὸ του: «Νὰ βγῇς στὸ θέατρο, ψηλὸς ὡς ἐκεῖ πάνω! Ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο πράγμα;—Μὰ μπαμπᾶ, κι' ὁ Ἀλεξάντρ εἶναι ψηλός» ἦταν τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Γιώργου πού ἀποφάσισε νὰ σταθῇ... στὸ ὕψος του!

□ □

Ὁ Παπᾶς δὲν εἶναι μοιρολάτρης: ἀπόδειξη ὅτι ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν παροιμία «ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς» ἀναδείχθηκε πολὺ γρήγορα στὸ ἑλληνικὸ θεατρικὸ στερέωμα. Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη—ἐμψυχώτρια καὶ καθοδηγήτρια κάθε καινούργιου ταλέντου, κάθε καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως, τὸν πρόσεξε ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ τὸν πῆρε κοντὰ της. Ὁ Παπᾶς εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη ἱκανοποίηση: ἐνῶ εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ἔρνα τιμοῦν τοὺς ἀνθρώπους μετὰ θάνατον, αὐτὸς εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ δῇ τὸν ἀνδριάντα του στημένο μέσα στὴν συνείδηση τοῦ αὐστηροῦ πατέρα του... ἐν ζωῇ! Ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑξωτερικῶν παρακολούθησε τὸν γιὸ του σὲ μιὰ παράσταση—κάποια κωμῶδια—κι' ἀνέκραξε μὲ συγκίνηση μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Θεοδωρίδη: «Δὲν φαν-

ταζόμουν ποτὲ πῶς μπορούσε ν' αἰαζέσαι κωμῶδια, ἐσύ, ὁ γιὸς τοῦ τραγικοῦ πατρός σου!».

□ □

Συνήθως, τοὺς ἡθοιοὺς τοὺς ρωτοῦν ποῖος ὑπῆρξε, κατὰ τὴν ἀντίληψή τους, ὁ καλλίτερος ρόλος πού ἔπαιξαν. Ἀντίθετα, ἐγὼ ἔθεσα ἄλλη ἐρώτηση στὸν Παπᾶ: «Ποῖος ὑπῆρξε ὁ... μετριώτερος ρόλος πού παίξατε;». Κι' ἡ ἀπάντηση ὁμολογῶ πῶς δὲν μ' ἐξέπληξε πολὺ: «Στὴ ζωῇ».

Παρ' ὅλο τὸν λακωνισμό τους οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις κρύβουν πολλὰ πράγματα. Κι' ἴσως ὁ ρόλος αὐτὸς νὰ ἦταν ὁ

Ὁ Γιώργος Παπᾶς.

ποφασιστικὸς γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ Παπᾶ. Ἡ ἱστορία εἶναι γνωστὴ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῆς Τίνας Σὸρ, τῆς θυοφης, ρωμαντικῆς ἐβραιοπούλας τοῦ Πέραν. Ἡ ἀπαγωγή, στὴν ἀρχή, εἶχε τὰ νόστιμά της. Ἡ νέα ταξίδευε, ἀεροπορικῶς, μὲ πλᾶστο διαβατήριον, μὲ τὸ ὄνομα «Σημηριώτης». Ἰδίᾳ της, στὸ ἀεροπλάνο, καθόταν γνωστότατος Ἑλληὴν στρατηγὸς πού τοῦ φάνηκε συμπαθητικὴ ἡ νέα καὶ τῆς ἔπιασε κουβέντα. Τὴν ρώτησε τὸ ὄνομά της. «Σημηριώτης, εἴπατε; Τί συγγένεια ἔχετε μὲ τοὺς Μεταξᾶ;» Τόμπολα! Κόκκαλο ἡ Τίνα, πού δὲν εἶχε καθόλου μελετηθεῖ τὸ πλᾶστο καὶ ἐξ ὑφαρπαγῆς γενεαλογικὴ τῆς δέντρο! Ἀπ' τὴν δυσκολὴ θέσῃ της ὅμως τὴν ἔβγαλε μὲ τειομότητα ὁ Παπᾶς πού ἐσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸ αὐτὴ τοῦ στρατηγοῦ: «Στρατηγέ μου, μὴν τῆς μιλάτε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τοὺς συγγενεῖς της! Εἶναι τσακαμένη μαζί τους... γιὰ πολιτικούς λόγους!». Τὸ εἰδύλλιον τοῦ Παπᾶ εἶχε ὅμως δραματικὸ ἐπίλογο. Ὁλόκληρο τὸ ἐρωτικὸ οἰκοδόμημα πού εἶχε κο-

πιάσει ἐπὶ σαράντα μέρες νὰ χτίσῃ μὲ τὰ πῶ στερὰ—ἐτσι πίστευε τουλάχιστον—αἰσθηματικὰ θεμέλια, ὁ Παπᾶς τὸ εἶδε νὰ γκρεμίζεται, νὰ ἐκμηδενίζεται ἀπὸ μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ πού μιλά βαθεῖα μέσα μας: τὴν φωνὴ τῆς φυλῆς. Μιὰ τριήμερη «ἐμπορικὴ» νουθέτησῃ τοῦ πατρός Σὸρ ἔπεισε τὴν κόρη Σὸρ ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὶς αἰσθηματολογίες γιὰ τὸ «νιτερέσσο». Τί περὶ πραγματικότης!

«Ἦταν ὁ χειρότερος ρόλος πού ἔπαιξα στὴν ζωὴ μου, συμπεραίνει ὁ Παπᾶς. Φάνηκα ἐραστὴς μετριώτατος, κάτω τοῦ μηδενός!».

□ □

Μιὰ μέρα, στὰ Χανιά, ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη μῆκε μαζί μὲ τὸν Παπᾶ σ' ἓνα τυράδικο:

—Ἔχετε κρητικὴ γκραβιέρα; ρωτᾷ ὁ Παπᾶς.

—Μάλιστα, κ. καθηγητά! ἀπαντᾷ ὁ καταστηματοῦχος σπεύδοντας νὰ τὸν σερβίρῃ.

—Εἶναι καλὴ; συνεχίζει ὁ νέος, βλέποντας τὴν Κοτοπούλη νὰ τὸν κυττάξῃ ἐκπληκτικῶς.

—Μάλιστα, κ. καθηγητά. Φτιαγμένη σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες σας.

Τὰ πράγματα ἐξηγοῦνται. Κάποτε, ὁ Παπᾶς ἦταν καθηγητὴς στὴν «Γεωπονικὴ Σχολή» Λαρίσης κι' εἶχε μαθητὴ τὸν καταστηματοῦχο... Τοῦ εἶχε διδάξει πῶς νὰ φτιάχνῃ τὰ διάφορα τυριά: τὸ ψήσιμο, τὴν ἀραιωμένην θερμότητα... Κι' ὁ μαθητὴς τοῦ ἀπέδειξε ὅτι τὴν ἔχει... τὶς συμβουλές του!

□ □

Εἶναι, ἀπόλαυση νὰ παρακολουθήσετε, κατὰ τὸ τουρνέ, ἰδίως ὅταν περνοῦν ἀπὸ ἐξοχικά μέρη, μιὰ συνομιλία Κοτοπούλη-Παπᾶ. Ἡ Μαρίκα καμάρωνει πού ἔχει ἓναν ἐπιστήμονα στὸν θάλασο της καὶ παίρνει τὶς γεωπονικὲς γνώσεις τοῦ Παπᾶ μὲ τὴν εὐρυτέρα ἐννοιά τους. Ἐννοεῖ νὰ τῆς ἐξηγῇ τί εἶναι τὰ διάφορα δέντρα, κλαδιά, φύλλα, θάμνοι πού συναντοῦν στὸν δρόμο τους. Ὁ Παπᾶς ὅμως δὲν σκαμπάζει γρῶ... καὶ παίζει τὸν παπᾶ! Μπλοφάρει... ἄγρια:

—Τί εἶναι αὐτὸ τὸ δέντρο, Γιώργο; Πρόκειται, σημειώστε, περὶ πλατάνου.

—Βερυκοκέα, κ. Μαρίκα.

—Τί ἔκανε, λέει; Βερυκοκέα...μὲ πλαντόφυλλα!

—Βερυκοκέα... ἡ πλατανειδής! συνεχίζει τὴν μπλόφα ὁ Παπᾶς.

—Τί εἶναι τοῦτο πάλι;

—Ὁ Παπᾶς καταφεύγει στὰ λατινικά: Βερυκοκέα...μὲ πλαντόφυλλα...

—Ρωμέϊκα, παιδί μου, ρωμέϊκα! ἐξακολουθεῖ ἀσυγκίνητα ἡ Μαρίκα.

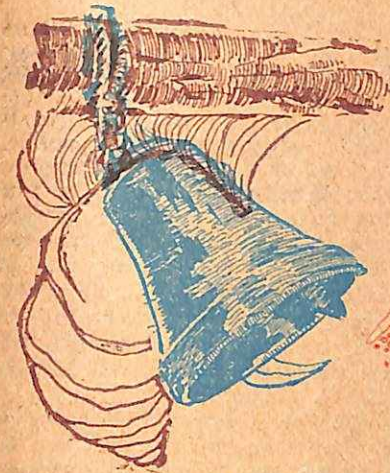
—Ὁ Παπᾶς ὅμως ξεφεύγει.

—Ἐγὼ εἶμαι ἐπιστήμων! Κι' ὅχι... περιβολάρης!

□ □

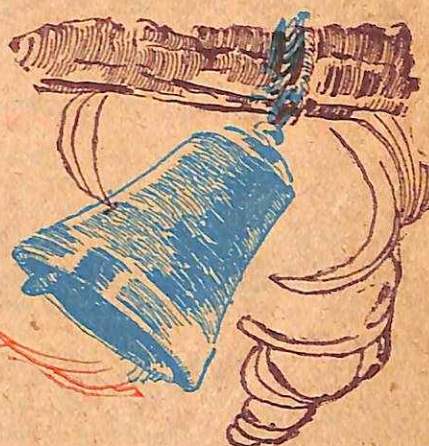
Φαινόμενον ἀμνησίας. Ἡ μητέρα του—Θεῶνη Δρακοπούλου—ἔχει γράφει μετὰ ἄλλων καὶ τρία ποιήματα ἀφιερωμένα στὸν γιὸ της. Μὴν ζητᾶτε ὅμως ἀπ' τὸν Παπᾶ νὰ τ' ἀπαγγεῖλῃ: δὲν τὰ θυμᾶται. Μὴν τὸν ρωτᾶτε οὔτε γιὰ τοὺς τίτλους των: κι' αὐτοὺς ἀκόμα δὲν τοὺς ξέρει! Εἶναι φοβερὸς διπλωμάτης, τὸ αἶμα τοῦ πατέρα του: «Ὅταν κἀνὴ μιὰ γκάφα στὸ θέατρο, λέει: «Ἐγώ, ἐπιστήμων γεωπόνος, τί σχέση ἔχω μὲ τὸ θέατρο;». Κι' ὅταν φालτσάρῃ, στὰ γεωπονικά: «Ἐγώ, ἡθοιοῦς, τί σχέση ἔχω μὲ τὰ γεωπονικά;»

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Ἐνα ὄνειρο

Βαρκελώνη
ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ.
ΤΙΤΟΥ ΝΟΥΣΣΑ

Ἐνα ἀνάμικτο πλήθος ἀπὸ κάθε τάξη διέσχισε μὲ μακάριο ὕψος τὴ μεγάλη λεωφόρο τῆς Ράμπλα. Ἡ γιορτιτικὴ χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία πού κορπίζει γύρω της μιὰ ἡλιόλουστη ἀνοιξιὰ-μὲρα, ἀντιφεγγίζονταν χαμόσυνα πάνω στὰ πρόσωπα τῶν περιπατητῶν καὶ μιὰ ἐκδηλῇ συγκίνηση, πού ζωγραφίζονταν παντοῦ, μ' ἔκανε νὰ νοιώθω πῶς ἐντονα τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνία τῆς μοναξιάς μου—τῆς ἀπώλυτης καὶ ἀπέραντης μοναξιάς μου—μέσα σ' ἓναν τόπο ἄγνωστο καὶ δίχως ἀναμνήσεις παρελθόντος.

Ταξιδιώτης καὶ ἀναχωρητὴς ἀπὸ συνήθεια πῶς πολλὴν παρὰ ἀπὸ ἀνάγκη εἶχα πολλὰς φορὲς βρεθῇ σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι καὶ ἡ ἀποξήτηση οἰκονόμειας, ἀγάπης, ἐσμύγαν μέσα μου σὲ μιὰ πένθιμη νοσταλγία πού μοῦφεγγε τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ὡς τόσο δὲν ἐπόφευγα αὐτὲς τὶς στιγμὲς καὶ τὶς ἐπιζητοῦσα σὰν κάτι ἀπαραίτητο, σὰν κάποια συνήθεια πού ἔφτανε τὴν ἀρχὴ τῆς χαρᾶς... Μήπως ὁ πόνος δὲν εἶναι πολλὰς φορὲς μιὰ βαθεῖα καὶ ἰδιότυπη ἡδονή;

Ἦταν περσιμονὴ Ἀναστάσεως καὶ τὸ πλήθος πού ἐξύνονταν στὴ μεγάλη Λεωφόρο τῆς Ράμπλα, ἐπηρεασμένο ἀπὸ ἓνα ἀνάμικτο συναίσθημα χαρᾶς καὶ ἀναμονῆς, τριγύριζε ἄσκοπα φλερταρόντας καὶ χαριεντιζόμενο, ὅμοια σὰν νὰ δάδιζε σὲ κάποια θριαμβευτικὴ παρέλαση πού ὀδηγοῦσε πρὸς κάποιο ἀμφίβολο τέρμα, ἀκαθόριστο καὶ ἀνύπαρκτο, ἀλλὰ χιμαϊρικὰ ὥραϊο.

Δίχως κάποιο σκοπὸ, ἴσως δίχως νὰ τὸ ἐπιζητήσω—σπρωγμένος μονάχα ἀπ' τὴν ἀνάγκη συντροφιάς καὶ ἀγάπης—ἐξέκρισα ἀνάμεσα στὸ συρφετὸ τοῦ πλήθους μιὰ γυναῖκα: κάποια ἀφιόβουλη ἱσπανικὴ θεότητα πού δάδιζε ἀστόχαστα τὸ δρόμο της, δίχως μελαγχολία στὰ μεγάλα της σκεπινὰ μάτια καὶ δίχως προσοχὴ πρὸς τοὺς περιπατητάς, πού γι' αὐτὴν δὲ φαίνονταν νὰ ἀποτελοῦν παρὰ ἀσήμηντες σκιὲς καὶ θνητὲς ἀσμενότητες.

Παρακολούθησα τὰ βήματά της, τὴν ἀξέγνωιστὴ ἀφροντισιά της, τὴ γιορτιτικὴν χαρὰ πού φώτιζε τὸ πρόσωπό της καὶ κείνη τὴ μαορὴ μεταξωτὴ μαντίλλα πού ἀνέμιζε ἀλαζονικά πάνω ἀπ' τοὺς ὤμους της—ἀνανεώνοντας πρὸς τὸ ἄπειρο ἓναν ἀόριστο χαίρετισμό—καὶ σχημάτισα ἐντονα τὴ συναίσθησῃ τοῦ πῶς διάφορα ἀπὸ μένα καὶ τὶς πένθιμες σκέψεις μου ἀντίκριζε κείνη τὴν ὥρα τῆς ζωῇ καὶ τὸν κόσμο.

Ἀτόμα σταμάτησε πάνω στὰ βήματά της σὰν κάποια ἀνήσυχη σκέψη νὰ ἀνάκοψῃ ἐνοχλητικὰ τὴ θριαμβευτικὴ ἀναχώρησή της, πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Σήκωσε μηχανικά τὰ χέρια, εἰσαξε τὴ μαντίλλα πάνω στοὺς ὤμους κι' ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωση τὰ βλέμμά μας συναντήθηκαν.

—Μήπως σὰς συμβαίνει κάτι δυσάρεστο;

ρώτησα πλησιάζοντας.

Μὲ κύτταξε παραξενεμένη σὰν νὰ μὴν ἐνοιωθε τὴν παρουσία μου καὶ τὴ σημασία τῶν λόγων μου. Ὑστερα χαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ δίχως νὰ ἀπάντησῃ στὴν ἐρώτησή μου ἐτοιμάστηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο της.

—Ἀφήστε με νὰ σᾶς συνοδεύσω, παρακάλεσα μὲ μιὰν ἐπιμονὴ πού προέρχονταν ἀπ' τὴν ἀπελπισία τῆς μοναξιάς μου. Σήμερα εἶναι γιορτὴ καὶ γὼ θρῖσκουμαι μονάχος. Καταλαβαίνετε τί θὰ πῇ αὐτό;

Ἐστρεψε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι καὶ μὲ κύτταξε κατὰματα μ' ἓνα τόσο θαρρετὸ καὶ ἐπίμονο βλέμμα ὥστε μὲ ἀνάγκασε νὰ χαμηλώσω τὰ μάτια μου.

—Γιατί διαλέξατε ἐμένα ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο; ρώτησε μὲ προδιάθεση νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀστοχὴ πράξῃ μου.

—Βρεθήκατε τυχαῖα μπροστά μου, ἀποκρίθηκα ἀμήχανα.

Ἐγέλασε μὲ συγκατάβαση καὶ ἐπιείκεια.

—Δὲν εἶστε ἀνόητος οὔτε καὶ ἀναίδης στίς ἐκφράσεις σας, παρατήρησε ἥρεμα. Εἰστε πραγματικὰ τόσο μονάχος;

—Πραγματικὰ εἶμαι μονάχος. Βρεθήκα σ' ἓναν ἀγνωστο τόπο, δίχως συγγενεῖς καὶ φίλους. Γυρίζω ἄσκοπα τοὺς δρόμους καὶ νοσταλγῶ κάποια οἰκονόμεια πού δὲν ἔχω καὶ τὴ φίλια ἐκείνων πού μὲ ἀπαρνήθηκαν.

Περπατάγαμε ἔτσι σὰν παλτοὶ γνώριμοι καὶ ἀνταλάσσαμε τὶς σκέψεις μας, ἀπορροφημένοι περισσότερο ἀπ' τὸν ἴδιον ἐαυτὸ μας παρὰ ἀπ' τὴ συντροφιά τοῦ ἄλλου.

—Γιατί ταξιδεύετε τέτοιες μέρες; ρώτησε τέλος.

—Δὲν ταξιδεύω ἀποκλειστικὰ αὐτὲς τὶς μέρες. Εἶμαι ταξιδιώτης ἀπὸ συνήθεια καὶ ἀνάγκη. Δὲν ἔχω πατρίδα, οἰκονόμεια, φίλους ἢ συγγενεῖς. Εἶμαι μονάχος παντοῦ καὶ πάντοτε, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία ὁ τόπος τῆς διαμονῆς μου.

—Σὰς ἀπαρνήθηκαν ὅλοι;

—Ὀχι, ἐγὼ τοὺς ἀπαρνήθηκα. Τίποτα δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπ' τὸν ἴδιον ἐαυτὸ μας. Ὑστερα ἔρχεται μιὰ στιγμὴ πού νοσταλγοῦμαι κάποια συντροφιά καὶ αὐτὰ ὅλα πού ἀπαρνήθηκα. Πλησιάζουμε τότε τὸν πρῶτο τυχόντα καὶ ἐτσι ὅλα διορθώνονται.

Πέρασε τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό μου καὶ αἰσθάνθηκα μὲ κάποια συγκίνηση τὸ πάθος τοῦ κομποῦ της νὰ στηρίζεται πάνω μου.

—Μοῦ γεννίσατε μιὰν ἀνεξήγητὴ ἐμπιστοσύνη, δικαιολογηθήκα. Ὁ προσπαθῶ νὰ σᾶς παρηγορήσω στὴ μοναξιά σας.

□ □

Περάσαμε μαζί μέχρι ἀρχὴ τοῦ ἀπόγευματος. Ἡ συντροφιά της στάθηκε γιὰ μένα μιὰ μεγάλη χαρὰ, καὶ κάποια παρηγορία γιὰ τὴν εὐτυχία. Δὲν παραβιάσαμε τὴν ἀγνότητα τῆς φιλίας μας οὔτε καὶ προχωρήσαμε πέρα

ἀπ' τὰ ὅρια μιᾶς ἀπλῆς καὶ ἐξώχρης συντροφιάς πού δημιουργεῖται ἀπὸ ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνη καὶ ἴσως κάποια συμπάθεια ἀνεκδήλωτη καὶ αὐθόρμητη.

Ὅταν χωρίσαμε, τὰ χέρια μας μείνανε γιὰ πολλὴν ὥρα ἐνωμένα σ' ἓναν ἄφωνο καὶ συγκινητικὸ ἀποχωρισμό.

—Θάρρῃτε τὸ θράδυ στὴν Ἀνάστασι; ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ πού ἐκλείνε ἀμφιβολία, ἀναμονὴ καὶ ὑπόσχεση μαζί.

—Θάρρῳ ἂν θάσσε καὶ σεις, συγκατένεψα.

—Θὰ σᾶς περιμένω, ἀποκρίθηκε.

□ □

Ἀργὰ τὸ θράδυ, στὴν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως, μιὰ γυναῖκα μὲ πλησίασε καὶ μοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλιά της. Ἦταν ἡ πρωινή μου γνωριμία.

Τὴν ὥρα πού ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ πάλι ἀπὸ δρόμους καὶ ἀθρόα, ὅμοια ὅπως εἶχε ἔρθει, τὴ σταμάτησα ἀποφασιστικά.

—Δὲ θέλω νὰ σᾶς χάσω, εἶπα. Σὲ σᾶς θρῖκα ὅτι τόσο χρόνια ἀναζητοῦσα στὰ ἄσχοπα ταξίδια μου καὶ στὴν ἄγνη ζωή μου. Δὲν ἔχω πατρίδα οὔτε οἰκονόμεια... ἀφήστε με νὰ ἀποκτήσω καὶ τὰ δύο. Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως θὰ εἶναι ἐτσι διπλὴ γιὰ μένα...

Κούνησε τὸ κεφάλι πένθιμα καὶ ἀρνητικά.

—Ὅστε τελειώνουν ὅλα ἐδῶ; παρατήρησα μὲ μιὰ λύπη ἀπόλυτη καὶ πραγματικὴ.

Σήκωσε γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ κεφάλι. Μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ χεριοῦ—τοῦ χεριοῦ αὐτοῦ πού τὸ ποῖ σπηρίζονταν τόσο φιλικὰ πάνω μου—ἐδείξε ἀνάμεσα στὸ χαμόσυνο στηθὸς ἓναν νέο ἀντρα πού κράταγε στὴν ἀγκαλιά του κάποιο μουσικοποιημένο παιδάκι.

—Καταβαίνετε βόρεια πῆς δὲ μπορεί νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρό σας, ψιθύρισε. Ἴσως αἰ; φωνὴ παράξενη γιὰ τὴν πρωινή μου στάση ἀπεναντί σας... Δὲν ξέρω πῶς δὲ μὲ κρίνετε, ὡστόσο πλατύνετε μὲ ὅτι ἐνοιασα ἓνα ἐπιτακτικὸ καθήκον νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμη στίς πένθιμες στιγμὲς τῆς μοναξιάς σας. Ἦμουν πολὺ εὐτυχισμένη καὶ θέλησα νὰ σᾶς χαρίσω κάτι ἀπ' τὴν εὐτυχία μου αὐτή. Ἡ μέρα τὸ ἀπαυτοῦσε καὶ δὲν ἔβγαπα πρὸς τὸ καθήκον μου. Μὴν ἐξοργιστε ἀλλοῦστε πῶς ἡ σημερινὴ γιορτὴ εἶναι ἀφιερωμένη στὴν ἀγάπὴ καὶ τὴν συνγγένεια.

Μὲ ἀφῆσε μὲ τὴν ἐντύπωση τῶν τελευταίων της αὐτῶν λόγων... Μὲ τὴ στεγνὴ εἰκόνα τοῦ χαμογέλιου της καὶ τὴν ἀγνόητα τῶν λαμπερῶν ματιῶν της ὅπως μοῦ χάριζαν τὸν στερόν ἀποχαιρετισμό—τὸν ἀποχαιρετισμό αὐτὸ πού μ' ἔκανε νὰ νοιώσω ὅτι γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἀπόμεινα μόνος... Μονάχος στὴ ζωὴ καὶ στὸν κόσμο... Μονάχος μὲ τὶς σκέψεις μου, τὶς ἀγνότητες μου καὶ τὴν ἀνήσυχη ψυχὴ μου...

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΑΡΑΜΙΛΟΥΣΕ Ο ΔΥΣΤΥΧΗΣ..

Ο μίστερ Σίμφσον είναι τρομερά ύποχονδριακός. "Ετσι ένα συνάχι που έπαθε με λίγο πυρετό, τον τρομοκράτησεν τόσο, που έπεσε στο κρεβάτι, και περίμενε από στιγμή σε στιγμή τον θάνατό του. Τήν κρίσιμη αυτή ώρα τον επισκέπτεται στο προσκέφαλό του ένας επιστήθιος φίλος του.

—"Ω! "Ω! άρχισε ν' αναστενάζει ο «έτοιμοθάνατος», μόλις τον βλέπει. Θά είναι τρομερό να με βρή ο θάνατος άπροετοίμαστο. "Εχω ακόμα να πληρώσω μερικά χρέη και δεν θέλω να πεθάνω πριν τα ξεφλήσω.

Ο επισκέπτης τότε, τρομοκρατημένος, τρέχει στην κουζίνα και φωνάζει στην γυναίκα του φίλου του:

—Τρέξτε! Τρέξτε άμέσως να φωνάξετε τον γιατρό! Ο σύζυγός σας είναι πολύ άσχημα. Παραληρεί!

■ ■

ΤΟ ΠΙΟ ΑΞΙΟΘΕΑΤΟ...

Ένας σκωτσέζος πήγε κάποτε στο Παρίσι για να δει τα διάφορα αξιοθέατά του. Μόλις έφθασε, παίρνει ένα ταξί και διατρέχει τις πιο ενδιαφέρουσες άρτηρίες της πόλεως. Στο τέλος της διαδρομής τον πλησιάζει κάποιος τον οποίο είχε γνωρίσει κατά το ταξίδι του, και τον ρωτά:

—Αλήθεια, μίστερ Μάκ Φόρτον... Πώς βρίσκετε το Παρίσι;

—Α! απάντησε ο Σκωτσέζος αναστενάζοντας. Δεν μπόρεσα να δω τίποτα. Το βλέμμα μου σε όλη την διαδρομή ήταν καρφωμένο στο... ταξίμετρο!

■ ■

ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ

Ο κατάδικος εξέτισε την ποινή του, και την ώρα της εξέδου του απ' τη φυλακή τον καλεί στο γραφείο του ο διευθυντής των φυλακών και του δίδει τις ακόλουθες συμβουλές:

—Τώρα, κύτταξε να γίνης καλός άνθρωπος: Ν' αποφεύγης τις κακές συναναστροφές, και να ακολουθής τον ίσιο και τίμιο δρόμο... Μην ξεχνάς ότι το καινούργιο σου κοστούμι είναι δώρο της «Φιλανθρωπικής Έταιρίας». Προσπάθησε, λοιπόν, να το παραδώσης σε καλή κατάσταση όταν επιστρέψης πάλι εδώ!

■ ■

ΓΙ ΗΘΕΛΕ

Η νεαρή και κομψή πελάτισσα δοκιμάζει όλα σχεδόν τα είδη και τα μεγέθη των παπουτσιών του καταστήματος, δίχως να βρίσκει κανένα στο πόδι της.

—Ξέρω τι παπούτσι θέλετε, της δήλωσε επιτέλους ο υπάλληλος με συγκρατημένο έκνευρισμό: "Ενα παπούτσι πολύ μικρό απ' έξω και πολύ μεγάλο από μέσα.

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Π. Ρισάρ-Βιλμ

Καταγωγή.—Ο Πιέρ Ρισάρ - Βιλμ γεννήθηκε στη Μπαγιόν στις 3 Νοεμβρίου. Ή διεύθυνσις του είναι:

89, Rue Cardinet, Paris

Μα το ταχυδρομείο του περιλαμβάνει μια τόσο ογκώδη αλληλογραφία που δεν κατορθώνει ν' άπαντά σε όλους είτε γιατί κουράζεται, είτε γιατί θαρρεύει είτε και γιατί ταξιδεύει.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.—Ύψος: 1.79 μ. Βάρος: 78 κιλά. Μάτια: γαλανά ανοιχτά. Μαλλιά ξανθά. Περισσότερο από όλα τα σπόρ προτιμά την πεζοπορία στα δάση και στους άγρους. Δεν είναι κοινωνικός παρά μόνο εξ ανάγκης: εξ ιδιουσικρασίας μάλλον άκοινωνήτος και άγριος. Ο πιο συμπαιθητικός των άγριων άλλωστε γιατί όταν τον άνογκάζουν οι περιστάσεις να συναναστρέφεται με άλλους είναι ευγενέστατος και άθρότατος μάστιγα. Καθώς δε, εξ άλλου, είναι πολύ καλλιτέχνης και πολύ μορφωμένος όλοι ζητούν την συντροφιά του, που δεν την χαρίζει όμως τόσο εύκολα! Πολύ ευαίσθητος, γι' αυτό και άγαπά παθητικούς ρόλους. Δεν έχει αυτοκίνητο. Δεν έχει πια τηλέφωνο. Κατέστρεψε μόνος του το τηλέφωνό του για να θρῆ την ήσυχία του.

Η ζωή του.—Πηγαίνει στο άλσατικό σχολείο του Παρισιού. Σπουδάζει γλυπτική στο Πολυτεχνείο. Ο πόλεμος διακόπτει τα μαθήματά του, ξαναρχίζει όμως την γλυπτική στα 1925. Από δεκαπέντε χρονών αισθάνεται να τον τραβά το θέατρο. Η τύχη τον φέρνει στον δρόμο της "Ιντας Ρουμπινσταίν που τον προσλαμβάνει για παρτεναιέρ της. "Υστερα τον άγκαζάει ο Ζεμιέ στο θέατρο «Οντεόν» όπου μένει πέντε χρόνια, κι' έξασκεΐται στο έπαγγελμα του ήθοποιου παίζοντας διαδοχικά τους πιο διαφορετικούς ρόλους.

Τά φίλμ του.—«Όλη τη ζωή, "Ενα θράδα στο μέτωπο, Γύρω από μια άνάκριση, Κάτω από το κράνος, Περγολέζε, Κική, Μπέμπυ, Η κόρη του συντάγματος, Για ν' άγαπηθῆ κανείς, Το γεράκι, Το μεγάλο παιχνίδι, Νύχτες Μόσχας, Ο πρίγκιψ Ίωάννης, Μπαρκαρόλλα, Στραντιβάριους. Αυτοκατατοικός δρόμος»

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ
ΜΑΝΔΥΑΣ

Παρ' όλες τις πολιτικές άσχολίες της των τελευταίων ημερών, η έπίσημος Άγγλία δεν ξέχασε και την στέψη του νέου βασιλέως Έδουάρδου θου. "Ετσι, ό., μέγας έπιτελάρχης του άγγλικού πρωτοκόλλου, δούε του Νόρφολκ, διάλεξε ύστερα από μεγάλη έπιλογή μεταξύ των δειγμάτων που του ύπέβαλαν το βελούδο του βασιλικού μανδύα.

Το βελούδο είναι έργο των ύφαντουργών της κομητείας του "Εσσεξ και θα στοιχίση 60.000 φρ., χωρίς να ύπολογιστούν και τα χρυσά κεντήματα που θα προστεθούν άργότερα.

■ ■

ΑΠΟ ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΡΝΟΥΣΕ Η ΜΙΚΡΗ;

Τι μέρες αυτές έγιναν στην Γαλλία έορτές προς τιμήν του μεγάλου μαθηματικού Άμπέρ. Με την εύκαιρία αυτή άναφέρονται διάφορα ανέκδοτα του σοφού που φημιζόντανε ως ο πιο άφηρημένος αλλά και ο πιο άφελής άνθρωπος της εποχής του.

Ίδου ένα απ' τα ανέκδοτά του αυτά:

Ο Άμπέρ είχε δυο γάτες, που τις άγαπούσε πολύ. Μιά μέρα, στενοχωρημένος που οι γάτες του γρατσούνιζαν συνεχώς στην πόρτα του γραφείου του, για να μπουν μέσα, φώναξε έναν ξυλουργό και του είπε να κάνει στο κάτω μέρος της πόρτας δυο τρύπες: μια μεγάλη, και μια μικρή, για τις γάτες του.

—Μά κύριε, γιατί να κάνω δύο, του είπε ο ξυλουργός, την στιγμή που μόνον η μεγάλη θάφθανε.

—Και η μικρή γάτα, από που θα περνούσε αυτή;

■ ■

ΦΘΗΝΑ ΤΗΝ ΓΛΥΤΤΩΣΕ

Ένας κοσμηματοπώλης, είχε πουλήσει στον ρωμαίο αυτοκράτορα Γαληνό ψεύτικα πετράδια για άληθινά.

Για το έγκλημά του αυτό καταδικάστηκε να τον φάνε τα λεοντάρια, στον Ιππόδρομο. Η ημέρα της εκτελέσεως έφθασε, και ο άπατενας κοσμηματοπώλης τρέμοντας κύτταζε προς το άνοιγμα απ' όπου θάβγαιναν τα λεοντάρια. Ποιά όμως ήταν η κατάπληξη όταν αντί λεονταριών είδαν να προβάλλη από το άνοιγμα ένας ωραιότατος πετεινός. Ο αυτοκράτωρ έσκασε τότε στα γέλια και φώναξε:

—Με γέλασε, τον γέλασα! "Ηρθαμε τσα κι' τσα!

Φυσικά ο «μελλοθάνατος» ήταν ο πρδτος που ένθουσιάστηκε από το γέλασμά αυτό.

■ ■

ΗΡΩΪΚΑ ΛΟΓΙΑ

Όταν ο στρατηγός Ντεσσαί, είχε τραυματισθῆ θανάσιμα στην μάχη τοί Μαρέγκο, ψιθύρισε στον στρατηγό Μποντέ που είχε τρέξει κοντά του:

—Μη φανερώσετε τον θάνατό μου γιατί μπορούσε να κλονισθῆ το ήθικό του στρατεύματος.

Αυτές ήταν οι τελευταίες του λέξεις.

TOY JEAN DE LA HIRE

παρουσία του θανάτου και του μυστηρίου. Ο δόκτωρ Άχμेट βέης βγήκε πρώτος απ' την σφαίρα. Έκανε νόημα στους στρατιώτες κι' αυτοί πήραν από μέσα έναν δοκο τυλιγμένο μέσα σε μια κουβέρτα. Τον άκούμπησαν άμέσως χάμω κι' ο Άχμेट βέης, γονατισμένος κοντά του, τον ξεσκέπασε κι' είδε το κορμί ένος ψηλού και λιγνού άνδρος, χλωμού, με κλειστά μάτια.

—Ο Τζόνταν Μπίλντ! φιθύρισε η Λόλα με τα μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα.

—Δέν πέθανε, είπε ο δόκτωρ.

Από μια τσέπη του γιλέκου του, πήρε ένα μικροσκοπικό μπουκαλάκι, το ξεβούλωσε, έχυσε όλο το περιεχόμενό του άπάνω σ' ένα μαντήλι κι' άκούμπησε το βρεμμένο πανί στα ρουθούνια και στα χείλη του Τζόνταν Μπίλντ.

—Υστερα, άνασηκώθηκε.

—Στρατηγέ, είπε, ελπίζω να τον σώσω. Εύαρεστηθήτε να άνοιξε δίοδο ως το Άστεροσκοπείο του κ. Μπρυλαριόν... Λοχαγέ, το αυτοκίνητό μου!...

—Τι πρέπει να κάνουμε ύστερα; ρώτησε ο στρατηγός.

—Να πάρете τα σώματα τα τυλιγμένα μέσα στις κουβέρτες, και χωρίς να τα ξεσκεπάσετε να τα φέρετε άμέσως στο Άστεροσκοπείο. "Υστερα, να φρουρηθῆ αυτό το μέρος ούτως ώστε να μην πλησιάση κανείς το μηχανήμα...

—Μά.. πῆτε μας λοιπόν... επενέβη ο κ. Μαρισάλ.

—Άργότερα! Άργότερα! Διαβάστε αύριο τον «Παγκόσμιο». Καλή άντάμωση, στρατηγέ μου! Χαίρετε, κύριε! Κυρία μου έλάτε μαζί μου. Ο Πάλ θα μάς άνταμώνη σ' ένα τέταρτο της ώρας μαζί με τον Μπράντ και τον Φραιτσάκο.

Κι' ακολουθώντας τους τέσσερις στοαπιδες που σήκωναν τον Τζόνταν Μπίλντ, άναίσθητο μέσα στην κουβέρτα, ο Άχμेट βέης, προχώρησε προς το αυτοκίνητό του δίνοντας το χέρι στην Λόλα και συνοδευόμενος απ' τον στρατηγό.

Την επομένη στην πρώτη σελίδα του ό «Παγκόσμιος» δημοσίευε τα εξής καταληκτικά:

Ο ΤΖΟΝΑΤΑΝ ΜΠΙΛΝΤ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Η χθεσινή ημέρα

«Είς την χθεσινή βραδυήν έκδοσαν μας, εξιστορήσανεν τα της άφίξεως του μηχανήματος που άπέστειλεν η Άφροδίτη ως και τα γεγονότα, τα μεσολαβήσαντα μέχρι της δευτέρας άπογευματινης. Κατ' εκείνην την στιγμήν, το μηχανήμα έφθουρεΐτο υπό ολοκλήρου συντάγματος πεζικού και υπό έφίπων χωροφυλάκων. Κατωτέρω δίδομεν μίαν εικόνα του μη-

Νεοδημηκή Λογοτεχνία

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Νάσαι μέσ' σ' της ζωής σου τὰ μαγιάριλα
κι' όμως! 'Ο οὐρανὸς συννεφιασμένος.
'Ασκήσω σταυρὸ νάχης στοὺς ὤμους σου,
καὶ νάσαι—ὦ—νάσαι ἀνείπωτα θλιμμένος.

Νάσαι μέσ' σ' της ζωής σου τὰ μαγιάριλα
κι' όμως!—Πόσο κενὴ 'ναι ἡ λέξη νειάτα—
Νὰ ξεινᾷς ὁλόχαρος γιὰ τ' 'Ονειρου
τὴ Χώρα, καὶ στὴ μαγεμένη στεράτα

νὰ κόβονται τὰ πόδια σου κι' ὦ δύστυχε
ὁ δρόμος σου νὰ γίνεται Σαχάρα.
ἀτέλειωτη τεφρὴ χωρὶς μὴν 'Οασή...
σὰ νὰ βαρύνει ἀπάνω σου κατάρτα...

ΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

□ □

«ΛΑΘΕΨΑ ΜΑΕΣΤΡΟ»

«Εἶναι ἀξιμέρωτη νύχτα ἡ ζωή.
Καρυωτάκης»

‘Οξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα— τὴ μακρινὴ καὶ
τὴν ἀπόμνη ταβέρνα πού πῆγα ἀπόψε—
ζωὴ κυλᾷ γοργά. Στὶς λεωφόρους τὶς πλα-
τείες, τὶς φωτεινὲς καὶ πολυθρόνες τὸ ἀν-
θρώπινο, τὸ κύμα περπατάει—ἀς περπατάει.
Στὶς σάλες τὶς μεγάλες— στὶς φωτίζουσες,
κοσμοπλημμυρισμένες σάλες—ὁ κόσμος «δια-
σκεδάζει τὴν ζωὴ του»,—ἀς τὴν διασκεδάσει.
Μέσ' στὰ πολίτεια τὰ κύπελλα τὸ αἶμα
ρουμπίνι «εὐγενικά» κυλάει—ἀς κυλάει. 'Ο
κάθε νεαρὸς εἶν' ἑτοιμὸς νὰ χαρίσῃ ἕνα σω-
ρὸ κομπλιμέντα καὶ τὴν καρδιά του—ἴσως
καὶ τὴ «ζωή του» ἀν' τοῦ τὸ ζητήσῃ—στὴ
νέα γυναίκα πού συνοδεύει,—ἀς τὴς τὰ χα-
ρίσῃ.

Μὰ τί ἔπαθα ἀπόψε; Δὲν θὰ πιοῦμε ἀπό-
ψε; 'Ε Μπαρμπα Γιάννη; Γιατί δὲν φέρνεις
ρουμπίνι; Πῶς; Κρασί, σοῦπα, θέλω νάσαι
πιδώ! Τί λές; Εἶμαι μεθυμένος; Οὔτε
λόγος νὰ γίνεταί. Αὐτημένος; 'Εγώ; 'Α-
στενεύσαι; 'Απὸ πού τὸ κατάλαβες; 'Α ὄχι
τέτοιο κρασί, ὄχι τόσο κόκκινο αὐτὸ μού
θυμίζει κατ' ρουμπίνια ζωντανὰ πού μου μι-
λούσανε γι' ἀγάπη κάποιες νυχτιὲς ἀστρο-
φειγγες καὶ φεγγαρολουμένες τ' 'Απριλιοῦ.
Γελᾷς; 'Α ὄχι αὐτὸ τὸ λυπητερὸ τραγοῦδι
δὲν τὸ θέλω νῦν μαέστρο. Παίξε ἕνα τρα-
γοῦδι νὰ γελάσω. Τί λές; Μὰ ἐπὶ τέλους
θέλω κι' ἐγὼ νὰ γελάσω, θέλω νὰ μεθύσω
θέλω νὰ ξεχάσω μιὰ νύχτα, τοὺς ἀνθρώπους,
τὴ ζωὴ, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου. Παίξε, σὲ
πληρώνω. 'Α ὄχι τοῦτο μαέστρο, πάψε τοῦ-
το τὸ τραγοῦδι εἶναι πολλὸ χαρούμενο δὲν
κάνει. Νὰ πάρε. Καληνύχτα Μπαρμπα. Γι-
άννη. 'Α ὄχι—παρνιόν—μαέστρο δὲν ἦθελα
νὰ σὲ προσβάλω νόμιζα πὼς πίνοντας κρασί
—ὄχι ρουμπινένιο μὰ... μὰ κίτρινο—κι' ἀ-
ποίγοντας ἕνα τραγοῦδι μ' εὐθυμο σκοπὸ θὰ
μποροῦσα νὰ ξεχάσω. Μὰ λάθεψα. Συγγνώ-
μην. Εἶναι νὰ ξέρης μαέστρο, ἀξιμέρωτη
νύχτα ἡ ζωή. Καληνύχτα...

...Μὰ σὲ καλὸ του Μπαρμπα Γιάννη. Τί
ἔπαθε ἀπόψε τὸ καμένο τὸ παιδί; Μέθυσε
καὶ μᾶς κοπανᾷ ἕνα σωρὸ ἀσυναρτησίες.
Εἶναι ἀξιμέρωτη νύχτα ἡ ζωή, χά, χά, ἀ-
κούς ἐκεῖ λείει εἶν' ἀξιμέρωτη νύχτα ἡ ζωή,
χά, χά.

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

ΑΓΑΠΩ

Σ' ἀγαπῶ, Σ' ἀγαπῶ.
Δὲν μπορῶ, θὰ τὸ πῶ.
Ποῦς νὰ κρύψῃ μπορεῖ μὴν ἀληθεῖα;
Σὰν πονᾷς κι' ἀγαπᾷς
'Οπου θέλεις κι' ἀν' πῆς
'Η ἀγάπη δὲν σβύνει ἀπ' τὰ στήθεια.

Κι' ἀν' σὲ ξένα φιλιᾷ
καὶ σὲ πλάνη ἀγκαλιᾷ
θὰ ποθήσῃς τῆς Λήθης τὰ χάδια,
ἄρθρ' ἀποκαταβραδυὰ
πὺρ ἡ δική σου καρδιά
θὰ παλεύῃ μὲ μαύρα σκοτάδια.

Ποῖν ἀκόμ' εἶν' ἀργά,
ἔλα τώρα γοργά
τὴν ἀγάπην πού κρύβεις νὰ νοιώσῃς.
Μὲ περισσεῖα ἀπονιά
Νά! Μᾶς φτάνει ἡ χιονιά
τί κι' ἀν' τότε πικρὰ μετανοήσῃς;

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

□ □

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Τὰ πάντα εἶπε ὁ τεχνίτης θὰ τὰ δώσω
στὴν ἡγήνη τὴν Τέχνην τοῦ 'Ωραίου.
Μακρὰ ἀπ' τὴ σκοπιμότητα—ἐνδὸς νέου
ιδανικοῦ τὰ σύμβολα θὰ ὑψώσω.

Τὸ ξέρω πὼς τὴ φλόγα σὰν θὰ νοιώσω
νὰ σπαρταρᾷ στὰ στήθη, τοῦ μοιραίου
τὸ δρόμο θ' ἀκολουθήσω Ναζωραίου
καὶ μόνος τὸν ἑαυτὸ μου θὰ σταυρώσω...

Τὸ ξέρω... Μὰ εἶναι ἀδιάφορο γιὰ μένα
κι' ἀν' θὰ χαθῶ στὴ νύχτα τὴ μεγάλη
πλῆθος θ' ἀκολουθήσουν τόσοι ἄλλοι,

τὰ βήματα πού ἔχω χαραγμένα
στοῦ μόχθου τὴν ὑπερτατὴ ἀγωνία
γιὰ σένα Τέχνη ἀθάνατη, αἰωνία.

ΕΜΜ. Ν. ΚΑΜΠΟΥΛΑΚΙΣ

□ □

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΛΑΙΣ

Πέρα ἀπ' τὶς θάλασσες, πάνω ἀπ' τὶς θά-
λασσες
ὀλημερὶς νὰ ταξιδεύης.
τὸ ξέρω πὼς θὰ φτάσῃς ἐν' ἀπόβραδο
στ' ἄγνωστο μέρος πού γυρεύεις.

Τὰ πεθαμένα σου ὄνειρα ἐδῶ νύφηνες
καὶ τὶς ἐλπίδες πού σβυστήκαν...
—'Αγάπες; Δὲν τὶς ζήτησες, μὰ ἦθανε;
τὶς πόνοσες, κι' όμως σ' ἀφῆκαν.

Στὴν ἔρημη ζωὴ σου τώρα φάνταζε
τοῦ λυτρωτοῦ σου τὸ λιμάνι,
καὶ νὰ γυρνᾷς νὰ τὸ βρῇς πρὸς τ' ἄγνωστο,
φτωχὲ μου ἄνθρωπε, δὲν φτάνει.

Πέρα ἀπ' τὶς θάλασσες ὅπου ξεκίνησες
πάνω ἀπ' τὰ κύματα ὅπου πλῆεις,
τὶς θλιβερὲς σου ἀνάμνησες θὰ ξεχᾷς
στὸ πέλαγος, γοργὸς νὰ κλαίῃς;

ΘΩΜΑΣ ΑΡ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΠΙΣΩ ΑΠΟΚΕΙΝΑΤΑ ΒΟΥΝΑ

Πίσω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βουνὰ πού φαίνονται
μακρὰ μου,
πέρασε χρόνος π' ἄφησα σὲ μιὰ ἄκρη τὴν
καρδιά μου...
Πίσω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βουνὰ, πού φαίνονται
μακρὰ μου.

Σύννεφα μαύρα, ἀγριωπά, τρεχάτα, τ' ἀγκα-
λιάζουν,
καὶ λὲς μ' ἀνθρώπινες μορφές, μὲ φαντασίες
πὼς μοιάζουν...
Σύννεφα μαύρα, ἀγριωπά, τρεχάτα, τ' ἀγκα-
λιάζουν.

Κι' ὅπως θημῆμαι τὰ παλὰ γεμμένος σὲ
μιὰν ἄκρη,
ἕνα ἀγεράκι μου μιᾶ ἀπ' τοῦ πελάου τὰ
μάκρη,
κι' ἔτσι μοῦ φέρνει—ἀθέλητα— στὰ μάτια
μου ἕνα δάκρυ!...

Καὶ νοιώθω ἕνα ἀνατρίχιασμα, καὶ νοιώθω
κάποια ξάλη,
ὅταν μοῦ λέει σιγανά: «Στὸ μακρυνὸ ἀκρο-
γιαλί
τὴν κόρη αὐτὴ π' ἀγάπησες, δὲν θὰ ξενα-
δῇς πάλι!...

... ..

Πίσω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βουνὰ, πού φαίνονται
μακρὰ μου...
πέρασε χρόνος π' ἄφησα σὲ μιὰ ἄκρη τὴν
καρδιά μου...
Πίσω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βουνὰ, πού φαίνονται
μακρὰ μου.

ΡΕΜΒΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

□ □

ΛΙΓΑ ΞΕΡΟΦΥΛΛΑ

Τί σημασία μπορεῖ νάχουν τάχα λίγα ξε-
θωριασμένα πέταλα, ὅταν θρεθοῦν τυχαία
στὶς κίτρινο-κίτρινες σελίδες κάποιου παλινοῦ
ρομάντσου... Θαμμένα μέσα ἐκεῖ, ξεχασμέ-
να στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου... Στὸ ἀντίκρου-
σμά τους κατ' ἐκείνην τὴν ὥρην θύμης ξυ-
πνοῦν ἀπ' τὸ παρελθόν, καὶ κάνουν νὰ ξε-
ναζωτανέψῃ ἕνα κομμάτι παιδιαστικῆς ζωῆς.

Τῆς τὰ εἶχε προσφέρει τὴν τελευταία
βραδυὰ τοῦ χωρισμοῦ. 'Ωραία, δροσερά, μὲ
τ' ἄλικά τους πέταλα, τοποθετημένα σ' ἕνα
κινεζικὸ ἀνθογυάλι πού οἱ ζωηροὶ χρωματι-
σμοὶ του τὰ ἔκαναν νὰ φαντάζον πὺρ πολὺ.
Τῆς εἶπε πῶς ὅταν αὐτὰ μαρμαρῶν καὶ
σβύσει τὸ μεθυσιτικὸ τους ἄρωμα, κι' ἀρχί-
σουν νὰ ξεθωριάζουν τ' ἄλικά πέταλα, τότε
αὐτὸς θὰ δρίσκειται μακρὰ της, πολλὴ μα-
κρὰ, ἐκεῖ πού ἴσως κι' αὐτὲς οἱ θύμης
ἐξοικονομῶνται μισοσβυσμένες...

Καὶ νὰ τώρα, μέσα ἀπ' τὸ θαμπὸ νῆμα
τῶν σκέψεων, βαθεῖα ἀπ' τὰ μάτια τῆς Ψυ-
χῆς βγαίνουν οἱ θύμης χειροποιήσασα...
'Εμπρὸς στὰ ξερὰ θρύμματα διακρίνεται τὸ
γκρέμισμα τῶν καλλίτερων ιδανικῶν της, τὰ
συντρίμματα ἐνδὸς ἀνεκλήρωτου ὄνειρου. Μὲ-
λα σβύνονται στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Μὲ-
νει μόνο, στὸ τέλος, μιὰ ἀπατηλὴ, ἐλπίδα
παρηγοριὰ τοῦ πόνου, μὰ σὲ λίγο σβύνει κι'
αὐτὴ καὶ χάνεται γιὰ πάντα...

ΑΘΗΝΑ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΥ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' ἀπὸ τὴ μιὰ με-
ριά τοῦ χαρτιοῦ.

Β. 'Όσοι χρησιμοποιεῖτε ψευδώνυμο
σημειώσετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας
καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπηρεσία
τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. 'Όταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες
ἀπαντήσεις νὰ σημειώσετε πάντοτε τὸν
ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς
γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα
ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα.

'Όσοι στέλνουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα
ὀρίζουμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους ὅτι θὰ
διαβάζονται στὴν τύχη ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ
ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργα-
σία σας ἀν' δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐκείνη
πού ἔχετε στείλει, γιὰτὶ δὲν θὰ ληφθῇ
ὑπ' ὄψει. Νὰ σημειώσετε σὲ κάθε και-
νούργια ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντη-
σιν στὴν προηγούμενη.

Σημ. 'Ὡς γνωστὸν, ἡ «Εβδομάς» κρί-
νει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ δη-
μοσιεύει τὰ ἐνθαρμυνόμενα χωρὶς καμ-
μιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Κίμων α Λώλον. 'Εγκρίνεται τὸ «Ξα-
ναγυροῦμε στὰ παλὰ». Βασίλην Μπαρ-
δῆν. Δυστυχῶς τὰ πεζὰ σας δὲν εἶναι ἐπι-
τυχημένα. Φοβερὲς κοινοτοπίες καὶ γραψιμο
καθόλου στρωτὸ. Διαβάστε πολλὰ προτοῦ
Ξαναγράψετε. Νάγιαν. Οὔτε καὶ τὸ τε-
λευταῖο σας εἶναι δημοσιεύσιμο. Δὲν δουλέ-
βετε τοὺς στίχους σας ἀρκετὰ καὶ παρουσιάζ-
ουν μεγάλῃ προχειρότητα. 'Όσο γιὰ τὶς
κριτικὰς τῶν ἄλλων, ὁ καθεὶς εἶναι ἐλευθε-
ρὸς νὰ ἔχῃ τὴν γνώμη
του. 'Αργύρην
Μποῦραν. Ἀν' θέλετε
ν' ἀκούσετε τὴν εἰλικρι-
νὴ συμβουλὴν μᾶς πρέπει
πρῶτα νὰ φροντίσετε νὰ
μορφωθῇτε στοιχειωδῶς
κι' ὕστερα ν' ἀσχοληθῇτε
μὲ τὴ λογοτεχνία. Δὲν
μπορεῖ κανὲν νὰ διαβάσῃ
κανεὶς ἕνα διήγημα τόσο
φρικτὰ ἀνορθόγραφον καὶ
ἀσύμτακτον. Μαρίαν-
ναν. Γεωργιαν. Τὸ
«Μιὰ τρελλή» παιδια-
στικο. Τὸ «Σονέτο στοὺς
ἀπελπισμένους» ποὺ ὁ
καλλιτέρας καὶ αὐτὸ ὅμως
ὄχι ἀκόμη δημοσιεύσιμο.
Νέλλην Σίβαν. Κα-
τώτερα ἀπὸ τὸ προηγου-
μένον σας. 'Η σειρά τοῦ
ἄλλου ἦρεθε ὅπως θ' ἀν-
τιληφθῇτε καὶ μόνος σας.
'Αποφεύγετε ὀρισμένους
λέξεις ὅπως «βραχνό-
στιγνική, κρινὸ χέρι»
πού χτυπᾷνε ἄσχημα στ'
αὐτί. 'Αγλαίαν Κο-
τσογιάννη. Δὲν εἶναι
ἄσχημο ὡς θέμα, μὰ τὸ
χαλαρὸ τὸ γραψιμο πού
εἶναι ἀνόμοιο, χωρὶς συ-
νοχὴ στὶς φράσεις. Δι-
ορθώστε το μὲ προσοχή,
μικραίνοντας συγχρόνως
μερικὲς φράσεις καὶ ξε-

ναστεῖτε το νὰ τὸ δοῦμε. 'Ηρὼ Γεωρ-
γιαδου. 'Εγκρίνεται τὸ «'Ανοιξη». Μί-
τσα. Καλοῦται τὸ πεζὸ σας «'Ο,τι πέθανε
δὲν ξαναζῇ». 'Εγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευ-
θῇ μὲ τὴ σειρά του. Σύλβαν Βαρέ-
σκου. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦ-
με. Τὸ πεζὸ σας ὅμως πολὺ προτόλειον καὶ
τὸ θέμα του κοινότατο. Στὸ ἐξῆς γράφετε,
ὡς παρακαλοῦμε, μόνο ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ
τοῦ χαρτιοῦ. Βῆτα-Θῆτα. 'Εγκρίνονται
τὸ «'Εφυγε, πάει». Διαβάστε Πορφύρα, Μα-
λακία, Χατζόπουλο, Καρυωτάκη. Ρέα ν
Συλβία. 'Εγκρίνεται τὸ «'Ονειρο» καὶ
θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. 'Αλίην-
Λίνα. Κρύβει κάποια συγκίνηση τὸ πεζὸ
σας, μὰ δὲν εἶναι, καλὰ διατυπωμένο. Γιὰ
τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Μαίρη ν
Π. Δυστυχῶς οὔτε τὸ νέο σας πεζὸ εἶναι
δημοσιεύσιμο. Πολὺ ἀπλοῦκό, πολὺ παιδιά-
στικο. Διαβάστε προτοῦ ξαναγράψετε. Γε-
ωργιὸν Ποιονάραν. 'Εχει δυό-
τρεῖς φράσεις καλὰς τὸ πεζὸ σας, στὸ σύνο-
λο ὅμως ὑστερεῖ, πρὸ πάντων στὸ γραψιμο
πού δὲν εἶναι στρωτὸ. Μὴ διάψετε νὰ δη-
μοσιεύσετε. Βλάσην Λούπαν. Πολὺ
στεγνὰ γραμμένον σὰν σχολικὴ ἐκθεση. Δὲν
ὑπάρχει λόγος νὰ διάψετε. 'Αφοῦ εἴστε
τόσο μικρὸς ἔχετε ἀκόμη καιρό. Γιὰ τὰ καλὰ
σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Στὸ ἐξῆς γράφετε
μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Ρέμ-
βην Πλημμύραν. Πολὺ προχειρογραμ-
μένα αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ ποιήματά σας. Γιατί;
Φταίει τό... κίνημα; Πάντως εἶναι κατώτερα
ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας. Δέσπω. Πολλὰς
ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων ἐκφράσεων, πολλὰς
ἐξεζητημένες λέξεις καὶ φράσεις. Γιάν-
νην Δροῦβιδιάν. 'Όχι ἐπιτυχημένο
τὸ «Παράπονον». Σωτ. Γεωργιαν. Ὁ-
ποῦλον. Κατώτερα ἀπὸ τὰ προηγούμενά
σας. Δὲν δουλέψατε τὸν στίχον σας μὲ προ-
σοχή. Παραρτῶν καὶ μιὰ φανερὴ ἐπίδρα-
ση τῶν ποιημάτων τοῦ Χατζόπουλου. Θ. Π.
Τὸ ποίημα σας ὄχι ἐπιτυχημένο. 'Υστερεῖ
στὸ μέτρο καὶ στὴ ρίμα. «Εβδομάδα».
Συμβαίνει δυστυχῶς ὅτι γράφετε στὴν πρώτη

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι

('Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησίᾳ ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
'Εξάμηνος »	» 100.—
'Ετησίᾳ ἐξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» 'Αμερικῆς	Δολλ. 6.—

'Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίκου 17)

σας φράση. 'Ελπίζουμε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε
γρήγορα καὶ στ' ὄνομά σας.

Γ. Δ. 'Αρελάρη ν. 'Εχετε ἐπηρεασθῇ
πολὺ ἀπὸ διαφόρους ποιητὰς κι' οἱ στίχοι
σας ἀποτελοῦν ἕνα ἀνακτόμα ἐπιδράσεων.
Πάντως ἕνας—δυὸ στίχοι σας ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ἀρκετὰ ἐπιτυχημένοι, δείχνουν ὅτι θὰ μπο-
ροῦσατε νὰ γράψετε καλλίτερα. ἂν τοὺς δου-
λεύατε μὲ περισσότερη προσοχή. Γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Γιῶργον
Μητρολέξη ν. Ξέρετε θέβαια πρὶν τὰ...
«ὄνειρα» πολὺ δύσκολα γίνονται πραγματι-
κότης! Πρὸ πάντων ὅταν τοὺς λείπῃ ὁ ἀρμο-
νικὸς ρυθμὸς ὅπως π.χ. στὸν πέμπτου στί-
χου... Φῶτιον Σταθόπουλον. 'Όχι

Μπιρπικία καὶ ἀκαθάρστο Δέρμα

τα ξεχάσα όλα!

(Αφότου ὑπάρχει ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk δὲν μού χρειά.

Ζεταί τίποτε ἄλλο παρὰ κάθε πρωὶ καὶ βράδυ νὰ πλύνωμαι

μ' αὐτή. 'Όλες ἡ ἀκαθαρσίες ἐξαφανίζονται καὶ ἡ ἐπιδερμὶς

μου γίνεται διαφανὴς καὶ λεῖα. ● Εἰς φιαλίδια τῶν Δρχ. 35.

(τσάντας), 55.-, 90.- καὶ 175.- ● Τὸ βράδυ μετὰ τὸ καθαρί-

σμα τοῦ προσώπου μὲ τὴν Λοσιὸν Scherk χρησιμοποῖσατε τὴν

ἑρέμανυκτὸς τοῦ Scherk. Χάρης στὰ τονωτικὰ ἐλαία πού περιέχει

εἶναι πολὺτιμος τροφή γιὰ τὴν ἀνανέωσι τῆς ἐπιδερμίδος. Scherk

Gold Cream εἰς tubes τῶν δρχ. 35.- καὶ 50.-

Εἰσὶς εἰς βάζα τῶν δρχ. 70.- καὶ 125.- Δείγματα κρέμας ἀποστέλλον-

ται ἐναντὶ 5δρχ. γραμματοσήμου. Γεν. Ἀντ'πος. Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10

Scherk
Face
Lotion

επιτυχημένο το πεζό σας. 'Η γλώσσα που μεταχειρίζεστε φοβερά άκατάστατη. 'Ανακατώνετε μαζί τη δημοτική και την καθαρεύουσα. Και το θέμα πολύ κοινό. Κλέο - Πάτρα. Μόνο μερικές φράσεις του είναι καλές, στο σύνολο όμως δεν είναι δημοσιεύσιμο. Φώτην Σκοτεινιάν. 'Εγκρίνεται ή 'Αυταπάρνηση και θα δημοσιευθεί με τη σειρά της. Τό άλλο καλύτερο.

Κώσταν Παντελήν. 'Εγκρίνονται τα «Ταξίδια» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Μιχαήλ Πετρού. Δυστυχώς δεν βρίσκουμε καθόλου καλή την «Γειτονοπούλα» όσο κι' αν μας γράφετε ότι «Μου φαίνεται πως με την πρώτη ματιά σχηματίζει κανείς καλή ιδέα γι' αυτή». Δημοσιεύουμε εδώ το πρώτο εξάστιχό της για ν' αντιληφθείτε και μόνος σας ότι δεν είναι καν ποίημα:

Δυο ματάκια καστανά
—δυο λαμπάκια φωτεινά
τόσο χαϊδεμένα!
Δυο χειλάνια δυσσινί,
χαρωπή, γλυκιά φωνή,
φρυδί μαγεμένα!

ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΡΕΣΙΤΑΛ

Συνιστώμεν όλως ιδιαίτερος το ρεσιτάλ τραγουδιού της λυρικής ύψιφάνου δι'ίδος Διδ. Δραγάτη που θα δοθή υπό την ύψηλην προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως εις την αίθουσαν του 'Ωδείου 'Αθηνών εις τας 22 τρέχοντος.

'Η δνις Δραγάτη, πρώτον δράβειον του 'Εθνικού 'Ωδείου μετά τιμητικής διακρίσεως, θα εκτελέσῃ πλούσιον και ἐκλεκτότατον πρόγραμμα απαρτιζόμενον από τα καλλίτερα κομμάτια τών κλασσικών και μοντέρνων μεγάλων συνθετών, καθώς και ώραιες δύσκολες άριες, όπως της 'Ελισάβετ από τόν Τανχόφερ του Βάγνερ, της Χίλδας από τόν Σιγκντ του Ρεγκιέρ κλπ. 'Επίσης θα τραγουδήσῃ πέντε από τα ωραιότερα ελληνικά τραγούδια παλαιών και νέων συνθετών μας. Είς το πύανον θα συνοδεύσῃ ή καθηγήτρια του 'Ωδείου 'Αθηνών δνις Τζίνα Μπαχάουερ.

Ο ΝΟΪΟΣ

Περικλέους 17γ'

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

“Ολα τα άρώματα και καλλυντικά ευρωπαϊκά και χύμα

Είς τιμάς πρωτοφανείς
'Επίσης: κουμπιά, κλίπς, κάλτσες και όλα τα γυναικεία αξεσουάρ τελευταίας μόδας.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟΝ
Περικλέους 17

**ΞΑΝΘΕΥΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ
ΚΑΤΑ 10 ΕΤΗ!**

Ελληνική Ανακαλύψις Ένός Καθηγνητού Διά Την Ψραιότητα

Είναι εύκολο τώρα να άσπρίσετε και ανανεώσετε τις γηρασμένες και μαραμμένες επιδερμίδες. 'Η έπιστήμη άνακάλυψε ένα ζωτικό ανανεωτικό στοιχείον διά την επιδερμίδα. “Όταν το κάνετε να εισδύσῃ εις τούς ιστούς διά δονητικής κινήσεως, αί ρυτίδες χάνονται, οί διεσταλμένοι πόροι, τά μύσρα στίγματα και άλλα άτέλεια του προσώπου εξαφανίζονται. Τό ζωτικό και ανανεωτικό αυτό στοιχείον, παραγόμενον από νέα ζώα, περιέχεται μόνον έντός της νέας κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ. Τά καλλωπιστικά και τονωτικά της αποτελέσματα δίδουν εις την επιδερμίδα λάμπιν υγείας και νεότητος, προερχομένη από τούς υποδορείους ιστούς και ή όποια υτολίζει τό άσχημότερο πρόσωπο με υπέ-

ροχον ωραιότητα.

Μεταχειρισθήτε την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, τριπλή διά την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τό βρτν προτού κοιμηθήτε. Τίθει και άναμώνει την επιδερμίδα σας κατά τόν ύπνον. Μεταχειριζήτε την Κρέμα. Τοκάλον τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκού (δχι λιπαρά) τό πρωί. Είναι λευκαντική και σηπτική, δροσίζει τό πρόσωπό σας για όλη την ημέρα και κάνει την πούδρα να κρατά. “Όποιαδήποτε και άν είναι ή κατάσταση της επιδερμίδος σας και το χρώματός σας θα μείνεται εκπληκτος και εύχαριστημένη από την εκπλήρωσιν τών προσδοκιών σας. Γεν. 'Αντιπ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, 'Αθήναι.

άτομα εις όλον τόν κόσμον έδοκίμασαν και συνιστούν τό

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Δοκιμάσατέ το και σεις. Είναι εξαίρετο. Δι-λύει τά λίπη, φρεσκάρει τόν οργανισμό και σας χαρίζει δυνάμεις για την ζωή σας.

Πωλείται εις τά Φαρμακεία.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς έν Παρισίοις.
'Εξέτασις και δι' αντίων
RONTGEN Βούλαρη 9
Τηλ. 25-125

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

ΕΧ - ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΓΩΝ LE MAITRE ΚΑΙ
HALPHEN

Χειρουργός-Ότορινολαρυγ-
γολόγος. Πατησίων 59-Αθ
Τηλ. 20-562

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Οί άπαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

“Αννα Κρίστι Λεωνίδιον. “Εχετε τάση προς σταφυλοκοκκίαση έντός άν είσθε άτακτη στην περίοδο, πράγμα που δεν μου τό γράφετε. “Αν ναι, τότε ξαναγράψτε μου. Να παίρνετε έσωτερικώς στην άρχή 40 σταγόνες μεσημέρι και 40 βράδυ μέσα σε λίγο νερό από τό φάρμακο.

Liquide Calcium Spes

“Αφού διακόψετε επί είκοσαήμερο θα παίρνετε μία κουταλιά σούπας μεσημέρι και μία τό βράδυ προ του φαγητού από τό φάρμακο:

Sirop iodotannique Spes

“Αφού τό τελειώσετε και αυτό θα κάμετε παύση επί 20 μέρες και ύστερα πάλι Calcium και ούτω καθ' εξής μέχρις συμπληρώσεως 3 φιαλιδίων Calcium και 3 Iodotannique. Μετά μου ξαναγράψετε.

“Ερριέτταν, Ναύπλιο. Δυστυχώς, ύστερ' από την έπιτυχία και την μεγάλη ζήτηση τών καταποτίων για την ανάπτυξη του στήθους, ξηνηγήθησαν τά εύρωπάκια ύλικά τους και συνεπώς έως ότου έλθουν νέα ό κ. Λαδάς δεν μπορεί να σας φτιάξῃ καταπότια. “Αν ήσασταν έδώ θα σας έκαμε κάτι ένέσεις με έξησφαλισμένη έκατόν τοίς έκατόν την έπιτυχίαν, αλλά...

Ζαίρα Κρήτην. Είμαι πολύ εύτυχής που μόρεσα να σας φανώ τόσο χρήσιμος

και σας εύχαριστώ για τό θερμό σας λόγια. Για τά άλλα που μου γράφετε, έπισκεφθήτε μόλις έλθετε έδώ τόν κ. Λαδά (Σόλωνος 40) και θα σας όδηγήσῃ τί πρέπει να κάνετε για να μη πέσετε στα χέρια διαφόρων έπιτηδείων κομπογιαννιτών.

Σοφίανν. Χωρίς να ξέρω την ποιότητα του δερμάτός σας δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτε. Ξαναγράψτε μου λεπτομερώς, και θα σας πώ άμέσως. Γράψτε μου έπίσης και την ηλικίαν σας.

Τζών Φρήμαν. “Εφ' όσον ή πάθηση έχει επέκταση και προς την πλάτην και τό στήθος, πρέπει να σας εξετάσῃ ό κ. Λαδάς για να σας συμβουλευσῃ ό,τι χρειάζεται. “Επισκεφθήτε τον και θα σας εξετάσῃ άπολύτως δωρεάν, μόλις τού πτήτε τό ψευδώνυμόν σας.

Πονεμένη καρδιά. Θεσνίκη. “Εχω επανειλημμένως γράψει: για όποιαδήποτε συμβουλή σχετική με τό δέρμα τού προσώπου πρέπει να μου γράφουν οί άναγνώστριές μου την ποιότητά του δηλ. άν είναι ξηρό ή λιπαρό ή ούδέτερο. Χωρίς αυτή την λεπτομέρεια άδύνατο να διαδιβάσω στον κ. Λαδά τά έρωτήματα. Μου γράφετε έπειτα ότι άμα έντεθῃτε στον ήλιο σχηματίζονται πανίδες που φεύγουν ύστερα ή μένουν. Και πόσα χρόνια τις έχετε; Παρασιιάζονται μόνο τό καλοκαίρι και εξαφανίζονται τόν χειμώνα; Ξαναγράψτε μου με όλες αυτές τις λεπτομέρειες, πράγμα που τό συνιστώ σ' όλες μου τις άναγνώστριες, προκειμένου περιθεραπείας πανάδων.

Νεφέλη. Χωρίς την εξέταση γιατρού δεν είναι δυνατόν να γίνῃ τίποτε. Τό καλλίτερο λοιπόν πούχετε να κάνετε είναι να πάτε άμέσως σ' έναν δερματολόγο προς εξέτα-

σιν. “Αποφεύγουμε να δώσωμε συμβουλές για ζητήματα στα όποια δεν καταποτιζόμεθα καλά. “Αν ήσασταν έδώ πολύ εύχαρίστως θα σας εξέταζε ό κ. Λαδάς, δωρεάν.

Μαργιέττα. “Ολα όσα μου γράφετε όφείλονται στην ξερότητα του δερμάτός σας. Δυο φορές την εβδομάδα θα βάψετε άσπράδι αυγού και μετά 10 λεπτά θα τό αφαιρήτε με βαμβάκι και ζεστό νερό. Ν' άποφεύγετε τό σαπούνι και τά κρύα νερά. Κρέμα θα βάψετε την εξής:

Huile d' amandes	25 gr.
Cire blanche	5 „
Blanc de baleine	5 „
Eau de roses	1 „
Teint. de benjoin	3 „
Teint. d' ambre	1 „

Μετά δυο μήνες ξαναγράψτε μου.

Εμμα Α. Εύχαριστήθηκα για τό καλά αποτελέσματα. Τώρα πια να τη μεταχειρίζεσθε 2—3 φορές μόνο την εβδομάδα. Δυο φορές την εβδομάδα άσπράδι αυγού και μετά ένα τέταρτο, καθάρισμα με χλιαρό νερό. Κρέμα την λιπαρά μορφή της Χαρέμ για την νύκτα, και την Βάνισινγκ προ της πούδρας. Θα την βρήτε στού Λήτου (Σταδίου 13). Ειδική λουσιν για ξυμακιγιάρισμα ζητήστε πριν φύγετε από τόν κ. Λαδά. Δίχως χρώμα δεν μπορώ να φαντασθώ πώς μπορεί κανείς να δάψῃ τό χέιλη του. Είναι δυνατά αυτά τά πράγματα. Τό όξυζενέ δεν βλάπτει για τά μέρη που τό μεταχειρίζεσθε. Για ό,τι άλλο θελήσετε είμαι πρόθυμος.

Κουκλίτσαν Θεσνίκη. “Ακολουθήστε άκριβώς ό,τι συμβουλευόμαι άνωτέρω στην Μαργιέττα. Παραποία περίπτωση. Μετά δυο μήνες ξαναγράψτε μου.

“Αγριολούλουδο, “Ηράκλειον

ΜΗΝΥΤΑ
MATITE L.T. RIVER

ΟΙΚΟΣ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ ΖΑΝΩ

MISE-EN-PLIS

ONTOYΛΑΣΙΟΝ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΡΕΑΛΙΣΤΙΚ ΧΩΡΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ

GALLIA

ΛΕΟΝΑ ΚΑΡΦΗ

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 32

ΤΗΛ. 29—582

ΑΙΘΟΥΣΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΜΕ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

“Ο γνωστός καλλιτέχης Νικόλαος Γεωργιάδης, άποχωρήσας από τό κομμωτήριο Βαγοπούλου, άγκατεστάθη στο κομμωτήριο Ζανώ.

“ΦΟΙΝΙΞ

ο ν. 'Επιδερμίδς σταράτη δεν γίνεται. Χρώμα υπάγχει μαύρο, άσπρο, σταράτο. 'Επιδερμίδς υπάγχει ξηρά, λιπαρά ή ουδέτερα. Πρόσπει να εξακολουθήσετε, την ίδια θεραπεία με την διαφορά ότι χρειάζεται και έσωτερικώς να πάρετε 'Αγκομενοίν, δισκία 5 την ημέρα, επί 4 έως 5 μήνας, με διακοπή μόνο τις μέρες της περιόδου. Για την καλλυντική ποιότητα γράψτε μου, την σύσταση.

Δύο κυρίες Λαμίας. 'Απευθυνθήτε στον ιδιον και θα σάς στείλη ειδικό δελτίο το όποιον θα συμπληρώσετε κι' εκείνος άναλόγως των ένδειξεων του δερματός σας θα σάς παρασκευάση τα καλλυντικά, τα όποια θα σάς στείλη με γραπτές οδηγίες για την περιποίηση του δερματός σας.

Ν. Κ. Φοιτητήν. Για να σάς έξηγηρετήσω καλλίτερα, παρακάλεσα τον κ. Λαδά να σάς έξετάση άπολύτως δωρεάν, πράγμα το όποιον εύχαριστως έδέχθηκε. 'Ωστε έπισκεφθήτε τον (Σόλωνος 40—11—1 π.μ. και 5½—7½ μ. μ. Κυριακάς 11—1 π.μ.

Μικρούλη μου. πήγαινε και σὺ στον κ. Λαδά, και θα σ' έξετάση άπολύτως δωρεάν. Γιατί καθὼς μου τὰ γράφεις μπερδεμένα δεν μπορὼ νάβρω άκρη. Νά του πῆς τὸ φευδώνυμό σου.

ΛΟΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνος και άνευ ούδεμιάς ελάτθης του δερματος αφαιρεσις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλωσης με τὸ τελευταίον μηχανήμα διαθερμίας υπό ειδικού Ιατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4—7 ½ μ. μ. τηλέφ. 27.420

τὸ Pétrole Cana

ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΑ ΑΤΙΘΑΣΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τὰ πλέον σκληρά, τὰ πλέον δύσκαμπτα και τὰ πλέον δυσκολοκτένυστα μαλλιά ήμερώνονται και στρώνουν θανμάσια υπό την επίδρασιν του Pétrole Cana.

Καί, τὸ σπουδαιότερον όλων, τὸ Pétrole Cana συγκρατεῖ τὰ μαλλιά ἐπὶ τόπου ακινδύνως και υγιεινῶς. Περιέχει άσμοιν πετρέλαιον, τὸ όποιον διαποτίζει τὰ μαλλιά όσον χρειάζεται. 'Απολύτως άβλαβές διά τὸ τριχωτόν της κεφαλῆς του άνδρός και της γυναίκος.

CRAYON • ROUGE • PERMANENT
NELSON

Τὸ κραγιὼν «Νέλσον» άπέκτησε, την πρώτην κατανάλωσιν και κατέστη άπαραίτητον για κάθε κομψήν Κυρίαν, διότι,

1) 'Έχει την μεγαλειτέραν διάρκειαν ἐπὶ τὸν χεῖλεων και δεν εξαλείφεται.

2) Στρώνει ιδεωδῶς και όμοιωμαρῶς ἐπὶ τὸν χεῖλεων και δεν αφήνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χείλη μετὰ τὸ φαγητόν, όπως όλα τὰ άλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς και εἶναι άπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας που γνωρίζουν την αξίαν τὸν ελκυστικῶν χεῖλεων.

Γενικοὶ αντιπρόσωποι:
Αιόλου 72 6, 'Αθήνα.

Τηλέφ. 21806.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' έπιστολής άπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας με την σημείωσιν: «Διά τὸν 'Ιατρόν», οίανδήποτε Ιατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται όμως να εἶναι σαφέστατος και να περιγράφη λεπτομερῶς τὰς ένδειλώσεις του νοσήματός του. Οί άναγνώσται, οί επιθυμούντες ιδιαιτέρως δι' έπιστολής άπάντησιν, ας γράφουν έσωκλείοντες και δο. 50 εἰς τὸ 'Ιατεῖόν του, 'Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή, 'Εκεῖ δέχεται καθ' έκαστην πλὴν Κυριακῆς 6—7 μ. μ.

Τακτικὸν άναγνώστην Ι. Ε. Δ. 'Υστερ' από μιὰ τέτοια άρρώστεια βαρειάς μορφῆς όπως και ὁ ίδιος την χαρακτηρίζετε, επόμενον ήτο να συμβῇ ὅτι συνέβη. Μὴν ἀπελπίσθε όμως, γιατί μπορείτε να άνακτήσετε ὅτι έχασατε, φθάνει να ακολουθήσετε ὅσα κατωτέρω εἰς συμβουλεύω. Καί πρώτα πρώτα, ἐφ' όσον ὁ καιρὸς τὸ επιτρέπει να πίνετε μουρνέλαιον. Τέλος να τρώτε καλά, ὅχι βέβαια και σὲ θαμνὸ που να χαλάσετε τὸ στομάχι σας. Εἶναι άνάγκη τέλος να κάμνετε και 20 ένσεις Chlorure de calcium τὸν 10 cc. 'Όσο για τὸ ἄλλο ζήτημα λίγη σουηδική γυμναστική θα σάς εἰκαμε πολὺ καλὸ. 'Αλλ' ὅχι τώρα, να αφήσετε πρώτα να δυναμώσετε και μετὰ.

Μαυρομάτα. Να εξακολουθήσετε τὸ ρετινόλαδο γιατί εἶναι τὸ μόνο που θα σάς ὠφελήση όπως άλλωστε τὸ εἶδατε και μόνη σας. 'Όσο για τὰ ἄλλα και για την ύπνοιά σας μήπως υπάρχει καμμιὰ πάθους που προκαλεῖ ὅλην αὐτήν την κατάνστασιν, μεταχειρισθίτε την αλοιφή. Pommade Dulcis 1% ήμεραν παρ' ήμεραν τὸ βράδυ. Τέλος, για τὸ τελευταῖον ζήτημα νομίζω ὅτι θα εἶναι μιὰ μεγάλη ματαιοπονία. Τὸ μόνον που μπορεί να μετριάση την κατάνσταση εἶναι να πάρετε λίγο Προκλιμάν σύμφωνα με την οδηγίαν του. Βέβαια τὸ αποτέλεσμα δεν θα εἶναι άμεσον.

Ερημο Πουλί. 'Όπως και μόνος σας άντελήφθηκε δεν πρόκειται περὶ θλάθης ὀργανικής. Εἶχατε δὲ πολὺ λάθος να φαντασθίτε ὅσα φαντασθήκατε ὡς τώρα. 'Εκείνο τώρα που έχω να σάς συμβουλεύσω, εἶναι να πάρετε τὰ κατωτέρω δύο φάρμακα:

1) Δυό σωληνάκια 'Υοχιμίνης Σπίγκελ εἰς δισκία (ταμπλέτες) και 2ον Δυό κυτία 'Ανδροστίνης Σίμπα, επίσης εἰς δισκία.

Θὰ παίρνετε 4 ήμερησίως, δύο από τὸ ένα και δύο από τὸ ἄλλο. Την τρίτην ήμέραν θα έχετε αποτέλεσμα. 'Αλλὰ πρέπει να έχετε ὕπομονή και ἐπιμονή.

Δ. Α. 'Αρχοντόπαιδο. Καλὸ θαταν βέβαια να μὴν ὑπῆρχαν ὅχι μοναχὰ αὐτὰ τὰ φαινόμενα ἄλλα και τὰ ἄλλα, ἐν πάση περιπτώσει όμως δεν πρέπει να εκπλήττεσθε διότι δεν ὀφείλονται σὲ τίποτε ἄλλο από την ήλικία. Δεν εἶναι λοιπὸν εύκολο να τὰ σταματήση κανείς. Χρειάζεται ὕπομονή και ἐπιμονή.

Για να περιορίσετε τὸ κακὸ σὲ ελάχιστον, εἶναι άνάγκη να ακολουθήσετε ὅσα κατωτέρω σάς γράφω.

1ον) Θὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνόπνευματώδη, τὰ καρινεύματα και γενικά κάθε τι τὸ ερεθιστικό, τὸ συχνὸ ξύρισμα και μάλιστα τὸ κόντρα, θα προσπαθήσετε δὲ να έχετε τὸ στομάχι σας ήσυχο.

2ον) Κάθε πρωὶ θα παίρνετε μιὰ κουταλιά τοῦ γλυκοῦ μαγιά της μπύρας και τέλος μετὰ τὸ ξύρισμα μιὰ ή δυό φορές την έβδομάδα θα τρίβετε ελαφρῶς μ' ένα βαμβάκι

βουτηγμένο σὲ λίγο οἰνόπνευμα καθαρὸ, ελαφρῶς τὸ πρόσωπο.

'Ανεκπλήρωτο σβυσμένο δνειρο. Τὸ γράμμα σας με έφερε σὲ άμνηχανία. Έχετε τόσο δικηο για τὸ ένα ζήτημα ὅσο και για τὸ ἄλλο. Μου εἶναι λοιπὸν τελείως άδύνατο να σάς συστήσω τί δρόμο πρέπει να πάρετε. 'Όπωσδήποτε νάχετε ὕπ' ὄφιν σας τὸ εἶξς ὅτι και αὐτὸ που κάνετε εἶναι κακὸ και καταστρεπτικό και τὸ ἄλλο ἐφ' όσον ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ άρχές. Κατὰ την γνώμη μου ίσως θα έπρεπε στήν περίπτωση να μὴν έχετε και τόσο αὐστηρὲς άρχές γιατί εἶναι πράγμα δύσκολο να πάη κανείς αντίθετα στή φύση. Τώρα σάς αφήνω να διαλέξετε μόνη σας ὅποιο έσείς νομίζετε καλλίτερο. Πάντως έχετε ὕπ' ὄφιν σας ὅτι τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.

Μίαν κυρίαν. 'Η άπάντησις που ζητάτε, σάς έχει δοθῇ σὲ φύλλον 442. Έχετε την καλωσύνη αφού κάνετε ὅτι σάς γράφω να μὰς ξαναγράψετε, λεπτομερῶς για τὰ αποτελέσματα τοῦ φαρμάκου, που ασφαλὸς θα εἶναι εύνοία.

Τ. Π. Εἶναι βέβαια μαρτυρική ή κατάνστασις αὐτὴ και έχετε άπόλυτα δικαιο. 'Η καλλίτερα λύσις θα ήτο να σάς έδλεπε γιατρός για να άντηληφθῇ μόνος του περὶ τίπος άκριβῶς πρόκειται. 'Αν όμως αὐτὸ σάς

εἶναι άδύνατο τότε θα προσπαθήσω να σάς άνακουρίσω ὅσο μπορῶ: Θα πάρετε τὸ φάρμακο που εἰς γράφω σύμφωνα με την οδηγία του μόλις δὲ εμφανισθοῦν τότε θα πάρετε τις σκόνες που σάς δίνω παρακάτω (2—3 την ήμέρα).

1) Prokliman Boite No 1

2) Σκόνες:
Pyramidon 0,10
Aspirine 0,20
Phenacétine 0,15
Cafféine 0,01
pour 1 paquet No 15

Τὸ πρώτο σπασιαλιτὲ θα τὸ ἐπαναλάβετε τοῦλάχιστον 3 φορές.

'Απογοητευμένον νέον. Τὸ γράμμα σας με συνεκίνησε πολὺ. Γιατί ἐνὶ ή μοῖρα σας κατέτρεξε από μικρὸ τόσο που να εἶναι πολὺ φονισκὸ να πάρετε τὸν κακὸ δρόμο, σεις τὸ ἐναντίον φροντίζετε πὼς να μορφωθίτε και να προσδέψετε. 'Επιτρέψτε μου όμως να σάς πῶ ὅτι μερικὰ ἀπ' αὐτὰ που διαβάσετε εἶναι άνώτερα τὸν δυνάμεών σας. Δὲν θέλω να πῶ μ' αὐτὸ πὼς δεν πρέπει να διαβάσετε Ιστορικά βιβλία. Κάθε ἄλλο. Να φροντίζετε όμως να διαβάσετε πρᾶγματα εύληπτα, και πρὸ παντός να μὴν επηρεάζεσθε μέχρι τοῦ σημείου να νομίζετε ὅτι όλα γράφουν στὰ Ιατρικά βιβλία μσο-

"Οχι κόκκινα λέπια εἰς τὰ χείλη σας.

'Ο νέος τρόπος κατασκευῆς τοῦ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ άποκλείει αὐστηρῶς την χρησιμοποίησιν ὕδατος και γαλακτωμάτων, τὰ όποια σχηματίζουν κόκκινα λέπια στὰ χείλη.

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ, προϊόν της 'Αρωματοποιίας Cana, διαρκεῖ 24 ὥρες.

Πρὸς την ΑCADEMIE DE BEAUTE
Mme KETTY

'Εσοῦ 35
'Ενταῦθα

Αγαπητή μου Mme Ketty

Σὰς εύχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴ καρδιά για την επιτυχία τὸν θεραπείαν σας και τὸν καλλυντικῶν σας που κατώρθωσαν σὲ τόσο λίγο καιρὸ να μου εξαλήψουν τὸ κούρασμα τὸν ματιῶν μου, τοὺς άνοητοὺς πόρους και εκείνες τις τρομερὲς μαύρες κορδέλλες που εἶχα σὲ το λαιμό.

Μ' εύγνωμοσύνη και ἀγάπη

'Ελένη 'Ηρ. Κουτσοῦνη

Θησῶς 18 ἀρ. τηλ. 26-245

...ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ

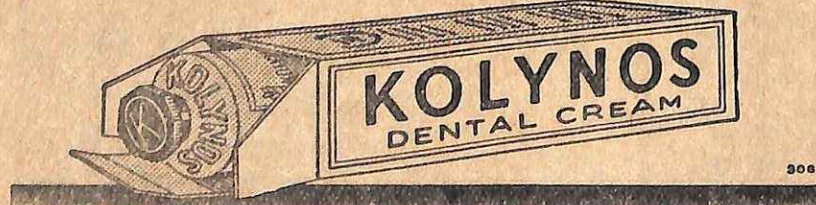
...Και οἱ ὁδοντοῖατροι
τήν συνιστοῦν επίσης.

Οἱ ὁδοντοῖατροι συνιστοῦν την ΚΟΛΥΝΟΣ διά τὰς άντισηπτικές της ιδιότητας. Καταστρέφει άμέσως ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια τὰ όποια εὑρίσκονται μέσα εἰς τὸ στόμα και τὰ όποια εἶναι αἰτία τὸν πόνων και τῆς σήφους. Καθαρίζει πᾶσαν ἐπιφάνειαν καθὼς και την έλαχίστην σχισμὴν. Λευκαίνει, καθαρίζει τὰ δόντια και εἰσδύει ὅσον οὐδὲμιᾷ ἄλλη συ-

νήθης ὁδοντόκρεμα δύναται να τὸ κάμη.

Χρησιμοποιεῖτε και εἰς τὸ παιδιά σας την ΚΟΛΥΝΟΣ πρωὶ και βράδυ. Μία μικρὰ ποσότης ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ. 'Έχει ένα καλὸ άρωμα, προστατεύει τὰ λεπτὰ οὖλα και τὸ σμάλτον και προξενεῖ μέσα εἰς τὸ στόμα μίαν αἰσθησιν γλυκύτητος, καθαριότητος και δροσιάς.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

του κ. ΜΙΜ. ΨΑΘΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

νά γίνη στιγμιαίως πρὸς διασκέδασιν. Σὲ μιὰ στιγμή καθὼς ὅλοι κατέβαζαν μὲ κέφι τὰ ποτηράκια καὶ ἐξεκοκκίαζαν τοὺς ἀφθονοὺς πασχαλιάτικους μεζέδες, φοβερός καὶ τρομερὸς ἐσηκώθηκε ἐπάνω ὁ γαμβρός, ἐτράβηξε ἕνα πιστόλι καὶ ἐβόησε:

—Ψηλά τὰ χέρια!

Ἐχρίσαν ὅλοι! Τὰ ἔχασαν. Ἐπάγωσαν ἡ νύφη ἐπρασίνησε. Τὰ πεθερικά ἐκυττούσαν κατάπληκτα:

—Ψηλά τὰ χέρια εἰπα!

Ἡ φωνὴ του εἶχε γίνει ἄγρια. Ἀπειλητικὴ. Ἀρχισαν νὰ τρέμουν ὅλοι. Ἀπὸ τὴν κατάπληξη ὅμως κανεὶς δὲν ἐσήκωνε τὰ χέρια. Ὁ Τζάκ ἔρριξε ἕνα πυροβολισμὸ στὴν ὁροφή. Αὐτὸ ἦταν. Λεμόνια ἔγιναν ὅλοι ἀπὸ τὸν τρόμο. Τὰ χέρια ὑψώθηκαν:

—Τὰ πορτοφόλια σας!

—Κακοῦργε!

—Τὰ πορτοφόλια σας, εἰπα!

—Γκάγκτερ!

Δεύτερος πυροβολισμὸς στὴν ὁροφή. Καὶ τότε τρέμοντες ὅλοι ἀρχισαν νὰ τοῦ παραδίδουν πορτοφόλια, μπιζού, χρήματα. Ὁ Τζάκ τὰ ἐμάζεψε ὅλα, σιγά-σιγά μὲ τὴν ἡσυχία του σὰν γνήσιος γκάγκτερ. Ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κόλπου. Βεβαίως ὅταν σὲ λιγάκι θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ «ἀστεῖο» θὰ τὸν ἐθαύμαζαν ὅλοι γιὰ τὸν ὠραῖον ἀμερικανισμόν. Ἐγέμισε, λοιπὸν τὶς τσέπες καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα μὲ τὸ πιστόλι πάντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τί ἀτυχία! Στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ τὸν ἄρπαξαν δυὸ ἀστυφύλακες. Εἶχαν ἀκούσει τοὺς πυροβολισμοὺς κι' ἔτρεξαν.

—Πιάστε τον τὸν ἀχρεῖο! ἀνεθάρρησαν ὅλοι.

—Τὸν κλέφτη!

—Τὸν γκάγκτερ!

—Τὸν δολοφόνου!

Ὁ Τζάκ τὰ ἔχασε. Ἐκτινίωσε μὲ τὴν σειρά του. Τὴν περίπτωσή αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε σκεφθῇ καν. Ἐμουρμούρισε:

—Βρὲ παιδιά ἀστεῖα...

—Ἀστεῖα; Ὁραῖα ἀστεῖα. Πάμε τώρα μέσα νὰ δοῦμε τ' ἀστεῖα σου!

Ὁ Τζάκ ἦταν χαμένος. Καὶ μουρμούριζε ἀπαρηγόρητος καθὼς τὸν ἐτραβούσαν οἱ ἀστυφύλακες:

—Τὰ αὐγά τοῦ Κολόμβου! Ἄχ μ' ἐφαγαν τὰ κόκκινα αὐγά τοῦ Κολόμβου...

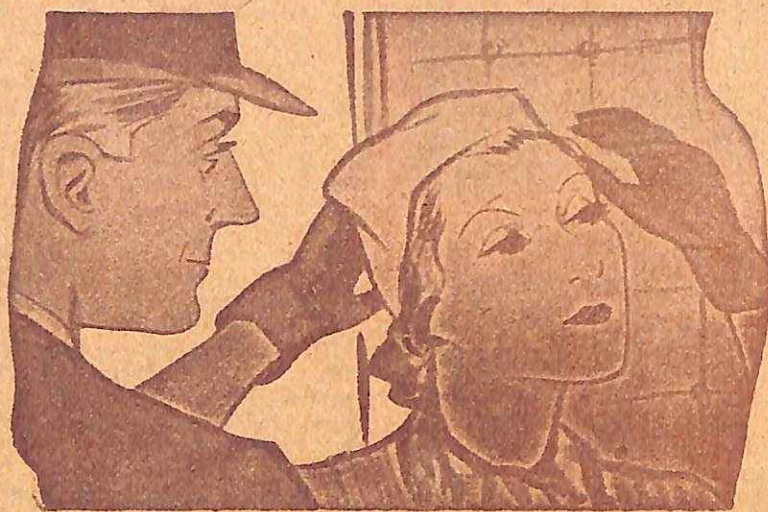
ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ρεῖτε νὰ τὰ πάθετε σῆς.

Τώρα κἀνὶ ἄλλο πολὺ σπουδαῖο: ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, φαίνεται ἄνθρωπος ἰσχυρῆς θελήσεως. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν νὰ ἐπεβληθῇ στὸν ἑαυτὸ σας καὶ νὰ ἀλλάξετε συνήθειες. Ἡ ἡγετα φυσιογνωσία τὸν ὁ δὲ Μ. ἀπολαύσανθε, πιστεύω. Στὴν ἀρχὴ τὰ πράγματα θάνα δύσκολα, μὰ ἔχετε ἐκπαιδευθῆτε μὲ τὸν πᾶν σὲ μερικὰς μέρες.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ὁ διάλογος πρὶν ἀπὸ τὸν περίπατο.

...Ναί, ἀγαπητὲ μου φίλε, καὶ ὅμως ἡσύχασα. Ἀλλοτε τὸ δέρμα μου ἦτο τεντωμένο καὶ ἐγυάλιζε σὰν νὰ τοῦ εἶχα περάσει εἰδικὸ βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν πούδρα καὶ δὲν ἔκαμα ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ πουδράρωμαι συνεχῶς. Σήμερα ὅμως, τοῦ χρησιμοποιῶ τὴν πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη μὲ ὕλικά τὰ ὁποῖα, ὅχι μόνον δὲν προκαλοῦν γυαλάδα, ἀλλὰ σχηματίζουν στὸ δέρμα μίαν ἐπιφάνεια μὰτ ἔχω πιά ἡσυχάσει. Καμμία ἄλλη πούδρα ἕως σήμερα δὲν μοῦ ἔδωκε τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς πούδρας ΡΕΑ.

Ἡ πούδρα Ρ Ε Α, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Canal**, εὐρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΡΑΚΙΝΤΖΗ ΕΜΜΑΝ.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ - ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ:

1ον) Θαλάμους πολυτελείας Α' καὶ Β'. θέσεως διὰ τοὺς εὐπόρους

2ον) Τμήμα εἰδικὸν μὲ λαϊκὰς τιμὰς διὰ τὰς ἐργαζομένας τάξεις.

Τὰς γυναικολογικὰς ἐγχειρήσεις καὶ τοκετοὺς ἐκτελεῖ εἰς ὅλα τὰ τμήματα αὐτοπροσώπως ὁ Διευθυντὴς τῆς ΚΛΙΝΙΚΗΣ κ. ΕΜΜ. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ, χειρουργὸς Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ, εἰδικῶς ἐν Παρισίοις ἐκπαιδευθεὶς.

Ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 68 α. Τηλ. 24-312.

“ΟΟΙΝΙΣ”

ΚΡΥΣΤΑΛ

ΑΙΟΛΟΝ 85

Μαχαιροπήρουνα
νικελέ, χρωμέ, αλπακά,
roisfrei, αλπακά χρωμέ υ,
επάργυρα των καλύτερων εργοστασίων